

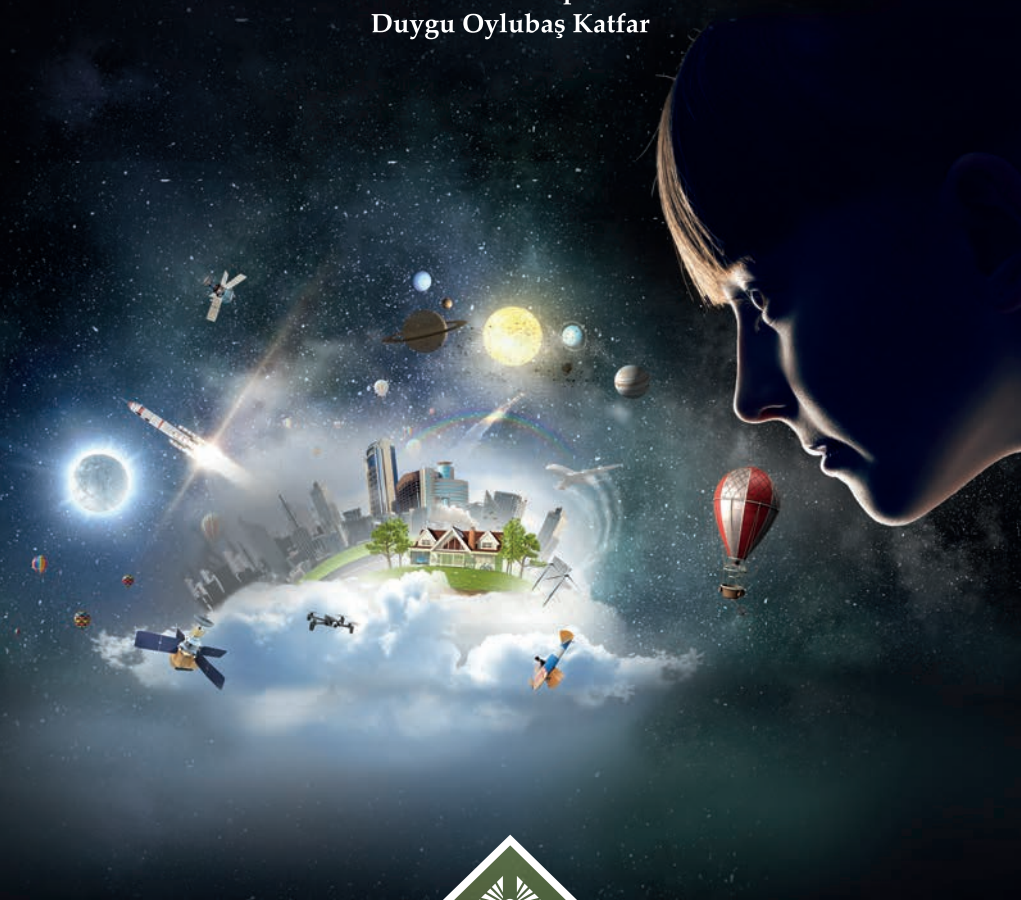
ÇEVRECİ BEŞERİ BİLİMLER SERİSİ III

“Gezegeenin Geleceği: Kaygılar ve Umutlar” Seçme Öyküleri

Editörler

Yusuf Gökkaplan

Duygu Oylubaş Katfar

KAPADOKYA
ÜNİVERSİTESİ
YAYINLARI

**“Gezegeenin Geleceği:
Kaygılar ve Umutlar”**
Seçme Öyküler

Editörler
Yusuf Gökkaplan
Duygu Oylubaş Katfar

KAPADOKYA
ÜNİVERSİTESİ

2021

Kapadokya Üniversitesi Yayınları: 34

Çevreci Beşeri Bilimler Serisi: 3

ISBN: 978-605-4448-12-8 (basılı)

ISBN: 978-605-4448-13-5 (elektronik)

DOI: <https://dx.doi.org/10.35250/kun/9786054448135>

URL: <https://hdl.handle.net/20.500.12695/1233>

© Ağustos 2021

“Gezegeenin Geleceği: Kaygılar ve Umutlar”

Editörler: Yusuf Gökkan, Duygu Oylubaş Katfar

© Copyright, 2020, KAPADOKYA ÜNİVERSİTESİ YAYINLARI

Sertifika No: 43348

Bu eser [Creative Commons “BY-NC-SA” \(Atıf-GayriTicari-AynıLisanslaPaylaş\) Lisansı](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/) ile lisanslanmıştır. Bu lisans, kullanıcıların eser sahibine atıf vermek koşuluyla eseri sadece ticari olmayan amaçlar için kullanmalarına ve uyarlamalarına izin verir. Buna ek olarak kullanıcıların eseri uyarlamaları halinde uyarlamayı aynı veya uyumlu bir lisans kapsamında başkalarıyla paylaşmaları koşulunu getirir.

Kitap Editörleri: Yusuf Gökkan, Duygu Oylubaş Katfar

Seri Editörü: Sinan Akıllı

Redaktör: Duran Can Gazioğlu

Kapak Tasarım: Nazile Arda Çakır

Sayfa Tasarımı: Adem Şenel

Gökkan, Y., Oylubaş Katfar, D. (ed.). 2021. “Gezegeenin Geleceği: Kaygılar ve Umutlar.”

Seçme Öyküler. Nevşehir: Kapadokya Üniversitesi Yayınları.

303 s, 135x195 mm.

ISBN: 978-605-4448-13-5 (elektronik)

DOI: <https://dx.doi.org/10.35250/kun/9786054448135>

Anahtar Sözcükler: 1. Ütopya, 2. Distopya, 3. Öykü, 4. Gençlik Edebiyatı.

KAPADOKYA
ÜNİVERSİTESİ

50420 Mustafapaşa, Ürgüp, Nevşehir

yayinevi@kapadokya.edu.tr

kapadokyayayinlari.kapadokya.edu.tr

0(384) 353 5009

www.kapadokya.edu.tr

**“Gezegeenin Geleceği:
Kaygılar ve Umutlar”**
Seçme Öyküler

Editörler
Yusuf Gökkaplan
Duygu Oylubaş Katfar

KAPADOKYA
ÜNİVERSİTESİ

2021

İçindekiler

<i>Editörlerden</i>	7
<i>Seçici Kurul Üyelerinden</i>	13
<i>Rebellionis / Ebubekir ACUN</i>	23
<i>Hoşça Kal Köprüsünden Beyaz Mendil Sallarsın Böyle / Ahmed Said ALDEMİR</i>	35
<i>Ölmesin Melek / Şevval ALGÜL</i>	43
<i>Empatiyatör / Dere ARAT</i>	55
<i>Çöpten Ruhlar / Melike AYDIN</i>	77
<i>Yok Oluş Efsanesi / İrem BAYAT</i>	91
<i>İkinci Şans / Nehir BESEN</i>	103
<i>Kutudaki Dünya / Irmak ÇATALTEPE</i>	113
<i>Gelecek, Umutla Gelecek / Rojbin ÇELİK</i>	119
<i>Son / Kader DOĞAN</i>	133
<i>Triskelion / Dilanur GÜNEŞ</i>	147
<i>Mavi İris Çiçeği / Duygu HATİPOĞLU</i>	159
<i>Tükenmişlik / Deniz İYİKAL</i>	169
<i>Cihangir (Zamansız) / Volkan KABAK</i>	177
<i>Dünyanın Sonuna Doğan Çocuklar / Ela KARASOY</i>	197
<i>Kendini Unutan Şehir / Ceren KAVAKLI</i>	211
<i>Sular Çekildiğinde / Muhammed Fatih KUTAY</i>	225
<i>İnsanın Ötesine Bir Uyanış Yolculuğu / Elif Hatice SARPDAĞ</i>	243
<i>Biz Gören Körler Geleceği Görürse / Asya Gül SAVAŞ</i>	255
<i>Geleceği Umudla Geçer / Sevede Berre TAŞKINOĞLU</i>	265
<i>Hissizleşen Dünyada İnsan Olmak / Tuğba TEZCAN</i>	281
<i>İkinci Bir Umud / Mustafa YILDIZ</i>	293

Editörlerden

Kapadokya Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü tarafından ilk kez düzenlenen Liseliler Öykü Yarışması, “Çevre-İnsan ve Geleneksel Yaşam” konuluydu. İlk yirmi öykü Kapadokya Üniversitesi Yayınları tarafından Çevreci Beşerî Bilimler Serisi olarak Dr. Sinan Akıllı'nın editörlüğünde Çevre-İnsan ve Geleneksel Yaşam: Seçme Öyküler adıyla kitaplaştırıldı. Yarışmanın anısına, üniversitenin Ürgüp Mustafapaşa Yerleşkesi'nde bulunan ağaçlandırma alanına 20 öykü için 20 fidan dikildi. “Çevre-İnsan ve Geleneksel Yaşam” temasıyla 20 gencin muhayyilesinden hissettiğimiz söylemler aslında kuşaklarının da bir temsili olarak bizlerle buluştu.

“Gezegenin Geleceği: Kaygılar ve Umutlar” başlıklı ikinci yarışma ise Türkiye genelindeki tüm ortaöğretim öğrencilerine açık olarak gençlerimizin mevcut dünya düzeninin getirdiği kaygılara karşı farkındalıklarını artırarak hayal güçlerini zenginleştirmeyi ve kaygılar ile dolu bir dünyada da umudun yeşerebileceğini hatırlatmayı hedefledi. Muhtemel kaygı senaryoları, iklim konusunu ele alan kurgular, alternatif tarih yazımı, kıyamet kurgusu, distopik dünyada umut distopyalar gibi başlıklar yarışmanın alt temaları olarak belirlendi. Bu kitap da aynı heyecanın ürünü olarak sizlerle...

Alev Alatlının ilk yarışmanın gençleri için söylediği “Ağaç ile kâğıdın, kâğıt ile kalemin, kalem ile elin aynı harçla karılmış olduğunun, ortak malzemenin bilincindeler bu gençler.”[1] sözünü hatırlatmak isteriz. Bu yarışmanın da konusu olan ve odaklandığımız şeyin umutlar olması, gençlerin öyküleriyle yaşadığımız heyecan ve mutluluk kıymetli.

Bu yarışmanın düzenlenip gerçekleştirilmesinde bizlere liderlik eden Mütevelli Heyet Başkanımız Alev Alatl, Mütevelli Heyet Koordinatörümüz Funda Aktan, Rektörümüz Prof. Dr. Hasan Ali Karasar, Genel Koordinatörümüz Dr. Öğr. Üyesi Halil İbrahim Ünser, Dekanımız Prof. Dr. Nuran Tezcan, Çevreci Beşeri Bilimler Seri Editörü ve Dekan Yardımcımız Dr. Öğr. Üyesi Sinan Akıllı ve değerli seçici kurul üyeleri Didem Gülçin Erdem, Haluk AYTEKİN ve Doç. Dr. Bahtiyar Aslan ile Kapadokya Üniversitesi Kurumsal İletişim ve Öğrenci Koordinatörlüğü, Düzenleme Komitesi üyeleriyle bütünün bir parçasıyız.

Savaşlar, yıkımlar, afetler, atıklar ve virüs... Tüm şiddet içeren unsurların da var olduğu bir gezegende şiddetin sadece biçimi değiştiriyor. Geleceğin çöplüğüne atıklarımızın bedelini başkaları yaşamamın diye dikkat uyandırmak istedik. Buna ilk biz inandık. Sayın Alev Alatlının romanları da bize geleceğe dair öngörülerimiz konusunda yol gösterici aslında. Bunlar insanın içine dönmesini sağlayan şeyler. İnsanın içine dönüp gönlünü ve zihnini bir denetlemesi lazım. Öykü yazmak bu denetimi sağlıyor. Belki de öykü yazarları gezegenine en kafa yoran insanlardır ne dersiniz? Sanırım o zaman başkalarının da öykülerinde yerimiz olduğunu fark edip gezegende bir tek kendimiz olmadığımızı ruhen de hatırlayacağız. Şu an fiziken kalabalıklardan kaçıyoruz. Virüs ortamı... Ya ruhumuz?

İnsanların algıları dışında ya da farklı frekanslarda duyuları olan bizim dışımızdaki varlıklar... Kör köstebek fareleri mesela... Fare dedik diye okurken şimdi iyy! diyenler olabilir; ama ekosistemde varlığının anlamını ya da onun bizi hissettiği hâli bilmeden bakıyoruz değil mi? Öykülerde hep böyle bir sorgu var. Bir çevre adaleti sorgusu... Bizim üniversitemiz de bu adaletin üstüne düşünen bir yer. Akıl, ahlak, adalet ve adap... Güneş paneliyle fakültesine ışık veren, köpek ve kedi evleri olan bir yerleşke... Hepsini de söylemeyelim, sizin kişisel öykünüzü şekillendirmeyelim. Şaşkınlık, huzur ve merak duygularıyla siz doldurun öykü sayfanızı. Çam ağaçlarına, güllere, lavantalara açılan kapıdan girin. Cahit Sıtkı'nın "Bir kapı açıp gitsem" dediği gibi bizler buradayız.

İşte bu öykü yarışmaları, gezegenin içinde tehdit yaratan tüm unsurlara çözüm bulmaya çalışırken, insana en yakın edebî tür olan öykülerle de bu direnişin parçası olacaktır. Yeni bir dünya hikâyesi sizlerle ses bulacak.

Gelelim öyküye... Biraz olay örgüsü, biraz mekân, biraz zaman ve insan... Hepimiz böyle olmadığını biliyoruz aslında. Hatta yaşıyoruz, duyuyoruz, görüyoruz ve kokluyoruz. Şimdi bize duyularımızı öğretiyorsunuz diyeceksiniz. Ama öykü tam da bu demek. "Bir ses görülür, bir renk duyulur, bir görüntü koklanır." [2]

Her defasında hayata yeniden başlamayı istemek... Temiz bir sayfada kahramanı olduğumuz şeyler yazmak. Çünkü öykü varlıkları olan bizler içeriden betimleyen yazarlarız. Zihnimizde henüz neden sonuç ilişkisiyle bağlanmamış diziler... Bir öğretmenin çağrıştırdıkları... Bazen karikatür, bazen başkarakter olduklarımız... Kaygılarımız ve umutlarımız... Bir nesnenin

çılgılığını duymak... Bir anlatının öykü olabilmesi için çatışma şart. Ve tüm kitaplar bir çatışmayla var olur.

Bazen kısacık bir öykü ile atarız hayata imzamızı. Anlatacak çok şeyimiz vardır ama bazıları kısa yolu tercih ederler. Sevinçleri, hüznüleri, hayatı baştan aşağı değiştiren her şeyi bir cümle karşılar çoğu zaman. Öykü konuşmakla susmak arasındaki ince çizgidir aslında. Varlık ile yokluğun, bağırma ile sessizliğin dansıdır. Sayfa sayısı fazla olan yerine azlığın felsefesidir. Tüm coğrafyaların, tüm insanların yüzyıllardır değişmeyen küçük antlaşmasıdır. Dört harfli büyük ve derin bir okyanustur. Tüm edebî akımların kadim dostudur. Sanki bir cam yutmuşçasına kısa kısa konuşur; ancak çok şey anlatır yazarı. Kelimeler yağar en yalın hâliyle. Süslü anlatımların karşısında tek başına duran görkemli bir sütun gibidir. Kimi zaman yalnızlığın adı olur, kimi zaman da yalnız kalabalıkların sessizliği. Bazen kocaman bir hayat sığar içine, bazen de kocaman şehirler, ülkeler... Bir bebeğin süt kokusunu da duyabilirsiniz, bir savaşın umarsız çılgınlıklarını da. Öyküler edebiyatın ilk çocuğudur. Kimi zaman üvey olur, kimi zaman da öz...

Arketipler ilk öykülerimiz... Gezegeanimizle ilgili ilk fantastik hafızamız. Mitik olan böylece dünyanın taklidi değil, insanın tanrısallığının; yani benliğinin bir uzantısıdır. Mitlerde gerçekleşebilecek olanla anlatılan her mesele, yarı tanrısal güçlerle kendi ruhunun ve kaderinin arasında sürtüşecektir. Efsanelerden destan ve öykü türüne doğru giden ve karakteri insanlaştıran bir dönüşüm yaşatır.

Küçürek olanlar... Ramazan Korkmaz hocaya atfen... Modern insanın çılgınlıkları... Peki çağdaş olmak ne demek?

Sanırım en büyük kaygımız olarak gösterdiğimiz bir şey. Bir okur sözleşmesi yaparız her zaman. Elimize bir kitap aldığımızda onun ders kitabı olduğunu bilerek okuruz ve inanırız. Öykü olduğunu bilerek başladığımızda kurgu dünyasında hayal kurarız. Seyircinin kulak misafiri olduğunu varsayırız. Ya da her şeyi bilen bir anlatıcının söylemlerine ne kadar güveneceğimizi sorgulayacağımız bu çağa geliriz. Öykü şaşırmaaktır. Kaydedilmeyen görüntüler renklidir değil mi? Pek çok kurguyla yeniden canlandırılabilir. Yeniden yaratılır. Bu döngümüze katkılarınız için teşekkürlerimizi sunarız.

Yusuf GÖKKAPLAN

Duygu OYLUBAŞ KATFAR

- [1] Alev Alathı, (2020). "Alev Alathı'dan", *Çevre - İnsan ve Geleneksel Yaşam: Seçme Öyküler*, Nevşehir: Kapadokya Üniversitesi Yayınları, s. 15.
- [2] Mendelsund, Peter (2015). *Okurken Ne Görürüz?*. İstanbul: Metis Yayınları, s. 325.

Seçici Kuruldan

Edebiyatın ne işe yaradığı sorusu, insanın kendisini söz ile ifade etmeye başladığı günden bu yana zihinlerimizi ve gündemimizi meşgul eden bir soru oldu hep. Edebiyat ne mi yapar? Hayatlarımıza dokunur. Sözcüklerin elleriyle başka hayatlara dokunmamızı sağlar; çoğaltır. Onarır sonra. Gerçekliğin ruhumuzda açtığı yaraları sağaltır. Zamanı ve mekânı, çok boyutlu bir sonsuzluk çemberinden geçirerek gelir ellerimizin arasına bırakır. Hasılı, edebiyat hayattır.

Çocukluk ve ilk gençlik yıllarında edebiyatın önemi, çok daha büyük bana kalırsa. Bu dönemde, henüz tanışılan dünyanın güçlükleri karşısında korunaklı bir sığınak sunabilir edebiyat. Nereden başlanılacağını söyleyebilir. Yargılamayan, sorgulamayan gerçek bir dost gibi her daim yanınızda olabilir. Bu dönemlerde karşılaşılan idealist bir öğretmen, okunan iyi bir kitap yahut kazanılan bir başarı, kendilik inşanızda oldukça etkili ve önemlidir. Kapadokya Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü tarafından düzenlenen “Geleneksel Liseliler Öykü Yarışması” da hayatın ve edebiyatın henüz başında olan genç dimağların kalemlerini dikkate değer gördüğü için son derece kıymetli.

Yarışmanın bu seneki konusu, “Gezegenin Geleceği: Kaygılar ve Umutlar” idi. Öyküleri okurken bunların genç öykücü

adayları tarafından yazıldığını unuttuğum anlar oldu. Zira aralarında usta öykücülerin kalemlerinden çıkmış kadar başarılı örnekler mevcuttu. Son derece güçlü hayal güçleri, algı ve kavrayışlarındaki başkalık, dile hâkimiyetleri... Geleceğin mimarı olacak Z kuşağı, edebiyatın ve daha özeldede öykü türünün de kendilerinden sorulacağını kanıtlamış oldu. Hep-sini gönülden kutluyor; edebiyat sevgilerinin, yazma heves ve heyecanlarının eksilmemesini diliyorum.

Didem Gülçin ERDEM

Seçici Kuruldan

Hikâye, son yıllarda giderek Türk edebiyatının öne çıkan türü olma konusunda hamle üstüne hamle yapıyor. Bunun kendi içinde birtakım sebepleri ve dinamikleri olduğu muhakkak. Türün ön plana çıkmasının, resmî ve sivil kurumları hikâyeye ilgili eğitimler vermek ve yarışmalar düzenlemek konusunda cesaretlendirdiği görülüyor. Ülke genelinde birçok belediye, kurum ve kuruluşla birlikte vakıf ve dernekler de hikâyeye yarışmaları, dinletileri yapıyor; türle ilgili bilimsel toplantılar, panel ve sempozyumlar düzenliyor, hikâyeye yazarları ve okuyucuyu çeşitli etkinliklerle bir araya getiriyor.

Farklı şehirlerde ve kurumlarca düzenlenen yaratıcı yazarlık okullarına katılan gençlerin büyük bir kısmının hikâyeye yöneldiği biliniyor. Yayınevlerinin istatistikleri de ülke genelinde hikâyenin okunma oranının diğer edebî türlere göre büyük bir ivmeyle arttığını ortaya koyuyor. Bütün bu süreçler birtakım tartışmaları, yeni fikirleri ve önerileri de gündeme getiriyor. Konuyla ilgili tartışma ya da öneri bağlamında tefekkür edenlerin birçoğu yaratıcı yazarlık okulları ve hikâyeye yarışmalarının yeni yazarlar yetiştirme konusunda faydalı olup olmadığına odaklanıyor. Yazarlığın öğretilabilir olduğunu düşünenler (sanatın bir üretim süreci olduğunu savunanlarla benzerlik arz ediyorlar) ile sanatın ve dolayısıyla yazarlığın

bir Tanrı vergisi olduğunu (vehbî) ve öğretilmeyeceğini düşünöenler arasında hikâye yazarları sanatlarını icra etmeye devam ediyorlar. İkinci cephede yer alanların bir kısmı, yaratıcı yazarlık kurslarının/atölyelerinin hiçbir işe yaramadığını ileri sürüyorlar. Birinci cephede yer alanlarsa post-modern sanat anlayışının sunduğu imkânlarla işaret ederek pekâlâ yazarlığın öğretilabilir olduğunu ve söz konusu atölyelerin/kursların işe yaradığını söylüyorlar. Delil olarak da bu kurslardan yetişen kalemleri gösteriyorlar. Kısacası sanatın yaratma olduğunu düşünöenlerle üretme olduğunu düşünöenler arasındaki çekişme hikâye türü üzerinden de hayatiyetini sürdürüyor. Resmî ve sivil kuruluşların düzenlediği hikâye yarışmaları ise daha çok teşvik edici yönleriyle ele alınıyor. Bunun yanı sıra bu tür yarışma ve programların türü gündemde tutmak gibi bir faydaları olduğu da söylenebilir.

Kapadokya Üniversitesi misyonlarından biri de gençlerimizi sanatın farklı türleriyle tanıştırmak, sanatsal üretime/ yaratıma teşvik etmek ve onlarda sanatla ilgili bir temayül oluşturmaktır. Bu amaçla düzenlenen hikâye yarışmasına ülkemizin farklı şehirlerinden çok sayıda yarışmacı eser gönderdi. Gelen eserler ön jüri tarafından titizlikle ve daha önceden belirlenen kıstaslar esas alınarak değerlendirildi. Daha sonra ön jürinin belirlediği eserler Didem Gülçin ERDEM, Y. Haluk AYTEKİN ve Doç. Dr. Bahtiyar Aslan isimlerinden oluşan üst jüriye sunuldu. Üst jürinin titiz değerlendirmesi neticesinde de sıralama belli oldu. Gençlerimizi tebrik eder, kalemlerinin daim olmasını dilerim.

Bahtiyar ASLAN

Seçici Kuruldan

Öykü yazmak gerçekten zor iş. Baştan belirli kısıtlarla hareket etmek zorundasınız. Bir kere kelimelerinizi ve cümlelerinizi anlatmak istediklerinizi aktarmak için çok tasarruflu kullanmanız gerekiyor. Bir temayı, karakterlerin özelliklerini çok ayrıntıya girmeden okuyucuya aktarmak özel bir çaba gerektiriyor. Bu öykü yarışmasına katılan genç arkadaşların bu sorunların üstesinden kolayca geldiğini fark ettim. Hepsi birbirinden güzel, ufuk açıcı, yaratıcı, çok değerli çalışmalar yapmışlar. Gönül isterdi ki bütün katılımcılara bir ödül verilsin. Yazın işleriyle uğraşan bir kişi olarak iki satır bir yazı yazmanın bile insanı ne kadar zorladığını iyi biliyorum. Öncelikle bütün arkadaşları cesaretleri, özgüvenleri ve harcadıkları emek için kutlarım.

Kapadokya Üniversitesi yetkilileri bu öykü yarışması için beni seçici kurul üyeliğine layık görmüşler. Öncelikle onlara çok teşekkür ederim. Bu kadar güzel öykü arasından seçim yapmak benim için çok zordu ama bu bir yarışmaydı ve belli değerlendirme kriterleri vardı. Bunlara göre öyküleri puanlamak gerekiyordu. Dereceye giremeyen arkadaşlar hiç üzülmesin. Yılmadan yazmaya devam etsinler. Yazmak, kişisel gelişim için en iyi yöntemlerin başında geliyor. Yazdıkça yaratıcılığınız gelişiyor, bir şeyler üretmenin zevkini yaşıyorsunuz. İş

hayatında bir çarkın parçasısınız. Bu yüzden üretmenin keyfini asla yaşayamazsınız. Aynı zamanda yazmak iyi bir terapi aracı. Yaşadığımız kaotik dönemde kendi iç dünyamıza dönerek dış dünyanın negatif etkilerinden kendimizi korumuş oluruuz. En azından ben şahsen biraz da bunun için yazıyorum.

Biraz da kendimden bahsedeyim. Hacettepe İktisat Bölümü mezunuyum. Aynı dalda yüksek lisans yaptım. Asıl mesleğim bankacılık. Bankacılık kariyerimi yaklaşık on yıl önce tamamladıktan sonra kişisel gelişim eğitimleri ve yazın alanında çalışmalara başladım.

Dünyadaki ve ülkemizdeki ekolojik yıkımdan büyük bir kaygı ve endişe duyduğumdan, kulvar değiştirerek ekolojik yıkım ve tür yok oluşları konusunda toplumda farkındalık yaratmak amacıyla ekolojik temalı romanlar yazmaya karar verdim. Bu konudaki 2013 yılında yayımlanan ilk kitabım, nesli tükenmekte olan Anadolu parsı hakkında bir kurgu eser olan *Son Pars* adlı çalışmam oldu. Bunu Kars Sarıkamış ormanlarında geçen *Son Kurtlar* adlı kitabım izledi. 2018 yılında da bir sulak alanın yok oluşunu tarihî bir fon çerçevesinde anlatan *Ve Bir Göl Vardı Bir Zamanlar: Amik Gölünün Yok Edilişini Öyküsü* adlı romanım yayımlandı. En son olarak da bu sene başlarında bir kişisel gelişim kitabı olan *Korona Dertse Derman Sende* adlı çalışmam yayımlandı. Şu anda “Ekoloji ve Yaşam” adı altında bir ansiklopedi çalışmasını ve bir roman çalışmasını birlikte yürütüyorum.

Değerli arkadaşlar, yazı yazmanın keyfini bu genç yaşınızda almanız ne kadar güzel bir şey. Ben de keşke sizlerin yaşındayken yazmaya başlasaydım, diyorum. Yazı yazmayı ne ünlü olmak ne hava atmak ne de para kazanmak için yapın.

Bu süreç, oldukça sarp ve yorucudur. Bazılarınız bu yolda erkenden yorulup yarıda bırakacaklardır. Hedeflerini güçlü bir şekilde ortaya koyanlar eninde sonunda amaçlarına ulaşacaklardır. Sadece ve sadece kendiniz için yazın ve asla yılmayın. Jack London'ın yarı otobiyografik eseri *Martin Eden* ve Ayşe Kulin'in yazarlık serüvenini anlattığı *Hayal* adlı kitaplarını okuyun ve yazma işinin nasıl uzun soluklu bir yol olduğunu görün.

Son olarak Çiçero'nun bir sözüyle bitirmek istiyorum. "Dum spiro spero." Yani nefes aldığın sürece umut da vardır. Umudunuzu hiçbir konuda asla kaybetmeyin.

Y. Haluk AYTEKİN

Yazardan

Öncelikle yarışmanızı Instagram uygulaması üzerinden vermiş olduğunuz reklamdan öğrendim. Uzun süredir öyküler ve çeşitli kurgular yazmayı düşünüyordum. Son 1,5 yıldır eve kapanmış olmamız, bu düşüncemi gerçekleştirmek için iyi bir fırsat oldu. Türk mitolojisini konu edindiğim çeşitli öyküler kaleme almaya başladım.

Yarışmanızdan haberdar olduktan sonra katılmaya karar verdim. Çünkü konu olarak gelecek kurgusunun seçilmesi ilgimi çekti. Diğer yarışmaların aksine böyle farklı bir konunun seçilmesi çok hoştu. Edebiyatımızda çok fazla ürün verilmiş bir alanda yarışma düzenlenmesi beni heyecanlandırmıştı. Yarışmaya katılma nedenim, aslında bir miktar konunun benim için ilgi çekici olmasıydı.

Ebubekir ACUN

Beşir Atalay Anadolu İmam Hatip Lisesi, Kırıkkale

Rebellionis

Ebubekir ACUN

Kadının gözleri sanki gülerken parlıyordu. Kestane saçlarının arasında ışık hüzmeleri, en narin hareketleri ile sarabande yapan bir dansçı gibi süzülüyordu. Çatlamış kırmızı dudaklar, yukarı doğru kıvrılmış bir tebessüm bahşediyordu evladına son kez olduğunu bilmeden ve kapıda içini ürperten bir gölge onu bekliyordu.

Omzundan sarsıldı, bir ses ismini fısıldıyordu: “Arch! Arch!”

Karanlık helikopterin içindelerdi, on bir takım arkadaşı ve o.

— Uyuyor muydun Arch?

— Dalmışım sadece.

Uykulu gözlerini ovuşturup etrafına göz gezdirdi. Yalnızca kırmızı ışıklar helikopteri aydınlatıyordu. Yanında oturan arkadaşlarına baktı. Tanrı'ya inanan birkaç arkadaşının dudakları kıpırdıyor, belli ki dua ediyorlardı. Diğerleri suskundu. Ya teçhizatlarını son bir kez kontrol ediyorlar ya da helikopterden dışarıyı izliyorlardı.

Arch rüyasını hatırlamaya çalıştı. Kadın annesiydi, bundan şüphe yoktu. Peki, ya annesini hatırlayabiliyorken neden başka bir şey hatırlamıyordu çocukluğundan? Hatırladığı en eski anıları, eğitimine başladığı yıllardaydı.

Helikopterin jetlerinin yatay konumdan dikey konuma gelirken çıkardığı tiz gıcırıtıyı duydular. Bu gayriresmî dilde hareket emriydi. Tüm askerler toparlandılar ve helikopterden iniş için resmî emri beklediler. DF-23 model helikopter, küçük jet motorlarının yardımıyla çatının üstüne gelerek sabit kaldı. Telsizlerin on ikisinden birden inmeleri için emir geldi. Helikopterin her iki yanından altışar kişi çatıya atlayıp baca deliklerinin arkasına mevzilendi. İlk helikopter tekrar yükselince ikinci helikopter aynı yere gelip askerleri indirdi.

— Alfa, Bravo ilk iki kata inecek. Charlie, çatı ve üst katı alacak. Çocuklar haricinde herkesi öldürün! Zorluk çıkarırlarsa, biliyorsunuz yapacağınızı.

Son brifingi alan 24 asker, binanın çatıya olan tek çıkışının etrafına mevzilendi. Kapının hemen yanında duran asker, kapı menteşelerinin üstüne bozuk para büyüklüğünde iki patlayıcı yerleştirdi. Küçük bir sinyalin arkasından herkes, başını eğip kapıdan farklı tarafa çevirdi. İki patlayıcı art arda patladı. İki küçük toz bulutu çıktı ve eski, paslı kapı gürültüyle yere düştü.

Askerler tek sıra hâlinde binadan içeriye girdi. İlk dört asker en üst katta sağa saptı; sonraki dördü ise sola. Bir alt kata gelindiğinde Arch ve üç asker aynı şekilde sağa saptı. Brifinglerinde tüm planları incelemişlerdi. Silah sesleri gelmeye başlamıştı. İsyancılar direniyordu ve şehrin koruyucuları asileri alt etmeye çalışıyorlardı. 40 yıldır bununla uğraşıyorlardı ama hâlâ ilk günden farklı durumda değildiler.

Operasyondan önce binanın bulunduğu mahallede elektrikleri kesmişlerdi. Arch, miğferinin bir parçası olan gece görüş gözlüğünü indirdi. Etraf yeşile bezendi. Artık daha net görüyordu. Sağını ve solunu kontrol ederek ilerlemeye devam

ettiler. Eski bir binaydı burası; savaş öncesinde inşa edilmiş olanlardan. Tuğla ve beton kullanılmıştı herhâlde, şimdiki gibi çelik malzemeler değil.

Koridorda birbirlerine karşılıklı dört kapı vardı. Soldaki ve sağdaki için takım gene ikiye bölündü. Arch, kapının bir tarafına geçti ve takım arkadaşının emrini bekledi.

Asker elini havaya kaldırdı ve Arch kapıya sert bir tekme attı. Kapı ardına kadar açıldı. Karşısında bir koltuğun arkasına siper almış isyancının karartısını gördü. Düşünmeden teğige bastı, silahın geri tepmesini omzunda hissetti ve koltuğun üstünde açılan deliklerden tüyler çıktı. Adam da yere devrildi.

Arch odanın içerisine göz gezdirdi. Bir kapı daha vardı, açık duruyordu. Arch, önünden hızlı geçmeye dikkat ederek kapının yanına geçti. İçeride bir kişi görmüştü sırtı kapıya dönük. Hiç düşünmeden silahını doğrultup ateş etti. Tiz bir çığlık koptu.

Normalde yapmayacağı, yapmaması gereken bir şey yaptı. Öldürdüğü cesedin yanına gitti ve omzundan tutup çevirdi. Hayretle ağzı açıldı. Öldürdüğü şeyin kollarının arasında bir çocuk vardı. Merhamet duygularından arındırılmış bir asker için inanılmaz bir şeydi bu. Çocuğunu korumak için kendini feda etmek... Çocuk annesinin kolları arasında gözlerini kapamış, öylece duruyordu.

Arch gözlüklerini çıkarıp kıza baktı. Yeşil silüet kendini gri ve siyaha bıraktı. Arch kızı kontrol etmek istedi. Acaba onu da mı öldürmüştü? Omzuna dokunmasıyla çocuk gözlemlerini açtı. İki damla yaş yanaklarından süzülerek aşağı kayd. Arch, o güne kadar kullanmadığı ve ihtiyaç duymadığı duygularının canlandığını hissediyordu. Çocukta, rüyalarındaki

annesinin bir yansımasını görüyordu. Annesinin saçlarından, dudaklarından, yüzünden farklıydı ve hatta karanlık olmasa da görebilse... Gözleri de farklıydı. Ama muhteşem bir benzerlik ona annesini hatırlatıyordu.

Bu birliklerin bir çocuk bulduğu zaman yapması gereken belliydi; takım komutanlarına çocuğu teslim etmek. Ama Arch'ın bunu yapmaya niyeti yoktu. Bu çocuğun kendisi gibi olmasına gerek yoktu.

Kızı kolundan tutup kaldırdı. Çocuk korkmuştu. Ağlıyordu ama direnecek o güç ona bahşedilmemişti. Arch, kızı omzuna aldığı gibi odadan çıkmıştı. Takım arkadaşı giriş odasının içinde, kapının yanında duruyordu. Arch bacağı ve beli arasına sabitlenmiş kılıftan tabancasını çekti. Düşünmeden arkadaşına ateş etti. İlk kurşun sırtına, omuriliğine gelmişti ama kevlar zırhı korumuştu onu. Acıyla arkasını dönerken ikinci kurşunu boynuna yemişti. Yere düştü. Arch düşünmüyordu, iç güdüleriyle hareket ediyordu artık.

Sağ tarafında olan merdivenlere doğru döndü. Nereye gideceğini bilmediğini fark etti. “Kapı! Kapı olmaz.” Sokağın başını yerel polisler koruyordu. Başka, başka neresi vardı? “Tüneller!” Doğru ya, şehrin kanalizasyonlarına inen tüneller açmıştı asiler.

Arch kızı omzundan indirdi, heyecanlıydı:

— Tüneller! Girişi nerede?

Kız eliyle alt katın merdivenlerini gösterdi. Arch, kızın bileğinden tutup sürükleyerek merdivenlerden inmeye başladı. Alfa Takımı, operasyon planında olduğu gibi tüm odaları temizlemiş ve merdiven başında toplanmıştı. Arch'ı fark etmişlerdi. Yanıp sönen kırmızı ışığı gördüler ve patlama...

Arch kızın gösterdiği odadan içeri girdi. Tünelin girişini kitaplıkla kapatmışlardı. Arch geçebileceği kadar kitaplığı kenara çekti. Emekleyerek gidebileceği tünel önünde belirdi. İlerlemeye başladılar.

Birkaç yüz metre sonra tünelin genişlediğini fark etti. Arada arkasını kontrol ediyordu. Telsizin sesi ilk yüz metrede kesilmişti. Patlamanın kaynağını arıyorlardı. Arch yaptığı şeyi düşünmemişti. Yaşama içgüdüğü benliğini ele geçirmişti. İlk tetiği çekip arkadaşını vurduğunda hayatı geri dönülmez şekilde değişmişti.

Tünel, iyice genişlemiş ve aşağı doğru meyil almıştı. Artık neredeyse doğrulabiliyordu. Arkasını kontrol etti, kız hâlâ arkasındaydı. Aşağıdan gelen su sesini duyabiliyordu. Çıkışa yaklaştığını tahmin ediyordu. Neredeyse zifirî karanlıktı. Bu yüzden arada gözlüğünü indirip önünü kontrol ediyordu. Tekrar gözlüğünü indirdiğinde, bu sefer aceleyle kapatılmışsa benzeren fare deliğinin çıkışını gördü.

Yüzyıllar önce esirlere inşa ettirilen şehir kanalizasyonlarındaydılar. Bu kısımları daha yeniydi; birkaç on yıllıktı. Gelenek devam etmiş ve buralar da yakalanan asilere inşa ettirilmişti.

Ufuret yüzünden gözleri yandı küçük kızın. Dizlerini ovuşturdu. Çizilmiş, ezilmiş dizleri acıyordu. Susamıştı ve karnı açtı. Ama tanımadığı bu adamdan ne isteyebilirdi ki! Bir duvarın dibine oturdu. Hayatını kurtaran adam ise tek dizinin üstüne çökmüş çantasında bir şeyler arıyordu.

Arch, tünele girdiği ilk anda esintiyi hissetmişti. Yolun güneye doğru olduğunu biliyordu; ama kontrol etmek istedi. Çantasından eski usul haritasını çıkardı. Yerini tespit ederler diye kol saatini parçalamıştı. Kanalizasyon haritası, yeni eklenen

bu bölümleri göstermiyordu. Olayların başından beri ilk defa çaresiz hissetti. “Belki kız biliyordur.” diye düşündü. Arkasına döndü, kız dizlerini karnına çekmiş, yerde oturuyordu.

Arch ağır ağır kızın yanına yürüdü. Kafasını kaldırıp Arch’a baktı kız:

— Yolu biliyor musun?

Kız, bir süre düşündü ve evet anlamında başını salladı. Arch kızın yanına çöktü, çantasından matarasını çıkarıp kıza uzattı. Kız, epey susamış olacaktı ki iki büyük yudumda şişenin yarısını bitirdi.

Kendinde bir anlık bir cesaret bulup:

— Beni neden kurtardın, diye soruverdi.

Arch kafasını eğip düşünmeye çalıştı. Cevabı sadece kıza değil kendisine de verecekti.

— Sana ne yapacaklardı biliyor musun?

Kız olumsuz anlamda başını salladı.

— Sizden, yani asilerin çocuklarından askerler yetiştirirler. Benim gibi askerler... Uyum sağlayamayanlar ise yok edilir.

Kız, tüylerinin ürperdiğini hissediyordu.

— Buraya savaştan önce mi geldiniz?

Kız olumlu anlamda başını salladı:

— Annem anlatmıştı; o daha çocukken şirket savaşlarından kaçıp buraya sığınmışlar.

Arch kafasını salladı. Bilmedikleri dış dünyada sürekli savaşlar oluyordu. Şirketler çıkarları için savaşıyordu. Son büyük savaşın üstünden 20 sene geçmişti.

— Adın ne, diye sordu Arch.

— Urbi, dedi kız.

— Benim de Arch. Memnun...

Arch, cümlesini yarıda kesip parmağını ağzına götürüp susmasını söyledi. Kızın duyamadığı sesleri, Arch duymuştu. Ayak sesleriydi bunlar. Tanıdık ayaklardan çıkan düşman sesleri... Yere yatması için kıza işaret etti. Tek dizinin üstüne çöküp tünelin kuzey tarafına doğru döndü, gözlüğünü gözlerine indirip tüfeğini doğrulttu.

Sesler giderek duyulabilir olmuştu. Belki kız bile duyabiliyordu sesleri. Arch ilk silüeti gördü, ardından ikinciyi. Kaçmak için uygun değildi, savaşmalıydı. Tetik parmağı gerildi ve yavaşça tetiği çekti. İlk kurşun vızıldayarak gitti ve duvara çarptı. Toz ve bir miktar taş aşağı indi. Adamlar kendini yere atmadan önce, üçüncü ve dördüncü kurşunlar art arda gitti. Acı bir çığlık koptu. Arch, hemen ayağa kalkıp Urbi'yi kolundan tuttu.

— Koş! Koş, diye bağırarak sürüklemeye ve canı için koşmaya başladı.

Arch ayak sesi duyamıyordu. Belki gürültüden ama emin değildi. Kolundan sürüklediği Urbi ile koşmaya devam ediyordu. Bir kemerin dibinde durdular. Arch sırtını duvara dayayıp sesleri dinlemeye çalıştı. Urbi'ye doğru eğildi:

— Buradan olabildiğince hızlı kaç! Ne olursa olsun durma, arkana bile bakma! Anladın mı beni?

Urbi korkuyordu. Damarlarında dolaşan adrenalin ile kafasını salladı ve koşmaya başladı.

Arch merak ediyordu: "Acaba birisi de beni böyle kurtarmış olsaydı, şimdi nasıl olurdu?" Arch'ın zihni bu düşüncelerle

doluyken yaklaşan sesleri fark etmesi olanaksızdı. Ama sene-lerdir tetikte olan refleksleri çoktan fark etmişti. Arch, tüfeğini yan çevirip şarjörünü kontrol etti. Kafasını siperden çıkarmadan ateş etti. Karşılık olarak üstüne mermiler yağdı.

Arch'ın tek başına savaşıması imkânsızdı. Şarjörünü tekrar kontrol etti. Şarjör mandalını çekti. Boş şarjör yere düştü. Arch kemerinden yenisini çıkardı ve taktı. Kesilen ayak sesleri tekrar geliyordu. Arch yapılacak son şeyi biliyordu. Sırt çantasından bir el bombası çıkardı. Silahını tekrar kontrol etti, el bombasının pimini çekti. Tüm cesaretiyle siperden çıktı.

Silahının tetiğini art arda çekiyordu. Bir adamın yere devrildiğini gördü. Arch ileriye doğru bir adım attı. İlk acıyı sol kolunda hissetti. Ardından ikinci bir kurşun, kevlar zırhının sol tarafına isabet etti. Arch acıyı duymamıştı bile! İleriye doğru bir adım daha attı. Bu seferki kurşun sağ bacağına isabet etti. Arch dengesini korumakta zorlandı, tek dizinin üstüne çöktü. Kevlar zırhına üç kurşun daha isabet etti. Parmakları uyuşmaya başladı, dili ve dudakları da uyuşmuştu. Susadığını, başının döndüğünü hissediyordu. Uyuşan parmağıyla tetiği çekmek için son kez çabaladı. Yüzüstü yere düştü.

Urbi, bedeninin izin verdiğince hızlı koşmaya çalışıyordu. Yankılanan silah seslerini ve gelen patlamayı duymuştu. Gözünden dökülen yaşların bir kısmını Arch için dökmüştü. Koşmaktan dizleri hissizleşmeye başlamıştı. Uzun süredir koşuyordu. Sonunda görmüştü. Güneş ışığının sızdığı, parmaklıklıkı kapıyı önünde gördü. Kurtuluş önündeydi. Distopyanın esaretinin olmadığı özgür dünya önündeydi.

— Bir gün, bir fareyi içi su dolu bir fıçıya atmışlar. Fare iki saat boyunca çıkmak için çabalamış. En sonunda çıkamayacağını anlayıp vazgeçmiş. Sonra başka bir fareyi, başka bir su dolu fıçıya atmışlar. Fare gene çırpınmış, canını kurtarmak istemiş. İki saat olmuş ama bu sefer fareyi çırpınmayı bırakmadan sudan almışlar. Ertesi gün kurtardıkları fareyi gene suya atmışlar. Bu sefer, ne kadar çırpınmış fare biliyor musun? Bilmiyor musun? Tam altı saat çırpınmış! Çünkü artık içinde umut varmış. Kurtarılacağına dair bir umut... Sen de benim için bir umutsun Arch! Beni kurtaran o elsin ve bir gün başka birini daha kurtaracaksın.

Arch bunları izliyordu. Hayır, rüyalarında hatırladığı gibi annesinin kucağında değil. Kapıda, o gölgenin yerinde izliyordu. O kadar korkunç gelmiyordu artık o gölge.

Yazardan

Kapadokya Üniversitesini lise yıllarıma ilk başladığım zamanlardan bu yana takip ediyorum. Liseyi Nevşehir’de okuyan her öğrencinin, az çok bu üniversiteden haberi vardır. Çünkü iletişim ağı çok güçlü. Merkezde yaşamama rağmen varlığını hiç unutturmuyor. Zaten yarışmadan hem internet reklamlarıyla ve siteleriyle hem kendi okuluma haberim oldu.

Üniversitenin yaptığı kültürel faaliyetler dikkatimi çok çekiyordu. Youtube kanalında fikirlerini merak ettiğim yazar ve şairlerle yapılan canlı yayınları her daim izledim. Yarışmaya katılma sebeplerimden birisi de zaten bu üniversiteye dair bir Nevşehirli olarak sempati duymamdı.

Ayrıca yarışmanın konusu da çok güzel seçilmiş, bizden ne istendiği detaylı ve net bir şekilde açıklanmıştı. Ülkenin geçici, anlık gündemlerini bir kenara bırakıp geleceğe dair gezegenin asıl sorunlarıyla ilgili bir öykü yazmak, aslında bu yarışmaya asıl katılma sebebim denebilir.

Birçok yarışmaya daha önce katılmama rağmen daha önce bu yarışmadaki kadar yazarlarıyla ilgilenen bir kurum görmemişim. Gerçekten son ana kadar ilgilendiler. Yarışmadan sonra da iletişimi kesmeyeceklerinden eminim.

Yarışma bütün detayları ile arkasında profesyonel bir ekip olduğunu hissettiriyor. Sağlam bir temele sahip olduğundan ben, bu yarışmanın uzun süreli devam edeceğini ve gelenekselliğini koruyacağını düşünüyorum. Emegi geçen herkese teşekkür ediyor, saygılarımı iletiyorum.

Ahmed Said ALDEMİR

Nevşehir Anadolu Lisesi, Nevşehir

Hoşça Kal Köprüsünden Beyaz Mendil Sallarsın Böyle

Ahmed Said ALDEMİR

Böyle taraksız olmaz, kendime çekidüzen vermeliyim. Çakı gibi olmalıyım, jilet gibi keskin... Tepki koymalıyım çocuklara, parklara, gelmeyen kargolara. Gidenlere, gelmeyenlere tavır koymalıyım. Yaşadığım sokaklarda benliğimi aramalıyım.

Öyle tekinsiz itlerin insanları sürdüğü, eşeklerin bindiği yağız atlara... Nasıl bir dünyanın kentisin sen? Ölmeliydin, fethettiği zaman Fatih İstanbul'u! Çin malı kurusıkırlarla beyi olamam sokakların. Ben, bu sokakların evladı, koyuvermeliyim serserilerin suratına yumruklarımı. Ezmeliyim kaslarımla derilerini onların, çiğneyip tükürmeliyim suratlarına. Önce bir çekidüzen vermeliyim kendime. Bu kadar devrik olmamalıyım mesela ilkin. Sonra böyle taraksız olmaz; iyi bakmalıyım saçlarıma!

Bu dünyanın en kalın dişlisiyiz; en diri, en genç. Coğrafyamızdan akıyor, dinamiğimiz. Levhalarımızla, hem depremle-
rimizle en dertlisi biziz. Bütün pistonları dünyanın, ayaklarımızda esniyor. Elektrikler boyuyor sokakları, hem alternatif isterse doğrudan yani akıyor gençliğim, akıyor yalnız başına kimsesiz.

İnsan, insanı bu kadar kendiyi bırakmamalı. Olmuyor, böyle geçirdiğim günler sensiz. Konuşmadığım zaman etimden,

cinsimden bir şekilde huzursuz oluyorum, olmuyor. Kavgalarım, dövüşlerim artıyor içimde. Öfkeleniyorum göçen kuşa. Küfrediyorum hep senden, hep sensizlikten.

Bir şeyler söylemeliydi insan, insana. Milat bile olmadan, daha kulakları yokken yolsuz Midas'ın... Babil'in kuru çölüne gurbete gitmemişken, pek muhterem prenses... ve destanlar bile okunmazken insan insana “Merhaba.” demeliydi. Muhabbet etmeliydi ötekiyle, bahane etmeliydi bir şeyleri. Sırf “Hayırlı işler.” diyebilmek ve para üstü alabilmek içindi zaten parayı bulması. Böyledir, insan insana “Günaydın.” demek üzere kalkar ve avlanarak yorardı kendini. Kasıtlı, sırf uyuyabilmek için, sırf “İyi geceler.” diyebilmek adına. En temel kanunuydu bu doğanın, insan insana bir şeyler söylemeliydi.

Hoş, bu güzel doğanın elleri, ayakları var. Dalları, toynakları var. Yağmurları, karları, güneşli günleri var. Belinde ekvator, başında takkesi var. Oğulları, kızları ve torunları var. Ne ararsan bulacağın metropolleri var, madenleri var. Zengini, fakiri, orta hâllisi, asgari ücretle çalışanı, sigortalısı, mavi yakalı, beyazı var. Nazı var, niyazı var, kışı var. Çok güzelleri var, çirkinleri var. Bir de kadınları var.

Solumaya kıyamadığım kokularıyla çiçekleri var. Deli eder adamı, çileden alır, çileye götürür. Şiirleri var memleketimin, herkesin ezbere bildiği marşları var. Alnı olsa öpersin ama doğanın böylesine parmakları, elleri, toynakları var.

Sonra ne var? Bu denli varlık içinde kepezeliği var. Yaşamın bir de ölmesi var, delikanlıcası var, alçakçası var. Bilememek var; nasıl olacağını öbür dünyanın ya da olup olmayacağını. İnsanın namussuzu var, serserisi var. Var oğlu var!

Ne ettiyse dünya, yıllardır dönüyor. Fırıldak gibi dönüyor, politika gibi dönüyor. Bu denli dönen dünyada ayakta kalmak kolay değil. Ele ayağa düşmemek kolay değil. Kendisiyle beraber bizi de çeviriyor, ha babam çeviriyor. Atıyor önümüze umutlarımızı, hayallerimizi, aç köpekler gibi koşuyoruz. Deliler gibi çeviriyoruz ayak uçlarımızla dünyayı. Ne ettiyse dönüyor ne ettiyse çeviriyoruz.

Bugün de kendime çekidüzen vermeliyim. Öyle görmeli insanlar beni, öyle karşı koymalıyım. Kıskanırım güzelleri, renkli gözlü kedileri ve baharı. Hiç taranmamış pamuk gibi kedileriyle ve dallarıyla kıskanırım. Şu bitmek bilmeyen zaman beni de örse, beni de doğursa tekrar baharda. Ölsem kışın tekrar doğacağımı bilerek yeniden, yeniden... Bugün de tara beni, bugün de tıraş et. Kendime çekidüzen vermeliyim.

***

Bir garip insanoğlunun rengi. Başından sonuna kadar parlak, ayak uçlarına kadar astigmat. Mai ve siyah, bütün hatlarıyla keskin. Yine de seçemiyor gözlerim, ışık kirliliği. Bir garip insanoğlunun rengi, bilmiyorum. Belki kırmızı, mavi veya siyah. Öylesine boğuk, hem öylesine ferah.

Mazot dayanır mı bu kadar otobüse hiç? Bizi yiyorlar bizi, saçlarımızı kırıyorlar, suratımızı asıyorlar, yürüyemeyecek yapıyorlar bizi duraktan eve, evden durağa ve yeniden... Bu kadar kişi, bir otobüse yüz vermemek lazım. Solumamak gerek koyu egzozlarını, unutulacak insan kokuyor. Sürekli kötü ediyor insanı, berbat ediyor.

Çürüyor! İnsanların dişleri, tırnakları çürüyor. Gözleri büyüyor, büyüdükçe bozuluyor. Hem uzağı göremiyor hem yakını; gözlüklerimiz camdan. Taraklarımız ağaçtan, saçlarımız

kemikten. Ha babam ham madde, ölümüne sanayi! Ne uzağı görebiliyoruz ne yakını ne geleceği ne geçmişi. Öylesine körüz, öylesine mercekli. Optik, ne zaman geleceği görmemizi sağlayacak? Zamanla çürüyor, insanlık büyüyor, büyüdükçe bozuluyor. Yani, daha büyük mercekler takıyoruz, daha pahalı, daha camdan.

Sekiz içinde sekiz, dokuz içinde dokuz; onun içinde ben. Ben insanoğlu, ellerim ve dişlerimle insanoğlu. Ölümüne hepinizin havasını, ben soluyorum tek başımla. Bazı bilim adamı ve profesörler, benim için buluyor yer çekimini. “Altmış yılı kaldı petrolünün!” öyleymiş, bazı bilim adamı ve profesörler... Tüm ağaçlar insanoğlu için dikiliyor, mezbahalar dolusu piliç... Hepsi benim için hepsi. Hava bedava, bulut bedava, sonra sinemaların kapısı... Acı sular, benim yüzümden seyrek akıyor çeşmelerinizden. Elektrikleri ekmek arası kemiriyorum kablolarıyla. Bütün pamuklar benim, kuşların tüyleri omuzlarımda yolunmuş ucu kanlı. A Rh pozitifler benim, negatifler benim. B’ler de benim, sıfırlar da! Göz dikiyorum gençliğinize ve emekliliğimize. Hepsi benim. Yarımım yok. Yediğim de benimdir, yemediğim arkam da benim! Kolalar, çaylar, kahveler benim. Sekiz içinde sekizdir, dokuz içinde dokuz. Onun için de ben varım, dışında sizler!

Sanmayın ki mülkiyet hakları, sanmayın ki hukuk... Bütün minareler benim, kılıfları ipekten yani terzileriniz, berberleriniz benim. İnsanoğluyum bugün yaktığım kadar, kes-tiğim gencecik fidanlar kadar. Dudaklarımı boyadığım bütün renkler benim, siyah sürmeler benim. Allıklar, pullarınız... Pembe yanaklarınızı öptüğüm kadar varım. Yağız atlar da

benim, sucuklar da. Kime ne boğazlar, sonuna kadar Montrö! Heveslenmeyin Hammurabi, sanmayın ki hukuk!

Şekerler, insan hakları, hepsi yapay, hepsi sömürge! İdeolojiler, sanat akımları hepsi bir şekil, yapay bir şablon. İnsan sıvı değil oysa, omurgasıyla dipdiri! Tüm yapay şablonlar ve onların pistonlarıyla demir döküm insanoğlu; seri üretim şair, seri üretim yazar. Böyle üretiliyor kitaplarınız. Hiçbir farkı yok kitaplıklarınızın, ha seri üretim tahta ha basmakalıp insan. Yetmiyor insanlara, yetmiyor! Tahıllara bastığınızı GDO'yu yazarlara da basın; şişirin yazarları kitap kapaklarıyla! Bu böyle olmaz, bu kadar formalite, bu kadar bürokrasiye az.

Zıplamalıyım uydularına dünyanın. Öyle yaşama sevincimden, sebepsiz değil. Çekidüzen vermeliyim kendimden önce dünyaya. Kaşımdan, gözümden daha mühim işler var; uzamalı tırnaklarım inatçı pillere! Uzaydan başlayıp süpürmeliyim, yutmalıyım çöplerinizi. Patlamayacak kadar yok etmeliyim kırımizi, kimyasal olarak tepkimeliyim pasımıza, pasağımıza.

Koskoca güneş her gün doğuyor, rüzgârlar esiyor dağlardan. Kemanları orkestra şeflerinin ne güzel çalıyor, gizli ödenek. On parmağında yedi nota, ayaklarında pedallar... Ruhumu sürüyor mazotsuz; doyuruyor beni tüpsüz, gazsız. Her gün kemancılar Figaro'yu evlendiriyor, operacılar yırtıyor ağızlarını. Müzikten elde edemez mi enerjisini, gücünü! Koskoca güneş her gün doğuyor, böyle yüz vermemeli insanlığa!

Mazotlar tükeniyor, ne yapacağız? Altmış yıllık ömrü kalmış, altmış koca sene... Altmış yıl otobüslerimiz içten yanacak yani teyplerinde arabesk... Altmış yılı kaldı Afrika'nın ve Ortadoğu'nun. Nereden baksan çok, nereden baksan uzak. Altmış yıl daha silahlılar silahsızları vuracak, sonra ne olacak?

Kurbanları nereye göndereceğiz Afrika’sız? Bütün kara parçalarını alt üst ederlerse gazlamak için dünyayı, doğal gaz için?

Mazot tükeniyor, güneşimiz kara, rüzgârlar nereden esiyorsa kahpe, öyle tembel. Sularımız da kalmadı. İş gücümüz bir deri bir kemik ve otuz iki diş. Bir başımıza enerjisiz ne yapacağız?

“Hoşça Kal Köprüsü’nde böyle, beyaz mendil sallarsınız artık!”

Yazardan

Canı yanana kadar acı nedir bilmez insan. Tabii buraya kadar normaldir bu. Ancak acı nedir anlamaya çalışmayan, bir gün kendisinin de başına geleceğini düşünmeden, ki gelmeyecek olsa bile duygudaşlık göstermeyen, başkalarını incitmekten haz alanlar... İşte, işte onlar acıyı yayarlar. Aynısı sevgi için de geçerlidir. Sevilmeyen insan olsun, hayvan olsun fark etmez. Başkalarını sevmeye çalışır, olur da iyilerine denk gelirse bu sevgi, onlara geri döner. Yalnız bahsettiğim gibi acıyı, kötülüğü yaymaya çalışanlar, onların içinde büyüttüğü tüm güzel duyguları yok ediverirler.

İşte benim bu yarışmaya katılma amacım insanların içindeki iyiliği görüyor ya da en azından görmeye çalışıyor olmam. Ben herkeste bir meleğin olduğuna inanıyorum. Bu melek, ölmeye yüz tutmuş olabilir, başka melekleri uykuya yatırmış da olabilir veya tam tersi de olabilir. Önemli olan, onu bulup canlandırmak. Gelecekte bizleri neyin beklediğini, asla tam olarak bilemeyiz; ancak içimizdeki meleklerle beraber yaşar, onu büyütür ve başkalarının da büyütmesine yardımcı olursak neyin beklediğini bir nebze de olsa bilebiliriz.

Eğer uyacağımız şeytanı hiç tanımamış olsaydık her gün yüzlerce insan katledilmezdi, özgürlük gerçekten yaşanırdı. İnsanlar birbirlerine gerçekten güvenebilirlerdi. Kimsenin sırtında bıçak, kalbinde yara olmazdı ve yine içinde, kalbinde melekten büyük bir şeytan mesken tutmazdı. Evet, geleceğimiz kaygı dolu hatta bu kaygılardan ötürü çoğu zaman umut etmeye vakit bulamıyoruz. Bazen vakit bile değil, heves bulamıyoruz. Ancak ben, öyle güzel bir geleceğimiz olsun istiyorum ki herkeste yaşama hırsından çok yaşama hevesi ve sevinci olsun.

Şevval ALGÜL

Çanakkale İbrahim Bodur Anadolu Lisesi, Çanakkale

Ölmesin Melek

Şevval ALGÜL

Bir damla yaş aktı gözünden ve kapattı kitabını. Hava iyice kararmış, insanlar evlerine çekilmişti. Sokaklar ise dışarıdakilere, kedilere, köpeklere, dünyevi telaşın içinde kaybolmuş birkaç kişiye kalmıştı. Elektrik tellerinde üç güvercin duruyor, arada birinin yerine öbürü geliyor, teller hiç boş kalmıyordu. Kadın, dış dünyayı izlerken perdelerin artık kapanması gerektiğinin farkına vardı. Sokak lambaları yanınca evlerin perdeleri kapanır; ancak ondan sonra ışıklar yakılabılırdi. İki metrelik kumaşı pencere önüne germeyip saklamazlarsa kendilerini, bu ayıp kabul edilir, insanlar tarafından hoş görülmezdi. Bu düşünce kafasında öyle bir yer etmişti ki asla perdeleri kapatmadan ışığı açmazdı. Ayıplanırsa ne korkunç olurdu!

Günün ikinci yarısının son çeyreğinde, yani saat gece on sularında, torunlarını uyutmak için eline bir hikâye kitabı alıp onlara ayırdığı yetmiş metrekarelik odaya doğru yürüdü. Çocuklar, küçük kız beş; ablası yedi yaşındaydı. Resim çiziyorlardı. Küçük torunu anneannesini görünce heyecanlandı:

— Anneanne, bak!

Çocuk, elindeki kâğıdı sallaya sallaya koşmaya başladı.

— Ben büyük hâlimi çizdim. Büyüyünce melek olabilir miyim?

Kadın gülmeye başladı, aklına kızının küçüklüğü gelmişti. O da tıpkı böyleydi. Anlam veremiyordu. Neredeyse herkes bir zamanlar bu kadar masum, bu kadar sevimliyken nasıl oluyordu da acımasız mahluklara dönüşebiliyorlardı? Akli bir türlü almıyordu.

“Nasıl?” dedi, kendi kendine. “Bu kanatsız melekler, küçük masum çocuklar nasıl oluyor da şeytanın geçerken bıraktığı ayak izleri olabiliyorlar?”

— Sen zaten meleksin bebeğim. Kalbinde bir melek yaşıyor senin.

Bu kez ablası da gelmişti yanlarına. Hemen solda duran aynaya döndü:

— Anneanne, hani nerede melek? Ben, ben burada sadece annemin aldığı tişörtü görüyorum.

Kardeşi çocuklara özgü olan kıkırdamayla ablasının yanına gitti. Boyu ablasına nazaran biraz daha kısa olduğu için sarıldığı zaman tam kalbine geliyordu başı. Öyle de yaptı. Sarıldıktan sonra ablasının kalbine doğru konuşmaya başladı:

— Melek, lütfen bize görünür müsün? Biliyor musun? Ben de senin gibi bir melekmişim.

Fısıldayarak devam etti:

— Söz veriyoruz. Seni gördüğümüzü kimseye söylemeyiz. Sırrımız olur, olur mu?

Kadın, sadece düşünüyordu. Nasıl da küçülmüştü düşleri o büyürken. Acaba kendi de böyle miydi küçükken? Sonradan mı bu kadar soğumuştü yüreği bir şeylere karşı? Küçük kız yavaşça ayırdı kollarını ablasından. Islak gözlerle anneannesine bakıyordu. Titreyen dudaklarını araladı:

— Galiba ölmüş.

Öyle zor söylemişti ki son kelimeyi; tuzlu damlanın tadını hissetti. Zaten ne anlama geldiğini bile bilmiyordu. Bir daha gülememek, şeker yiyememek demekti ölüm ona göre.

— Çok mu sıkı sarıldım abla? Canın yandı mı? Anneanne, acaba sadece rüyamızda mı görebiliriz onu? Sen sorsana. Belki söyler, belki yaşıyordur.

Kadın, yıllardır onunla birlikte hapsolan şeyleri fark etti o an. Yıllar önce, tıpkı birazdan torunlarına anlatacağı gibi kızıyla konuştuğundan sonra, sadece asla yayımlanamayan kitabına yazdığı, sonra da her ne zaman düşünürse o zaman dehşetle titrediği düşünceler sardı etrafını. Evet, çocukların yatma zamanı epeyce gecikmişti. Ancak bazı şeylerin uykudan daha önemli olduğu gerçeği vardı tabii. Bunlar ne erkene alınabilir ne de geciktirilebilirdi. Aslında hiç haberi olmadan bunun tam zamanı olduğunu söylemişlerdi çocuklar. Şimdi ne diye erteleyecekti ki? Hem çocuklar, hiç uyuyacak gibi de durmuyorlardı.

— Çocuklar, size bir hikâye anlatmamı ister misiniz terasta?

Küçük kız, meleğe son kez veda edip gözlerindeki yaş silindikten sonra cevap bile vermeden ablasıyla birlikte terasa çıkan merdivenlere koştu. Ne kadar ağustos ortası olsa da gecenin getirdiği soğuk dalgası vardı. İçeriden iki battaniye alıp arkalarından o da çıktı. Çocuklar çoktandır burada duran, maun rengi masayı çevreleyen, salondaki yerlerini yenilerine devreden gri koltuklardan birine sığışmış, onu bekliyorlardı. Battaniyenin biriyle onları sardıktan sonra diğerini de kendi omuzlarına atıp derin bir nefes aldı. Uzaktan gemi geçiyordu, düdüğünü öttürerek yavaş yavaş süzülüyordu denizde. Çocukların mızımızlanmasıyla aklını topladı, gözlerini

daldığı yerden ayırdı ve ona dehşet veren bu konuşmaya başlamaya çalıştı:

— Çocuklar, şimdi söyleyin bakalım. Sizce dünya nasıl bir yer?

Küçük kız gülüyor, büyük ise bir yandan kardeşini susturmaya çalışıyor, bir yandan da dünyanın, dünyasının nasıl bir yer olduğunu hatırlamaya çalışıyordu. Kardeşi ondan önce davrandı:

— İnsanlar vardır anneanne, bir de hayvanlar. Hatta denizler vardır, ormanlar vardır. Ha, kocaman bir de gökyüzü var; orada yıldızlar var, Güneş var, üzgün bulutlar ve mutlu bulutlar var. Babam bana, “Bulutlar üzülürse yağmur yağar.” demişti. A bir de komşu teyze var; kızınca iğnesini çıkarıyor çantasından.

Ablası sözünü kesti:

— İyiler vardır, bir de kötüler ama ben hangisiyim bilmiyorum. Çünkü bazen evdeki son çikolatayı ikiye böldüğümde büyük kısmını kendime ayırıyorum. Ama bazen, hep değil.

Kardeşi hiç kızmamıştı bu itirafından dolayı ona. Sadece suratına bakıp gülümsemişti: “Olsun, bu kötülük değil ki abla.” der gibi. Küçüğün aklına bir şey daha gelmişti. Hevesle konuşmaya başladı, düşüncelerine yetişemiyor gibiydi. Henüz çok iyi konuşamamasına rağmen o bir şekilde toparlardı. Ancak bu kez sözleri birbirine karışıyor hatta sözcükleri yutuyordu:

— Anneanne, bir de melek var. Hani sen demiştin ya kalbimizdeymiş. Hani orada yaşayan bir melek varmış ya, o da var değil mi? Ölmedi değil mi? Ben yaşıyorum ya, ablam da

yaşıyor. Bak, bak koy elini kalbine. Atıyor kalbin işte! Sen de yaşıyorsun. Melek nasıl ölebilir o zaman?

Kadın, tam da meleğin nasıl öldüğünü açıklamak için getirmişti çocukları buraya.

— Melekler maalesef ölür güzelim. Ama sizinki daima yaşayacak ve ben sizin meleğinizin nasıl yaşayacağını söyleyen bir masal anlatacağım size. Melekleri ölenlerin nasıl korkunç olabileceğini bilmenizi ve içinizdeki meleği daima büyütmenizi istiyorum.

İnsanı dinlendiren, huzur veren bir tını vardı sesinde. Çocuklar, sessizce beklemeye başladılar.

— Söylentilere göre yıllar sonra insanoğlu diye bir canavar, Şeytan'ın yerine geçip her şeyi berbat edecekmiş. Öyle acımasız olacaktı ki kendinden başka kimseyi önemsemeyecek, her türlü kötülüğü yapacaktı. Doğayı, vicdan denen o duyguyu hatta iyi olan her duyguyu, var olan dengeli, her şeyi ama her şeyi harap edecekmiş. Hatta biri varmış ki durup dururken ormana gidip bir ağacı yakacaktı. Sonra bir diğerini daha, bir başka ağacı daha... Böylece yangın çıkarıp hem onlarca yılda büyüyen bir sürü ağacı hem de orada yaşayan hayvanları yakıp acıyla kıvrandırarak öldürecekmiş. Kardeşi de tıpkı onun kadar kötü biri olacaktı ve o da fiziksel gücü başka birinden fazla diye bir başkasını dövecek, türlü işkenceler yapacak hatta bazen öldürecekmiş.

Küçük kızın anlamadığı bir şeyler vardı, aynıları büyüğün de aklını kurcalıyordu. Ancak anneannesinin sözünü kesmek istememişti.

— Fiziksel ne demek?

— Kuvvetli demek güzelim.

Sonra kaldığı yeri hatırlamak için birkaç saniye bekleyip devam etti:

— Öyleleri gelecekmiş ki istediği bir şey olmayınca yakıp yıkacakmış. Her şeyi kendinde hak görecekmiş; konuşmak, anlaşmak yerine vurmaya tercih edecekmiş. Bazıları da diğerlerinin özel bölgelerine izin almadan yaklaşacakmış. Aralarına öyle umursamazlar gelecekmiş ki onlar, sırf zevk için onlarca hayvanı öldürüp derilerini yüzecek, sonra da onlardan türlü giysiler yapıp giyecekmiş. Hatta küçücük yerlere hapsedecekmiş onları.

Çocuklar korkmuştu. Gerçekten böyle şeyler olacak mıydı? Onların kesinlikle meleklerini büyötmeleri gerekiyordu. Çünkü onlar, insanlığın ne demek olduğunu anlayabiliyorlardı.

— Bazıları da varmış ki onlar hep yalan söyleyecekler, birilerini dolandırıp, kandırıp sonra da onları üzeceklermiş. Seviyor, değer veriyor gibi yapıp kalp kıranlar olacakmış. Hatta bu yüzden kimse kimseye güvenmez olup derin derin iç çekeceklermiş yalnızlıktan.

— Ama yalnızlık iyidir dersin sen hep? Yalan mı söyledin?

— Hayır, canım. Bu öyle bir yalnızlık değil. Bir derdin olduğunda kimseyi arayamayacağın, sevdiğini, önemli olduğunu hissettiren bir kimsenin bile olmadığı bir yalnızlık olacakmış bu. Karnı tok olanların, aç olanlarda kalan son kuru ekmek parçasını bile çaldığı bir gelecekmiş. Sırf eziyet olsun diye birilerinin işlerini zorlaştıranlar olacakmış. Kimsenin kimseye saygısı, anlayışı kalmayacakmış. Elllerinde olmayan sebeplerden dolayı dalga geçilenler olacakmış ve kendilerini dalga geçilmemek için değiştirmeye çalışacaklarmış. Çok acı

verse bile bu değişim, artık buna katlanacaklarmış çünkü dalga geçilmek daha çok can yakarmış.

Kızlar, dehşete kapılmışlardı. Anneannelerinin anlattığı masal gerçekleşebilir miydi? Peki, olur da bir gün gerçekten böyle şeyler olursa nasıl yaşayacaklardı? Büyük olan, kardeşine sarılmıştı. Sanırım, onu korumak istiyordu bu olası, korkunç gelecekten. Daha kendileri büyümemişti belki ama vicdanları bu masaldaki canavarlardan, iğrenç mahluklardan oldukça büyüktü.

— Ve bir de bunlardan korunmaya çalışan, canavarlar yüzünden nesilleri tükenmeye yakın olan insanlar olacakmış. Onlar, meleklerini büyütebilmeyi başaranlarmış. Meleklerin büyüebilmesi için tek bir yol olacakmış; o da diğer meleklerle dayanışma yapmış. Yani birbirlerine yardım ederek büyüebilirlermiş sadece. Ancak bazen melekler, canavarlar yüzünden zayıflayabilirmiş; canavarlar, onları kandırıp canlarını yakarak yapabilirlermiş bunu. Melekleri olanlar, kalpleri taşlaşmış canavarlara aldanıp onları en yakın dostu sanacak, her şeyini onlarla paylaşacak hatta onları hiç bırakmayacaklarını düşündükleri için mutlu bir gelecek vadeden hayaller kuracaklarmış. Ne var ki canavarların en iyi bildikleri şeylerden biri, kalp kırmak ve birilerini kandırmak olduğu için onları yarı yolda bırakıp bir anda ortadan kaybolacaklarmış. Geriye bıraktıkları sadece acı olacakmış; kahreden, yüreği en derinden yaralayan bu acı, melekleri zayıflattığı için intikam almak isteyeceklermiş. Sonra yine başka bir meleğin yardımıyla gerçek intikamın onsuz da yaşayabilmek -gerçekten, hâlâ hayattan bir umudu olarak, yaşamın güzelliklerinin farkına vararak, tadını çıkararak, en önemlisi de iyilik dolu yaşayarak- olduğunun

farkına vardıktan sonra, canı yandığında hissettiği duyguların sadece bu canavarların onların da kendileri gibi olması için ilerine saldığı duyguları olduğunu anlayacaklarmış. Çünkü ne kadar hak etseler bile eninde sonunda cezalarını bulacakları için, kendi kendilerine verdikleri cezaları iyilikten mahrum olmak, gzelliikten aciz olan kalpleriyle beraber sonsuza kadar yaşamak zorunda olmak olduğu için onlarla iletişimi tamamen kesmek en iyisi olacaktı.

Çocukların ikisi birden atıldı söze. Aynı anda aynı Şeyleri düşünmüşlerdi belli ki:

— Ama o zaman daha fazla meleğin canı yanmaz mı? lmesinler. Zarar görmesin hiçbiri.

Haklıydılar. Eğer hiç kimse akıllarını başına getirmesse, daha fazla zarar vermeyecekler miydi? Öbür yandan onlara ceza verilerse ne farkları kalacaktı? Bir ayrıntıyı atlamıştı kadın, daha yeni yeni anlıyordu neden kitabını yayımlamadığını. Çocuklar ise bunu ona açık açık söylemişti. Ceza almaları gerekiyordu, caydırıcı bir Şeyler olmalıydı. Onlara benzemezlerdi; hatta tam aksine bu yapılanlara göz yumduka bu canavarlardan bir farkları kalmazdı. Ceza vermek zorunda kalacaklardı. Hep eğitimi ne sürmüştü ama bu uzun vadede olacak bir Şeydi. Yine eğitilsinlerdi, eğitim Őarttı ancak kuru bir ağaç nasıl eğilmezse kurumuş bir kalp de öyle kalırdı. Ceza almalarıydı. Ama yle bir ceza olmalıydı ki bu ne cezayı verenler suçlulara benzesin ne de suçlular yaptıklarıyla kalsındı.

— Haklısınız. Ah! Yaşlanıyorum galiba, bu aklım gidip geliyor. Bir cezası olacaktı, evet. Öyle bir cezaymış ki bu, kendi kötülükleri kadar acı ekeceklermiş. Hapishaneye yollanacaklarmış, duvarları aynalarla kaplı bir hapishane olacaktı.

bu ve nereye bakarlarsa baksınlar kendilerini göreceklermiş. Yani nereye baksalar bir canavar göreceklermiş. Ölürken son gördükleri şey kendileri olacaktı. Canavar el sallayacakmış onlara ve son sözleri ne olacaktı ne diye acıyla inleyeceklermiş biliyor musunuz?

Çocuklar aynı anda “Hayır!” der gibi başlarını salladılar.

— Bu ben değilim. Bu Şeytan.

Masal bitmişti artık. Kadın, “Gerçekler, bu kadar sert vurmamalıydı insanın yüzüne?” diyordu içinden. Çocuklar masallara inanırlardı ama bu, bu kıyamet senaryosu gerçekten olabilir miydi? İki de korkmuştu. Gece beraber uyudular.

On Yedi Yıl Sonra Bir Sonbahar Günü

— Abla, dedi kız, bir kitabı ararken.

— Anneannemin kitabı nerede? Biliyorsun, her yıl çocuklar için okumaya gidiyorum.

Kimsesiz çocuklar için kitap okurdu her cumartesi. İlk okuduğu kitap, hep anneannesinin yazdığı kitap olurdu.

— Tamam, buldum. Haydi, çıktım ben.

Ayakkabılarını giyip kapıdan çıkarken ablası geldi yanına. Asla sarılmadan ayrılmazlardı. Sımsıkı sarıldılar birbirlerine. Bir cümle çıktı kızın ağzından, yılların ağırlığı üstüne çökmüş ama yine de yıpranmayan bir cümle:

— Melek, lütfen bize görünür müsün?

Şimdi ikisi beraber gülüyordu. Daha fazla gecikmeden ayrıldı evden kardeşi, ablasıysa meleğiyle baş başa kalmıştı. Hâlâ orada mıydı peki melek? Evet, hem orada daima büyümekte olan bir tane vardı; hem de diğer meleklere umut olan her yeni nesilde.

Yazardan

Özellikle son zamanlarda en çok merak ettiğim konu, dünya olarak nasıl bir geleceğe doğru ilerlediğimiz. Bu ilerleme, hep devam edecek mi ve devam ederse de bir yerden sonra insanlık olarak değiştiremediğimiz eski sistemlerin etrafında yuvarlaklar çizip duracak mıyız? Gidişimiz, gerçekten ileriye doğru düz bir çizgi mi?

Lise öğrencilerinin bu konulardaki farklı yorumlarını alan ve onların dünyanın geleceğinin nasıl olacağı hakkındaki görüşlerini, öyküler aracılığıyla ifade etmelerine olanak tanıyan bu yarışmaya, diğer yaşlılarımla birlikte kendimi edebiyat alanında geliştirmek ve bilim kurgu türünde aklıma gelen irili ufaklı, onlarca fikirden birini yazıya dökmek istediğim için girdim.

Dere ARAT

TED Ankara Koleji Vakfı Özel Lisesi, Gölbaşı/Ankara

Empatiyatör

Dere ARAT

Bu sefer farklıydı. İki yüz kişilik amfi tiyatronun tüm sandalyelerini dolduran şık giyimli, ünlü insanlar bunun farkındaydı. Bu insanlar sıradan bir insanın, sıradan bir konuşmasını dinlemek için gelmediklerini çok iyi biliyorlardı. Hele böylesine önemli bir günde, hayır, asla! Onlar, 31 Aralık 2999 gününde buraya bir açıklama dinlemek için gelmişlerdi. Dünyadaki herkesi susturabileceğini iddia eden, dünyanın ünlü bilim insanlarından Compassio Veraque'nin yıllar önce söylediği bir cümlenin açıklamasını kendisinden dinleyeceklerdi. Bizzat yıllar önce kim bilir ne kastedilerek söylenmiş bir cümlenin, hiçbir anlamı olmayan tek bir cümlenin... Dinleyeceklerdi işte, kan çanağına dönmüş gözleri arada seğiren, sahne arkasında elinde ışıklı bir kaskla tir tir titreyen bu adamın söyleyeceği her ne varsa onu.

Ünlü olmanın zararlarından biriydi bu işte. Bir gün kalıp bütün dünyayı sessizliğe boğacağınızı söyleyemiyordunuz.

Sahne arkasında sol gözü ikide bir dikkat çekici bir şekilde seğiren adam, birkaç saniyelik aralıklarla saat 23.58'i gösteren dijital ekrana ve çaktırmadan perdeyi aralayıp merakla fısıldaşan seyircilere göz atıyordu. Ortama baş ağrıtıcı bir uğultu hâkimdi ya da ona öyle geliyordu. Sahnedeki ışıklandırma bir ordu gibi üzerine geliyor, tek bir insanın dudaklarından çıkan

tek bir kelime, kulaklarında defalarca kez yankılanıyordu. Alnında biriken ter damlacıklarını, düğmeleri açık kalmış, lekeli gömleğinin koluyla sildi. Sildiği yerde oluşan sarımsı damlacığın varlığını, görmezden gelmeyi tercih etti. Önemli olan içerikti. Söylerken nasıl görüldüğünden ziyade söyledikleriydi. Zaten insanlara bunu öğretmeye gelmişti. İçerik denen şeyin aslında ne olduğunu.

23.59

— Bir dakikanız var, Bay Veraque! Hazır olun!

Başına takılı telsizden havaya emirler yağdıran, siyah giysili genç adam ona bir kez baktı. Karşısındaki iğrenç görüntüden olsa gerek, kafasını hemen geri çevirdi.

Hazırdı. Her ne kadar hazır olmasa da hazırdı. Söyleyecekleri vardı ve bu giydiklerinden, günlerce suya sabuna değmemiş saçlarından âdeta damlayan saç yağından bağımsızdı. Söylediklerini tamamlayınca bunların hiçbirini görmeyeceklerdi bile. Sağ eline konuşma kartlarını alıp sol koltuğuna elindeki tuhaf görünümlü kafa cihazını aldı. Biraz düşündükten sonra sağ elindekileri bir kenara fırlattı. Söyleyeceklerine inanan bir insanın karta ihtiyacı yoktu.

00.00

Gece yarısı. Compassio ve seyirciler, kaç bin yıl geçerse geçsin eşi benzeri görülmecek bu ana, milattan sonra 3000 yılının ilk saniyelerine şahit oluyorlardı. Salona büyük bir sessizlik çöktü. İnsanlar bu gerçeği sindiredururken perde yavaşça aralandı. Arkasında sakın görünümlü, zayıf, kirli, uykusuz bir adam görüldü. Sessizlik bir süre daha sürdü. İnsanlar,

bunun bir kamera şakası olmadığını yavaş yavaş anlamaya başladı ve sessizlik ansızın başlayan alkışlarla yırtıldı. Belki saygıdan, belki destek amaçlı, belki de mecburen... Compassio, herhangi bir tepki vermeden boğazını temizleyince sessizlik geri döndü. Seyirciler, tatmin edici bir açıklama dinleyeceklerinden emindi. Ünlü bilim insanı, bunun bir açıklamadan çok daha fazlası olacağından emindi.

— Bir ara insanlar konuşmuyordu, dedi.

— Sonra mağara duvarlarına resimler çizdiler. Sonra resimlerle anlattılar, yan yana yazılmış resimlerle; yazmaya başladılar, taşa kazınmış işaretlerle. Harfleri icat ettiler ve sesleri işaretlere çevirdiler; yazdılar, bestelediler, okudular, uzun uzun konuştular, mektuplaştılar, telgraflaştılar, aradılar, mesajlaştılar. İletişim uzamaya, kapsamlı olmaya, anlam kazanmaya başladı ve hızlandı. Ama nedense sonra yavaşladı, kısaldı. Sayfalar cümlelere dönüştü, kelimelerin yazımının bile doğru olmadığı kısacık cümlelere... “Emojiler” ortaya çıktı. Bunlar da birtakım duyguları anlatan, bir çeşit resim yazıydı tıpkı gelişmemiş insanlığa ait olduğu düşünülen hiyeroglifler gibi. Ben, burada bir ilerleme görmüyorum. Gördüğüm tek şey dev bir çember. Ne kadar ilerlerse ilerlesin başladığı yerde sonlanan bir çizgi.

Sessizlik sürdü.

— Dünyadaki sorunlar neler? dedi, sonra fazlasıyla sıradan bir ses tonuyla, konuşacak konu bulamayan bir arkadaş grubundaymış gibi.

— Ezberden say işte, ne olacak; savaş, açlık, adaletsizlik, doğal afetler, evsizlik, küresel ısınma, cehalet... Peki, bin yıl önce? Bin yıl öncesinde de aynı sorunlarla “boğuşuyordu”

insanlık. Şimdi üstesinden gelemediğimiz sorunların, bilmem kaç bin yıl önceki sorunlardan hiçbir farkı yok. Biz insanlar olarak kendimizi kandırıyormuşuz desenize? Geliştığımızı düşündük. Telefonlar ürettik. İki ay içinde son modellerini çıkarıp aldık, sattık. Sonra telefon da yetmedi bize. Dokunmatik ekrandan elimizi bile dokundurmadan istediğimizi yaptırabildiğimiz hologram yansımalar bulduk, kafelerde buluştuk. Yetmedi, arkadaşımızın üç boyutlu görüntüsünü odamıza yansıtmayı başardık ve bu görüntülere temas edebilmenin, görüntülerin ev eşyalarını eline alıp hareket ettirmesinin sırrını da çözmek üzereyiz. Bugünkü bilgisayarlar, şu saniyeler itibarıyla geride bıraktığımız 2000’li yılların başlarındaki bilgisayarların tam yedi milyon otuz altı katı kadar hızlı bir işlemciyle çalışıyor. Ama... Nedense karşısında aciz olduğumuz durumlar aynı. Tıpkı her konuda yaptığımız gibi yuvarlaklar çizip durmuşuz. Sizi acı gerçeklerle tanıştırayım mı? Başladığımız yere yaklaşıyoruz. Tek bir adım bile atmamışız.

— Sizi bir gerçekle daha tanıştırayım mı? Dünyada sadece tek bir sorun var. Empati kuramama sorunu. Diyeceksiniz, “Ya savaşılar?” Empati işte. Taraflar karşı tarafla empati kurmadığı için. Açlık? Tok açın hâlimden anlamadığı için. Doğal afetler? Birileri, o evlerde oturanlarla empati kursa binalar daha dayanıklı yapılırdı. Evsizlik? Birileri, duygudaşlık kurmaya zahmet edip kapılarını açsa kimse evsiz kalmazdı. Küresel ısınma? Gelecek kuşakların düşüncelerini kim umursuyor ki? Adaletsizlik? Haksızlığa uğrayan birinin yerine kendini koy, bakalım bir daha haksızlık yapıyor musun, yapmıyor musun? Cehalet? Eğitim alan, eğitimsizlerin durumu hakkında eğitilmemiş ki.

— Birçoğunuz farkındadır. Bilimin ve icadın temel prensibi hep şu olmuştur: İnsan yapamıyor mu? İnsan yapmıyor mu? Öyleyse bir cihaz geliştir, o iş her neyse insan yerine o yapsın. Ne de olsa her şey onun için. Hiçbir şeyle tatmin olmayan bu yaratık, daha fazlasını istesin diye. Dünyadaki sorunlar biraz daha az gündeme gelsin diye insan kendini geliştiriyor sansın. Çözen ya da çözmüş görünen kişinin ismi her neyse sonsuza kadar kuru kuru anılsın diye. İnsanların ileri giden, düz bir yol olarak algıladığı bu gidişatın, bir çember olduğu asla anlaşılmasın diye.

— İşte karşınızda bulunan bu adam, çemberi tamamlamaya geldi.

Compassio, saniyeler içinde katlanan bir merakla kendisini izleyen seyircileri biraz bekletti. Sözlerinin, karşısındaki yüzlerce kişinin aklında yer etmesini izledi bir süre. Sonra sol koltuğuna sıkıştırdığı cihazı yukarı kaldırdı. Cihaz, üzerindeki dev anten ve kablolar hesaba katılmadığında bir motosiklet kaskından farksızdı. Üzerindeki kırmızı, mavi ve yeşil kablolar, içinden ufak bir anten fışkıran kıvrırcık saçlara benziyordu. Kabloların altında gümüş rengi görünen kaskın altında iki ışık vardı; biri kırmızı, biri yeşil. Motosiklet kasklarında rüzgârın göze girmesini engelleyen kısım gibi gözlük benzeri bir yapıya sahipti ve bu kısım altın renginde parlayan bir camdan yapılmıştı. Kaskı kafanın üzerinde tutmak için herhangi bir çabada bulunulmamıştı. Ne bir kayış vardı ne bir açma yeri ve bu metal cismi giymek, her ne kadar kolay görünse de çıkarmak bir hayli zor olacaktı.

— Size Empatiyatör'ü sunuyorum, dedi bir anda.

Sesinde gurur vardı.

— Karşınızdakini artık anlamamanız mümkün değil. Herhangi birinin şahit olduğu, hissettiği, düşündüğü ne varsa tek bir düğmeyle siz de şahit olabilirsiniz, siz de hissedebilirsiniz, siz de düşünebilirsiniz ve bunun için onunla tek bir kelime bile konuşmanıza gerek yok! Hayır, bu bir şaka falan değil. Sizi temin ederim ki yıllardır üzerine uğraştığım bu cihaz, tüm testlerden geçti. Deney faresi bizzat bendim. İlk sürümleri biraz acı vericiydi, kabul ediyorum ama onlar ilk sürümleriydi.

Uğultular yükselmeye başladı. Şaşkın uğultular, heyecanlı uğultular, öfkeli uğultular, inanmayan uğultular... Ünlü bilim insanı bir kez daha yüzündeki ip kadar ince mikrofonu ağzına yaklaştırarak boğazını temizledi. Uğultular şekerin suda çözünmesini andırarak yumuşadı ve dağıldı.

— Deli değilim ben, diye söze başladı müthiş bir zamanlamayla.

Sol gözü iki kez seğirince, sandalyelerden birkaç kıkırtı yükseldiyse de bunu görmezden geldi.

— Alın, deneyelim. Hepinizi tek tek inandırmak gerekirse de yapacağım. Hem rol yapamazsınız artık. Empatiyatör'ü taktığım anda kimin inanıp kimin inanmadığını, adım kadar iyi biliyor olacağım nasılsa.

Cihazı iki eliyle dikkatle kafasının üzerine yerleştirip, en önde büyülenmişçesine izleyen seyirciyi eliyle işaret etti:

— Gel, dedi kısaca.

Ürkek adımlarla kendisine doğru gelen tıknaz, gözlüklü adamın gözlerine odaklandı. Kaskın üzerindeki kırmızı ışık yandı. İnandırıcılık katmak amacıyla Compassio arkasını döndü. İki saniye bile olmadan, kendisiyle bir kere bile konuşmamış bu adama karşı ağzından şu sözler dökülmeye başladı:

— İnanmamışsın demek. Korkma! Hayır, bilim bu. Yok. İkna olman için yaptım. Çünkü ikna olmadığını biliyordum. İşte cihaz, dedim ya. E git, söyle o zaman. Daha yarısı ikna olmamış durumda. Söylersin. Bak deli olduğumu düşünecekler. Hoş değil, Bay Quia Scientiae. Tabii ki isminizi biliyorum. İstersem evinizin daire numarasına kadar da söylerim.

Birden isminin Quia Scientiae olduğu ortaya çıkan bu tıknaz adam sendelemeye başladı. Birden Compassio Veraque de sendelemeye başladı. Hareketleri, adamın hareketlerinin aynısıydı. Compassio toparladı ve adama döndü. Onu kolundan yakaladı ve sandalyesine geri götürdü. Adam sersemlemişti. Kasktaki kırmızı ışık söndü ve yeşili yandı.

— Kaldıramadı, dedi bilim insanı.

— Bu, bir yan etki değil. Korktu sadece. O ana kadar gizli kalması için uğraştığı şeylerin hepsi, gözünün önünden geçti. Sonra benim bunların hepsini gördüğümü fark etti. Sonra “İnanmıyorum! Olamaz!” gibi bir şeyler düşündü ve sistemi alarm verdi. Birden başı dönmeye başladı. Tabii onunki dönünce benimki de öyle oldu. Anlayacağınız, kırmızı ışık yandığı sürece o adamla aynı şeyleri hissettim. Tıpatıp aynılarını. Tabii beynimin bir kısmı da çalışmaya devam etti, o sayede de cevap verebildim. Bu özellik de arkadaki şu reostayla kontrol ediliyor. Reostadaki değeri ne kadar azaltırsanız karşı tarafın düşünceleri size o kadar hâkimdir. Sıfıra getirirseniz de o insandan hiçbir farkınız kalmaz. Sıfıra getirirseniz aynı insandan iki tane olur ve ruhunuz yok olur. Bağlantı kurduğunuz kişiyle aynı hareketleri, aynı anda, aynı şeyleri düşünerek yaparsınız. Hoş olmaz. Zaten sıfıra getirmek büyük güç ister. Ona göre tasarladım, aklına her gelen yapmasın diye. Ama bir kaza olur da sıfırlarsanız yanınızda bulunan biri değeri

yükseltebilir. Ne kadar süre öyle kaldıysanız o derecede bir hafıza kaybına uğrarsınız.

— Anlaşıldı. İnanmayanlarınız hâlâ var ama azınlıkta. Sayın meslektaşlarım, bu icat bir devrim yaratacak. Hakkınızda artık düşündüğünüzden çok şey bildiğim kadim dostlarım. Korkuyor olmanızı anlıyorum, almak istememenizi anlıyorum ama her ne kadar başkalarının düşüncelerinin sizi ilgilendirmediğini düşünürseniz düşünün, ruhunuzun derinliklerinde iç kemirici bir merakın sizi kaşındırdığının farkındayım. Merak etmiyorsanız da önemli değil. Ne de olsa merak etmeniz de almak için bir nedeniniz var: Farkındaysanız Sayın Quia Scientiae bir kask takmıyordu. Buradaki kırmızı ışık, biriyle zaten iletişimde olduğumu ve başka bir iletişim ağını kabul edemediğimi göstermekle birlikte sadece bir ışık değil, bir düğme. Buna bastığınız anda karşı taraftan gelen bir sinyali reddetmiş olursunuz. Bu durum, yeşil düğmeye tekrar bastığınız ana kadar devam edecektir. Aksi takdirde insanlar varınızı yoğunuzu okur. Yani, özetle almaya mecbursunuz. Sizi zorlamadığım hâlde.

— Bu icat, yeni bir çağın başlangıcı. Bütün dünya, bu icatla yeniden şekillenecek. Bu icatla ve daha önemlisi zamanla...

— Hepiniz susacaksınız. Bütün dünya, bu haftalarca uykusuz kalmış gözlerin önünde ebedi bir sessizliğe bürünecek. Çünkü iletişim denen şey, şu an itibarıyla bitti. Çünkü bir şey, gelebileceği son noktaya geldiye o artık yoktur.

Ocak 3002

— Oku beni, dedi kaldırımlardan birinde diz çökmüş, on yaşındaki dilenci.

Yanından geçen, şık giyimli adam biraz tereddüt ettiyse de gözlerinin üstündeki yeşil düğmeye bastı. Geri çekildi bir anda, gözleri yaşlarla doldu ve üzerindeki kapkalin giysilere rağmen titremeye başladı. Normalden birkaç oktav tiz çıkan sesiyle:

— İhtiyacın olan para değilmiş ki, diyebildi zorla.

Paltosunu çıkarıp eksi on üç derecede üzerindeki askılı kıyafetlerle titreyen, çelimsiz çocuğu sarıp sarmaladı. İkisi birlikte şık giyimli adamın evinin yolunu tuttular. Adam, çocuğa oğluymuşçasına sahip çıktı. Yıllar sonra da Animo Taget adını alan bu çocuk, avukat oldu ve fakir çocuklara barınak ve yiyecek sağlayan bir vakıf kurdu.

Temmuz 3005

Dolore Mortis'in gözlerinden ikişer ikişer yaşlar boşalıyordu. "Ölme, ne olur!" dedi, bir kez daha hastane yatağının üzerindeki solgun yüze, yüzün gitgide yavaşlayan kalp atışlarına, solup giden düşüncelerine, onun hayatına, biricik kardeşine. Eliyle buz gibi elini okşadı.

— Seni seviyorum. Seni çok seviyorum Periiit, dedi ya da belki de hiç demedi.

Kafasındaki kask kırmızıya döndü ve oksijen tüpü bağlanmış, bembeyaz olmuş, bu güzel yüzün üzerinde kalan son güçle üzerine hafif bir gülümseme yayıldı ve rahatlamışçasına nefes verdi. Göğüs kafesi daraldı. Artık on saniyede bir öten aletten tiz bir ses çıkmaya başladı ve durmadı. Dolore çığlık çığlığa ağlıyor, kardeşinin saçlarını büyük bir şefkatle tekrar tekrar okşuyor, ona şarkı söylüyordu. Yalvarıyordu. Hiçbir şey düşünemiyordu. Sadece ama sadece kardeşini geri istiyordu. Ama ses devam ediyor, hemşireler onu uzaklaştırmaya çalışıyor, o

ise var gücüyle çırpınıyordu yalnızca. Ses zihnine kazındı ve artarak yankılandı. Peritit yaşıyordu ve ablası bundan emindi. Elinde kalan son çareyi denedi. Kaskındaki kırmızı ışık yandı. Dolore gözlerini kardeşininkilere dikti, odaklandı. Kimse reostaya çevirdiği elini görmedi. Hâlâ çılgınca ağlamakta olan genç kız, reostayı sert bir hareketle aşağı doğru çekti aletin kolu sıfıra değinceye kadar. Durdu. Herkes durdu. Birden kızın yüzü bembeyaz oldu, nefesi kesildi. Yaşlı gözleri arkaya doğru yuvarlandı ve kız yere yığıldı. Nabzı atmıyordu. Ölmüştü. Çünkü bir ölü ne düşünüyorsa, o da onu düşünüyordu.

Aralık 3010

Hapishaneler tamamıyla boşaldı. Anlaşılan, herkesin işlediği suç için kendine mantıklı gelen bir nedeni vardı. Anlaşılan, kafalarındaki alet sayesinde artık karşılarında bulunan kendilerine göre tamamen suçsuzlardı.

Nisan 3011

Yüzüğün bulunduğu küçük, gösterişli kutunun küçültme çantasında olup olmadığını bir kez daha kontrol etti delikanlı. Günü baştan sona planlamıştı ve kız arkadaşı Amatus’la “tamamen tesadüfen” harika bir zaman geçireceklerdi. Sonrasında ise yapmayı binlerce kez denediği ama asla başaramadığı şeyi yapacaktı. Ona evlenme teklifi edecekti. Bunu düşündükçe kalbi hopluyordu. Yüzüğün içinde, atomları küçültülmüş vaziyette bulunduğu küçültme çantasının özel mikroskobuyla yüzüğe bakıp bakıp duruyordu.

Bu çanta, normalde beton gibi ağır yükleri küçülterek kolaylıkla taşımak için yaratılmıştı. Tabii kuzeni inşaat şirketi yönetiyordu ve ona ufak bir istisna tanımış olabilirdi. Ne de

olsa evlilik teklifi önemli bir şeydi ve yüzük sürpriz olacaksa eğer asla görünmemeliydi. “Selam!” diyen tatlı bir ses duyup arkasını döndü delikanlı. Dünyada en sevdiği insana döndü yüzünü. Amatus’un gri gözlerinde kayboldu bir kez daha. Sesi ipek gibiydi, müzik gibiydi ama yoktu. “Selam!” diyen kişi onun içindeki insandı, konuşan o diğer sestti. Antenine takılan bu sinyal, kulaklarına dolmuş gibiydi; ama aslında bir kasketan doğruca beynine aktarılmıştı.

İkisi Hiperjet’lerle -her şehir merkezinde bir istasyonu bulunurdu- yola çıktılar. Tam tamına üç saniye sonra vardılar sürpriz yere. Neredeyse Gerçek Deneyim Alanı’na. Delikanlı kırmızı düğmeye bastı ve kız arkadaşının zihninin kendi zihnindeki yankılarının yavaşça sönmesine izin verdi. Amatus’a bakarak muzipçe gülümsedi. Sürpriz bozulmamalıydı. İkisi içeri girdi. Delikanlı, kız arkadaşını yeşil bir odaya götürdü ve onu içeride yalnız bırakarak odadan çıktı. Sonra düğmeye bastı. Genç kız, gözlerindeki gözlükler ve kol ve bacaklarındaki yapay algılayıcılarla “İnanmıyorum!” diye bağırdı. Sevinçten ağlayarak, ileri doğru koşarak birkaç adım attı. Uzaktan bakarlara göre sımsıkı sarıldı önündeki boş alana.

Bir süre öyle kaldılar, kız ve yapay gerçeklik. Amatus karşıdaki insanla konuşuyor, gülüyor, ağlıyordu. Sonunda genç kız, ellerini öne doğru uzatarak havada bir şeyleri tutuyormuş gibi yaptı. Tahminen başkasına ait iki eli, sonra hayalî bir bedeni okşadı ve gözlerinde yaşlarla arkasını döndü. Makine çalışmayı kesti. Amatus gözlüklerini çıkardı ve odadan dışarı koştu. Sımsıkı sarıldı delikanlıya.

— Ben... Ne diyeceğimi bilemiyorum, dedi fısıldayarak.

Genç oğlan geri fısıldadı:

— Öyleyse yeşil düğmeye bas.

Yeşil ışığı yanmaya başlayan kıza odaklandı, aşkla dolu gözleri. Kızın mutluluğunu, sevgisini, yıllar önce kaybettiği kişiyle geçirdiği son güne ve bunu gerçekleştiren kişiye olan şükranlığı, kendisi de hissetti. Onunla bir oldular yeniden. Sonra bazı şeylerin, bir zamana kadar kendisinde kalması gerektiğini hatırladı. Sürprizin bir kısmı, daha ortaya çıkmamıştı. Hızla kırmızı düğmesine bastı ve Amatus’un ruhunun kendininkinin üzerinden düştüğünü hissetti tekrar.

Kızın gördüğü kişi, yedi yaşındayken kaybettiği babasıydı. Genç oğlan, Amatus’un yıllarca saklayıp kimseye dokundurtmadığı görüntüleri bir şekilde bulmuştu. Babasının görüntülerini hassas tarayıcıya koymuş, adamın üç boyutlu görüntüsünü yaratmıştı. Tabii hareket ve mimikleri ayarlaması aylar sürmüştü. Bunun için uzun bir süre araştırma yapmış ve adamın kişiliği hakkında bulabildiği tüm ipuçlarını bir yere kaydetmişti. Başarabilmişti demek ki. Amatus, içinde bulunduğu duygu patlamasından çıkıp da biraz sakinleşince ikisi birlikte lazer ışını çeşmesine gittiler. Renkli ışınların uyum içindeki dansı ikisini de etkilemiş, huzura erdirmişti.

“Zaman geldi.” diye geçirdi delikanlı içinden. Kız arkadaşının elinden tuttu ve kızın sağ elini bir şeyi tutacakmışçasına açtı. Küçültme çantasından çıkardığı parmağını açık elin ortasına deşdirdi ve geri çekti. Sonra kaskındaki yeşil düğmeye bastı. Amatus’a karşı hissettiği tüm duygularını döktü, kendi kalbinden onunkine. Birlikte tüm anılarını yansıttı onun zihninde. Bu duygu şelalesini tek bir cümleyle sonlandırdı:

— Benimle evlenir misin?

Sonra küçültme çantasındaki düğmeye bastı ve kızın açık duran elinde ufak bir yüzük kutusu belirdi. Genç oğlanın tam planladığı gibi açık duruyordu ve yüzüğün üzerindeki kırmızı taş, doğruca kıza bakıyordu. Hesaba katmadığı tek bir ayrıntı vardı. Kırmızı düğmeye tekrar basmayı unutmuştu. Birden Amatus'un zihninden onun kine aşk boşalmaya başladı, yıllardır içinde kalmış bir aşk...

Delikanlı bu duyguyu hissetti, kucakladı ve birden büyük bir kalp kırıklığı ile bu aşkın kendisine olmadığını fark etti. İçinde bir şeylerin parçalandığını anladı. Geri çekildi. Kızın titreyen elinde yüzüğü bırakarak zihninden pişmanlık dalgaları fişkıran Amatus'u, bankta tek başına bıraktı. Gözlerinde belirgin yaşlarla koşarak uzaklaştı.

Ocak 3020

"Oylar bana!" diye bağırdı Bay Mentior. Sahnenin aşağısından yükselen alkış sesleriyle, göğsünü gere gere kürsüden aşağı yürüdü. Tüm insanlar hayrandı ona. Tuhaf olan şeyse o iki kelime dışında hiçbir şey söylememiş olmasıydı. Nedense kimse kaskının üzerindeki fazladan anteni fark etmemişti. Fark etseler bile sesinin daha gür gelmesini sağlamak için olduğunu söylerdi. Birden fazla antenin, düşünceleri manipüle etmesini sağladığını değil. Bir nevi hile yapıyordu ama kanunlara aykırı değildi. Çünkü böyle bir şeyin yapılabildiği insanlarca henüz keşfedilmemişti ve bu nedenle de hakkında hiçbir yasa yoktu. İnsanların düşünceleri artık ona aitti ve istediği gibi yönlendirebilirdi. Bir topluluğu daha ikna etmiş bulunuyordu. Kazanacağından emindi.

Odasındaki rahat koltuğa kuruldu ve kendi kendine gururlandı. Bilgisayarını açtı ve havada beliren ekranın üzerinde el hareketleriyle bir şeyler yaptı. Amaç, genelde oyalanmak oluyordu. Bilgisayarının ekranı, ansızın renk ve şekil değiştirmeye başladı. Birkaç saniye içerisinde karşısında güneş gözlüklü, takım elbiseli, esmer bir adamın üç boyutlu görüntüsü vardı.

— Üç milyar Dünya Parası, dedi sesinde kuru bir ifadesizlikle.

Bizimkinin gözlerine bir parıltı geldiyse de onun dışında, hiçbir duygu belirtisi göstermedi.

— Kabul, dedi ekrandaki adamın konuşmasını taklit ederek.

Görüntü kayboldu. Bay Mentior, ertesi gün iki antenli, yedek kaskını zihnine gönderilen adrese Hiperjet’le yolladı. Beş dakika sonra açtığı kutuyla, dünyanın en zengin ikinci insanı oldu. Tuhaf bir tesadüf olacak, sonraki yıllarda ambalajlı yiyecek satışları rekor kırdı.

Mart 3030

Nobilis Bellator korkmuyordu. Gerekirse ülkesi için ölecekti de. Onu geri çeken, hiçbir şey ama hiçbir şey yoktu. Şanlı asker üniformasını giydi ve kendisini selamlayan onlarca vatandaşın onun kaskına gönderdiği duygusal desteğin verdiği mutluluk ve gururla, göğsünü gere gere savaş alanına doğru yürüdü. Düşman komutanla el sıkıştı ve ikisi birlikte beyaz duvarlardan ibaret bir odaya girdiler.

Hiçbirinin üzerinde silah yoktu, zaten silaha gerek de yoktu. Saat tam on ikiyi vurduğunda, ikisi aynı anda yeşil düğmelerine bastılar. Savaş da tam o anda başladı. Silahsız savaş... İrade savaşı... Dünya yönetimi tarafından yayımlanan yeni genelgeye göre savaşlar silahla yapılmayacaktı. Tüm ülkeler,

yılda bir kez, bu görev için uygun bulduğu herhangi bir insanı oylamayla seçecekti. Seçilen insanlar da ülke sınırları arasına kurulan beyaz odada düşünceleriyle savaşıyordu. Bu insanlar büyük bir vatanseverlik, gurur, bazı durumlarda öfke ve intikam duygularıyla dolu oluyorlardı. Savaşı, bu duyguları baskın gelen kazanıyordu. Kaybeden... Çoğu zaman kaybeden kişi sağ çıkmazdı. Duygular, hele bu duygular, hafife alınacak şeyler değildi. Zaten kimse biricik ülkesinin vatandaşlarının, kendisinin karşısındakini yenecek kadar vatansever olamadığını anlamasını istemezdi. Çoğu zaman kaybettiklerini anlayınca ülkesindeki halkın bu duygularının, bu somut duygularının altında ezilmektense ölmeyi tercih ediyorlardı.

Nobilis, tıpkı karşı tarafın yaptığı gibi kırmızı sınır çizgisinin arkasındaki yerini aldı. Kalbi göğüs kafesinden fırlayacakmışçasına atıyor, elleri tek antenli olup olmadığı defalarca kez kontrol edilmiş kaskındaki yeşil düğmeye kayıyordu durmadan. Saat on ikiyi vurdu. İkisi de hızla düğmelerine bastılar hatta Nobilis'in düşmanına göre daha erken bile bastığı söylenebilirdi. Askerler, birden kendilerini gerçek bir savaşta buldular. Nobilis Bellator, karşı taraftan gelen bir "öfke" mermisini "güven" kalkanıyla yana savurdu. Mermi, iki zihnin arasında bir yerlerde parçalara ayrıldı. İkisi de başlarının arka tarafında bir yerde, hafif bir ağrı hissettiler. Nobilis karşı tarafa bir intikam bombası attı, aynı anda kendisine doğru gelen bir açgözlülük taramalı tüfeğinin art arda üzerine yağın mermilerinden kaçmaya çalışıyordu. Vatanseverliği ve gururu düşmanın gözünde parladı. Birkaç saniyeliğine de olsa aklını başka bir yere çekmeyi başarmıştı.

Oyalanan zihni iradesiyle ve güveniyle ittirdi. Diğer zihin geri ittirdi. Direnci kırılıyordu. Birden Bellator’un güveni, kendisine gelen bir nükleer silahla parçalara ayrıldı. İhanetti bu. Asker, bu güven parçalanması sonucunda karşı tarafın zihninin derinliklerine gönderdiği öfke bombalarını kontrol edemedi. Hepsi karşı tarafın suratına tek tek patladı. Karşı taraf, daha güçlü öfke bombalarıyla karşılık verdi. Güveni olmayan asker, artık mermileri ve bombaları savuşturmak için sadece vatanseverliğini kullanmak zorundaydı. Öfke bombaları tükenmişti.

Karşı tarafa geçişi kolaylaştırmak için hırs uçaklarını kullandı. Bu jetler öyle hızlı ve güçlüydü ki anında vardı. Karşı sahaya geçince bu uçaklardaki azim ve kararlılık birlikleri, hep beraber hücum ettiler. O sırada düşmanına hüznün dalgaları gönderiyor, ailesiyle olan eski günlerini anılarının derinliklerinden bulup üzüntüye boyayarak ona sunuyordu. Karşı taraf da sendeliyordu arada. Kazanıyordu! Başaracaktı! Bu umut tozunu çeken askerler coştular ve karşılarındaki birlikleri yok ettiler ya da öyle sandılar.

Düşmanın gizli bir silahı vardı. Daha askerlerin hiçbiri fark etmeden, karşı tarafın ana kumanda merkezinden tuhaf kokulu bir gaz fıskırmaya başladı; endişenin ta kendisiydi bu. Bellator da soludu bu pis havayı. İçine kurt düştü bir anda. Ya vatanseverlik duygusu yeterli gelmezse? Ya her şeye rağmen kaybeder ve ölmezse? Eğer kaybeder ve ölmezse ülkesinin insanları tarafından hayatı boyunca nefret edilecekti. Ailesi, ona vatansever görünümlü bir sahtekâr olarak bakacaktı hayatı boyunca. Düşmanla iş birliği yapmış olacaktı. İnsanlar yüzüne tükürecekti. Bu nefreti anteniyle her zaman algılayacaktı. İnsanların

ona karşı olan hayal kırıklığı, sonsuza dek damarlarında do-laşacaktı. Çocuklarının yüzüne bakamayacaktı. Bu savaşı ka-zanmadığı takdirde yaşamanın bir anlamı yoktu ve kaybedi-yordu. Geri çekildi. Düşmanı, onun bu endişesini bekliyordu işte. Dağınık hâlde geri çekilen birliklere son bir darbe vurdu:

— Vatan hainisin sen, diye bağırdı.

Bellator'un iradesini deldi, birliklerini dağıttı. Nobilis Bel-lator'un kalbinin tam üstünde kurşun yarası kadar büyük bir yara açıldı ve şiddetle kanamaya başladı. Adam, diz çöküp yü-züstü yere düştü. Yenilmişti.

Nisan 3100

"Bu insanlar..." dedi Cogitare. "Ne kadar da aptallar." Se-sinde yıllardır benzeri duyulmamış bir iğrenme, karşısında-kini yerin dibine sokacak bir aşığılama vardı. Tek akıllı ken-disiydi çünkü. Sonunda tam anlamıyla özgür olabilecek, tüm sorunları tek bir hareketle çözebilecekti. Bu, ilk onun aklına gelmişti ve kendisiyle hiç duymadığı kadar gurur duyuyordu. "Cogitare Magnum." dedi ya da düşündü, bunun ayrımını yap-maktan başka şeylerle uğraşıyordu.

"Cogitare Magnum, Nisan 3100. Dünyadaki tüm sorunları kimsenin aklına gelmeyen tek bir hareketle çözen, tam özgür-lüğü elde edebilen ilk kişi." Kulaklarında çınladı bu cümleler. O bir kahramandı ve yeni hayatına hazırdı. Dışkı koltuğunu andı-ran, üzerine oturan insanın vücuduna göre şekil alan bu Süper-geomik Koltuk'a kuruldu. İyice rahat olduğundan emin olduk-tan sonra arkasındaki Kan Besin Makinesi'nin bağlı olduğu ufak iğneyi, kolundaki mavi damara soktu. Tüpten kanına doğru besin ve mineral akışı başladı. Artık yemek yemesine gerek kalmamıştı.

Kaskındaki yeşil ışığın yandığından emin olduktan sonra başını yasladı. Gözlerini kapattı. Düşündü. Sadece düşündü.

Kendisini karmakarışık bir diyarda buldu. Her yerde tamamlanmamış cümleler ve anılarından anlamsız kesitler uçuyordu; çürük bir elmanın etrafında uçuşan karasinekler gibi birbirlerinin etrafında veya içinde ama tamamen alakasız. “Buymuş.” dedi biraz da şaşırarak. Bir anda, kendi sesiyle her yerde yankılanmaya başlayan “buymuş” kelimesini duymazdan geldi ve kendi zihninin içindeki bu kördüğüm misali dağınıklığa bakakaldı.

Sinekler yavaşlıyor, sesler uzaklaşıyor ve kısılıyordu. Şimdi görebildiği tek şey, kendi zihninin içindeki bu dünyanın olmayan düzenine karşı duyduğu hayretti ve anladı. Düşüncelerini susturabilir, kendine orada, tam da orada yeni bir düzen kurabilirdi. Her yerde ışıklar yanmaya, aklına gelen yeni fikir parlayıp titremeye başladı. Biraz sönükleşene kadar da gözünün önünden ayrılmadı. Cogitare susturdu onu. Söndü ışık. O andan itibaren hiçbir şey düşünmedi. Tam anlamıyla hiçbir şey. Mümkün müydü? Hayır. Sonuçta “hiçbir şey” kavramı, insanlar tarafından algılanabilecek bir şey değildi. Onun yerine beyaz bir duvar düşündü. Üzerinde tek bir işaret, tek bir boya kırıntısı olmayan, beyaz, bembeyaz bir duvar. İşe yarıyordu. Önünde sonsuz bir beyazlık, hayatını üzerine yenden inşa edeceği ebedi, beyaz bir tual belirdi. Güzel. Cogitare, onun üzerine bir saray inşa etti.

Aralık 3200

Hayal gücü ya da hayalin gerçek gücü... Bir yüzyıldan azıcık fazla bir süre içerisinde tüm insanoğlu kendi ülkesini, kendi dünyasını yarattı. Ellerinden çikolata fişkırtabiliyor, bulutların

üzerine yürüyebiliyor, artık bir önemi kalmayan zenginlik ve lüksün içerisinde istedikleri insanlarla birlikte, hayatta ya da değil, gerçekliği sorgulanmayan hayatlarını yaşayabiliyorlardı. Birbirleriyle iletişim kurabiliyorlardı. Empatiyatör sayesinde herkes, herkesin her şeyini görebiliyordu fakat kimse bir başkasının dünyasına zarar veremiyordu. Verseler de o kişi dünyasını ve kaybettiği her şeyi, tek bir düşünceyle baştan yaratabilirdi. Yani anlamsızdı. Sınır, hayal gücünün bittiği yerd. Yani yoktu. Sınır yoksa savaş da yoktu. Herkes, her zaman, her istediğine yolun başından sahipti. Altın çağını, dünyada hüküm sürdüğü yalanına inandığı milyonlarca yılın zirve noktasını yaşıyordu insanlık. Bu, hiç kimsenin zerre kadar umurunda olmasa da...

Mutluluk dediğin sonsuzdu. Yani sıfırdı. Çünkü bir şey, gelebileceği son noktaya geldiyse o artık yoktur.

Tüm sorunlar çözülmüştü. Var olan ve olabilecek tüm sorunlar... Çünkü insanlık, bunu her ne kadar kabul edemese de, mükemmelliğin ötesinde bir hayal âleminde yaşıyordu. Tıpkı her seferinde yaptığı gibi kendi sorunlarıyla yüzleşmekten korkmuş, kaçabileceği en son noktaya kaçmış, bu şekilde var olan tek kaçış yolunu da kaybetmişti. İnsanlık yalnız, savunmasız, çırılçıplak kalmıştı. Düşünceleri artık bir oyuncaktı ama kendileri için değil.

Bu yorgun gezegende bir kez daha kaos başa geçti, somut olmayan, sessiz bir kaos. Ne de olsa artık soyut diye bir şey yoktu. Aralık 3200'de sokaklar bomboştı. Koltukların üzerinde uyuyakalmış bir uygarlığın gülümsemeyen dudaklarından, tek bir ses dahi çıkmıyordu. Aralık 3200'den itibaren dünyadaki son ses de susmuş, tüm gezegen tıpkı iki yüz yıl önce bu icadı insanlığa sunan adamın dediği gibi onun gözlerinin önünde ebedî bir sessizliğe bürünmüştü.

Yazardan

Yapılan yarışmanın haberini aldığımında ben de kendimce bir farkındalık yaratabileceğime inandım. Çünkü oturduğumuz yerden, mevcut sorunları çözemiyoruz ne yazık ki. Yeri geldiğinde, kendi düzenimiz içerisinde farklılıklar yaratmak ve elimizden geldiğince kendimiz de dâhil olmak üzere çevrenin geleceğine olumsuz etki eden insanları ve faktörleri eleştirmeli ve onları gün yüzüne çıkartabilmeliyiz. Ben de bu sebepler doğrultusunda öykümü kaleme aldım ve bunu yaparken aslında etkileşim içerisinde olduğumuz çevrenin de bir ruhu ve kimliği olduğuna inandım. Umarım, bu ruhu yansıtmakta başarılı olmuşumdur.

Melike AYDIN

Gaziosmanpaşa Anadolu Lisesi, Gaziosmanpaşa/İstanbul

Çöpten Ruhlar

Melike AYDIN

Toprak, doğduğundan beridir adının neden Toprak olduğunu bilmezdi. Kendisini, böylelikle neden yaşadığını bilemediği yılların içerisinde kaybolurken buluverdi. Şu gün doğmuştu, öbür gün çalışmıştı, bugün ise yüzünde başarısının haklı gururu vardı. Bu akşam eve gittiğindeyse, hiçbir iş arkadaşının halledemediği işi hallettiği için yüzünde bir gurur olacaktı.

Arabasını uzaktan bakıldığında gri yığınlardan oluşan, büyükçe bir arazinin yanına park etti. İşte gelmişti.

Toprak, karşısında duran toparlak suratlı ve gülümsemesi insanı rahatsız edecek kadar fazla olan adama bakarken istemsizce gerildiğini hissetti. Fakat artık kaçış yoktu. Buraya kadar gelip işten caymak olmazdı.

— İşte böyle beyefendi. Dilerseniz, sizi doğrudan sorunun kaynağına götürüyüm, dedi adam.

Toprak:

— Tabii, diye cevapladı bu soruyu.

Adamın peşinden giderken etraftaki külüstür arabalara, pis tenekelere, çöp yığınlarına bakmadan edemedi. Kırk yıl düşünse, bunca çöpün bir arada olacağı aklına gelmezdi.

— Eh, sonunda geldik, dedi adam.

— Ee, Şey... dedi Toprak, arazinin nispeten daha temiz bir tarafında duruyorlardı.

— Benim rehberliğim buraya kadardı, iyi Őanslar efendim.

Daha sonrasında olanlar biraz karmaŐıktı. Toprak ve Berak, daha ne olduğunu anlayamadan etrafı bir sis kapladı. Toprak’ın hatırladığı son Şey, toparlak suratlı adamın Őeytani gölümsemesi olacaktı.

Onlar yerde öylece yatıyorlarken etrafta bir hareketlenme oldu. Makine gıcırtıları, metal sesleri, yiyecek kalıntılarından gelen çürük koku, hareketlenmenin ve hayatta olan diğer her Şeyin havayla teması... Hatta birkaç mırıltı bile vardı. Derken gıcırtıya benzer bir ses:

— Şu kızıl kafayı hemen taşıyıp kilitlemeliyiz. Telefonunu falan almayı da unutmayın ha, dedi.

Belki Şaka gibiydi ama bunu iŐiten konserveler hoplayıp zıplamaya, birkaç radyo eskilerden Őarkılar mırıldanmaya, arabalar ve koltuklar görev dağılımını yapmaya başladı.

O sırada bu hareketliliğin emrini veren o gıcırıklı sesin sahibi Toprak’ın üstüne eğilmiş, arkadaşlarının ittirip kak-tırmasıyla onun vücudunu kendininkine yaslıyor, dakikalar geçtikçe önce kollarını, sonra gövdesini, sonra bacaklarını... Aslında her Şeyini kendine hapsediyordu.

Toprak’ın hatırladığı ilk Şey ise metal ve çürümüş başka Şeylerin kokusunun karıŐtıđı o yoğun koku olacaktı. “Neler oluyor?” diye düşündü Toprak. Kafasında bir zonklama vardı. Gözlerini açtıındaysa, iki deliğin ardından izlediği o koca çöplüğü yeniden gördü. Fakat bu sefer arazinin her karıŐının nizamı vardı. Tenekeler, arabalar, eski bir salıncak, birkaç boru,

meyve kabukları, teypler... Hepsi karmakarışıktı ama sistemi ayakta tutan tüm o devinime sahiplerdi işte. Toprak ise dokunduğu her şeyin metal oluşunu ve tüm bu anlamlandıramadığı düzeni fark ettiğinde aklını kaçırdığını sandı.

— Merhaba insan, dedi teninin değdiği sert metal.

Diğer tüm çöpler cızırtılı ve mekanik bir tonlamayla:

— Merhaba insan, diye bağırarak selamladı onu.

“Anlamıyorum.” diye fısıldadı Toprak inlercesine. Kolunu kaldırmayı denediğinde kolu ağırlaşmış, kaldırması zorlaşmıştı.

— Yapamazsın, dedi metal.

— Ben bir zırhım ve sen artık içimde hapissin. Ben istemezsem hareket dahi edemezsin. Bu yüzden bizi dinlemen hayrına olur.

Bu sözden sonra kalabalığın içindeki kapağı okunamayan bir kitap:

— Onunla bu şekilde konuşma A1! Bırak da durumu olabildiğince açıklamaya uğraşalım. Ona ihtiyacımız var.

Kalabalıktaki mırıltılar kitabı destekledi.

— Peki, dedi oflarcasına A1.

— Bizler, sizin çöp olarak nitelendirdiğiniz varlıklarız.

— Ben... Anlamıyorum, bunlar nasıl oldu?

— Al işte, bir halt anlamıyor, diye gürlledi A1.

— Sorun yok. Adın nedir?

— Ben... Adım... Toprak.

— Güzel, benim adım B1. Biz birbirimizi alfabetik olarak isimlendiriyoruz. Alfabadeki tüm harfler alındığında ise

A2, B2 gibi yeniden isimlendiriyoruz. İsimlerimiz bu yüzden bu şekilde.

— Ah, şey... Sanırım kafayı yedim!

— Kafayı yemedin. Biz de en az senin kadar gerçeğiz. Senin ırkın bizi kullanıp atsa da, aşağılasa da bizler gerçeğiz, dedi bir koltuk.

— Hayır. Saçmalık bu. Çöpler, paçavraya dönmüş eşyalar... Bu doğru olamaz, diye sayıkladı Toprak.

— Ne bu cüret, diye kükredi A1.

O konuşurken Toprak onun içinde olduğundan, sesinin yankısını vücudunda hissediyordu.

— Seni öldürmeyi de biliriz pislik! Ama bizim niyetimiz daha iyi bedenlerde, barış içinde yaşamak. O yüzden kılına zarar vermedik. Ama haddini bilmezsen biz yapacağımızı biliriz!

— Yavaş ol A1! Zaten şoka girdi herif, dedi bir radyo.

— Hıh, diye bir homurtu koyuverdi A1.

— Tamam, tamam, diye sızlandı Toprak.

— Peki, öyle olsun. Siz yaşıyorsunuz, ben delirmedim diyelim ve Allah aşkına siz nasıl hayattasınız?

— Seni getirdik çünkü siz insanlar her şeyi mahvediyorsunuz ve biz ruhlarımızı bu paçavralar içerisine sığdırmak zorundayız. İnsanoğlu, sahip olmadığı bir ruhu ve bedeni anlamaktan acizdir. Sen de öylesin. Bu çöplük, siz olmasaydınız doğanın ruhuyla ve bedeniyle dolu olacaktı, bizlerse daha iyi bedenlerde yaşayacaktık. Ama sizin açgözlülüğünüz her şeyi yine mahvetti ve sen de bizim insanlarla aramızdaki bu sorunu çözmedeki aracımız olacaksın, dedi B1.

— İyi de nasıl olabilir ki? Beni zırhın içine hapsettiniz, dedi Toprak.

— Ee, ne olmuş yani? Bu, bizim sorunumuz değil insan. Sen, kendi sorununla ilgilen ve insanlarla iletişime geçmek için bir yol düşün. Yoksa sonsuza kadar buradasın, haberin olsun, dedi A1.

— Hayır! Yapamam.

— Niyeymiş?

— Çünkü... İnsanları tanımıyorsunuz, beni umursamayacaklar. Ben ufacık bir halkayım sadece. İnsanlarsa kocaman bir zincir. Ben eksilsem de kimsenin umurunda olmaz.

— Haklısın. Bu yüzden özellikle iyi bir pozisyonda çalışan, zeki birisini yakaladık. Her geleni erteledik ve işi zorlaştırdık ki doğru dürüst pozisyonda bir insan muhatap olmak zorunda kalsın. O yüzden beynini kullansan iyi edersin. Yoksa buradan kurtulamazsın. Bunu da böyle bil.

— Of! Neden anlamıyorsunuz? Mümkün değil bu. İnsanlar farkında değil mi sizce? Farkındalar ve mücadele eden bir sürü insan var. Ama insanların hepsine dokunan bir sorun hâline gelmedikçe böyle şeylere bencil olurlar. Bu yüzden uğraşanların uğraşı da sonuç vermez ve ben tek bir kişiye hiçbir anlam ifade etmez bu.

— Aslında... Tek kişi falan değilsin. Biz varız, ha bir de Dünya'nın geri kalanında insanlar hariç tüm ruhlar.

— Bilmiyorum, emin değilim.

— Bir dakika, dedi bir koltuk.

— Demin hepsine dokunmadıkça bencil olurlar demedi mi?

Diğer çöpler onaylayan bir homurtu koyuverdi.

— O zaman herkese dokunmasını sağlarız, diye devam ettirdi koltuk.

Bu fikir, birden herkesi heyecanlandırmıştı.

— Evet! Onlara karşılık verelim, diye bağırdı bir çift ho-parlör.

Herkesten heyecanlı cızırtılar ve söylenmeler yükseliyordu.

— Bence de, dedi A1.

Genel çoğunluk sağlanmıştı ama yalnızca B1 karar vere-miyordu.

— Çocuklar, dedi kitap.

— Bilmiyorum, yıkıma yıkımla cevap verince insanlar-dan ne farkımız kalır ki?

Bir sessizlik oldu. Sessizliği bozansa A1’di:

— Yıkımı yıkmazsak, bize ne kalır B1?

Toprak içini çekti. Neden rüyası hâlâ bitmemişti?

***

“Neden?” diye sayıkladı Toprak. İstediği gibi hareket ede-memesi o kadar acı vericiydi ki. Güya bu aptal zırhta uyuy-maya çalışıyordu ama sağa sola bile dönemiyor, kafasını dahi oynatamıyordu.

— İşte böyledir insan, dedi A1.

— Ait olmadığı bir bedende yaşamaya çalışmak, bir ruha böyle hissettirir.

O gece, bir daha çıt çıkmadı.

***

Toprak, görmeyi istemese de hiçbir şeyin aynı kalamayacağına idrak etmişti artık. Bu bir rüya değildi, masalsa asla. O hâlâ Toprak'tı ve bir zırhın içindeydi.

“Peki.” dedi kendi kendine. Vicdanı olan her insanın derinden hissettiği, “Her şey kötü fakat ben bir şey yapabilmeli ve düzeni değiştirebilmeliyim.” hissiyle hareket etti. Evet, madem bu fırsat eline geçmişti ve her şey fazlasıyla gerçekti, neden Dünya değişmesindi? Bu, güzel bir düşünceydi fakat koskoca insanlık neyle uslanırdı ki?

— Savaş, diye yanıtladı A1 ve ekledi:

— İçinden konuştuğunu sanıyorsan yanılıyorsun.

Ve tabii ki haklıydı.

— Bu durumda, ayaklanın öyleyse. Neden bana ihtiyaç duyuyorsunuz?

Derin bir nefes aldı A1. Tabii bir gıcırıktan ibaretti.

— Çünkü biz insanı anlamayız.

Toprak, ne diyeceğini bilemiyordu.

— Bak, dedi A1'e.

— Ben ne yapmam gerektiğini bilmiyorum.

O, emin bir şekilde cevapladı:

— Biz biliyoruz. Bu gece ayaklanacağız ve sen de insanlardan biri olarak bize yardım edeceksin. Mesele bu kadar basit.

Toprak, şaşkınlıktan dilini yutacaktı:

— Nasıl olur? Bu planda yoktu!

A1 derinden gelen ve her şeyi bastıran sesiyle:

— Biz planın ta kendisiyiz. Biz Dünya’yız. İnsanoglunun bize karşı gelebileceğini mi sandın? Yarın her şeyi ele geçirecek ve bu işe son vereceğiz.

Toprak, ona yetişmeye çalıştı:

— Tamam, bak bu ciddi bir mesele ve en azından insanlarla konuşmama yardım etmelisiniz.

Düşünür gibi homurdandı A1:

— şimdi olmaz.

***

İnsanlar her yerdeydi ve her yerden kaçmaya çalışıyorlardı. Çünkü bir grup eşyanın hatta bitkilerin dahi onları takip etmesi, teknolojik aletlerin patlayıp insanların canını yakması, silahların kendi kendine ateşenmesi, en gelişmiş ölkelerin dahi aklına getiremeyeceği bir durumdu. Tüm yöneticiler yaşanan sorunlara çaresizlikle bakıyor, ne yapacaklarını bilemiyorlardı. Dünya’nın çivisi çıkmıştı ve onların kalplerine saplanmak üzereydi.

— Lütfen, dedi Toprak.

— Ne olur insanlarla konuşayım. Bu sorunu çözebiliriz. Herkes her şeyden kaçıyor ve insanlarla olan iletişimimiz engelleniyor. Onlarla iletişime geçmeden nasıl uzlaşmayı planlıyorsunuz?

A1, ona yankılı, sert sesiyle cevap verdi:

— Dünya biziz, bizden kaçmaları mümkün değil.

Toprak, ağlamaklı hâlde:

— Lütfen A1! Siz insanlar gibi değilsiniz madem, bir şans tanıyın ve bunu en kolay yoldan halledelim. Bu şekilde Dünya sizin de olsa, bu işin özölmesi çok zor olacak. Teknolojiyi

kullanarak bu işi daha kısa sürede çözebiliriz. Olmazsa yine bildiğinizi okuyun. Ama hiç değilse burada bulunmamın bir anlamı olsun.

— Tamam. Çocuklar, gerekli şeyleri hazır edin. Şansımızı deneyelim. Ha bir de Toprak, dışarıya çıkmak gibi bir niyetin olmasın. Yine benim içimde kalacaksınız.

Toprak, derin bir oh çekti:

— Teşekkürler A1.

Silah arkadaşları hazırlanırken A1 sordu:

— Peki, ne yapmayı planlıyorsun?

Toprak, birkaç saniye düşündü.

— Bir video çekmeliyiz. Bu, durumun ciddiyetini en hızlı biçimde aktarmamızı sağlar.

Bu fikir A1'in de aklına yatmıştı.

Çektikleri video, birkaç saat sonra ne yapacaklarını şaşırان ülke yöneticilerinin ellerine geçmişti bile. Videoda söylendiği gibi bir araya gelip bu müsveddelerin (!) dediği şeyleri, kabul etmekten başka çareleri yoktu. Uluslararası bir uzlaşma. Milyonlarca insanı katleden silahlar dile geldi. Şimdi bu insanlar, yüz yüze gelecek ve birkaç parça çöpün dikte etmesiyle Dünya'da olanları kabul edip ellerini eteklerini çekeceklerdi ha? Şaşırtıcıydı doğrusu. Ama daha şimdiden milyonlarca insan yaralanmıştı. Elllerinde kaynakları kalmamıştı. Bu, bu kadar çabuk verdikleri ilk yenilgiydi belki ama aynı zamanda en yararlı olanıydı da.

Tüm ülkelerden temsilciler toplandı. Bu, biraz sürdü fakat Dünya'ya bedel bu koca ordu, onların daha hızlı ulaşabilmeleri için sınırlı izinler sağladı. Böylece bir araya geldiler ve

her birinin yüzlerinde ne olacağını bilmeyen ve ilk defa kararsız duran bakışlar vardı. Nihayet A1, B1 ve onların birkaç arkadaşı daha geldi. Sahte Dünya ve gerçek Dünya ilk defa bir aradaydı. Bir taraf ateş, öbür tarafsa baruttu. Tek fark, barut da ateşin elindeydi.

Derken, nihayet gösteri başladı. A1, gür sesiyle konuştu:

— Videoda dinlediğiniz üzere bugün Dünya'nın hakkını almak için burada olduğumuzu anlamışsınızdır. Sizin toptan yok olmanız daha fazla işimize gelirdi aslında ama bizler size benzemeyiz ve yaşamanıza izin vereceğiz. Sadece bencilliğinizi engelleyip ihtiyacınızdan fazlasını tüketmenizi yasaklayacağız. Böylece doğa da, bizler de hak ettiğimiz yaşama kavuşacak ve olası bir savaşı engelleyeceğiz.

Salondaki herkesin nefesi kesildi. Büyük bir şaşkınlık içindeydiler. Nihayet içlerinden biri:

— Böyle bir şeyi kabul edemeyiz. Bu dedikleriniz insanları yönetmeyi zorlaştırır. Tepki gösterir ve her şeye el koymamızı isterler. Bizi baskılar ve dediklerinize uyamayız.

B1, ilk defa sert bir ses tonuyla:

— O zaman, şu anki sisteme ve doyumsuzluğa onları nasıl alıştırdıysanız yine alıştırsınız. Bu, bizlerin sorunu değil. Bunları şu an biz söylemesek, sizin torunlarınız ve çocuklarınız çeşitli doğa sorunlarıyla uğraşacak, yine bir şekilde bu sorunlarla karşılaşacaksınız. Bu şekilde her şey için geç kalınmadan karşınıza geçmemize şükredin.

Salonda öfkeli homurtular yükseldi. Bu durum Dünya'daki hiç kimsenin çıkarlarına uymuyordu. Ama kabul etmekten başka çareleri de yoktu. Aralarından birkaç kişi daha itiraz

edecek gibi oldu ve hemen hemen herkes irili ufaklı tepki gösterdi. Yıllarca inşa ettikleri düzen nasıl yıkılabilirdi? A1, yumruğunu masaya vurdu. Toprak, kolunun acısını kemiklerinde hissetti ve demirin gürültüsünü işitti.

— Yeter! Laf etmeyecek ve uygulayacaksınız. Bu bir teklif değil. İstersek tamamınızı öldürürüz ama istemeyip size bir şans veriyoruz. İtiraz ederseniz, bunu hemen uygulamak daha kolay olur.

Salonda bir gerginlik ve eş zamanlı olarak sessizlik oluştu. Kimse öldürülmek istemiyordu çünkü kendi canları diğer herkesinkinden daha önemliydi. Toprak'ın kalbi korkudan sıkıştı. İnsanlığın bombalardan, savaşlardan, hastalıktan, susuzluktan ve daha birçok şeyden son bulmasını tahmin ederdi ama bundan değil.

— Bakın, dedi birden biraz titreyen sesiyle.

— Lütfen, yaşamımız başka hiçbir şeyden önemli değil ve bu toplantı için bile onları zor ikna ettim. Bu yüzden ne olursunuz, ne istiyorlarsa uygulayın. Çünkü bu bir şaka değil. Anlamadığınızı biliyorum fakat yaşanan her şey tamamen gerçek ve kimsenin canını tehlikeye atmadan bu işi çözmemiz gerek.

Ve nefesini bıraktı. Aralarından birisi:

— Tamam, deneyelim, dedi birden.

Birkaç destekleyen mırıltı daha oldu. Çoğunluk sağlandı. Sessiz bir yenilgiyle her şey kabullenildi.

— Pekâlâ, dedi A1, rahatlamış gibi.

— Çocuklar, Toprak'ı dışarı çıkartın. Artık her şeyin sonuna geldik.

Toprak, dışarı çıktığında ilk yaptığı ellerine bakmak ve derin bir nefes almak oldu.

— Gidebilirsin, dedi A1.

Arkadaşlarıyla ıktılar.

— Hoşça kal, diye mırıldandı Toprak.

5 yıl sonra

Toprak, önünde oturduğu denizin dalgalarına baktı. Balıklar, Dünya’da üzüntü yokmuş gibi kıvıl kıvıldı. Hayatın telaşı gökyüzünü unutturur ya insana, yolda yürürken o koca karmaşaya ve karmaşanın içindeki düzene bakakalırın. Yaşam da böyleydi işte. Karmakarışık bulutlara bakan düzenli bir beden.

Ayağa kalktı. Bugün yüzünde insan olmanın haklı gururu vardı.

Yazardan

Öykü yarışmasına, yazarlık hayalime bir adım daha yaklaşıp kendimi denemek ve geliştirmek için katıldım.

İrem BAYAT

*Mihrimah Sultan Kız İmam Hatip Anadolu Lisesi,
Üsküdar/İstanbul*

Yok Oluş Efsanesi

İrem BAYAT

Her şey sıradanken tek bir söylenti, dünyayı altüst edebiliyor, aynı toplumdaki insanların arasında savaşı tetikleyebiliyordu. Neden mi? Çünkü herkese göre kendi zihniyeti doğrudu. Asıl yanlış da bu değil midir zaten? Kiminin doğrusu kimine göre yanlıştır. Önemli olan, kendi doğrumuzu mu savunmak yoksa doğrunun yanlışını mı bulmak? En kasvetli savaş da budur. İnsanların zihniyetleri uğruna gerçeği sorgulamadan verdikleri savaş... Onlar sıradan bir efsaneyi dehşete dönüştürdüler. Peki, dehşet efsane mi? Yoksa insanlar mıdır efsane olan?

Efsaneye göre yüzyıllar öncesinden beri dünyada olan bir kapı varmış. Adı: Odronis, dehşetin ve savaşın aracısı. Nesilden nesile anlatılan efsanede, Odronis'in içerisinde eğer dışarıya çıkarlarsa, büyük bir savaşa sebep olacak yaratıklardan bahsediliyormuş. Bu yaratıklar, kargaşa ve korkudan besleniyorlarmış. Ortaya çıkışlarıysa insanların sonunu getirirmiş. Onların ellerinde eşsiz bir güç olduğu söyleniyormuş. Efsaneye göre yüzyıllar önce bir kraliyetin veliahdı, ormanda avlanırken iki ayaklı bir şeyin koştüğünü görüp peşinden gitmiş. Onun bir hayvan olmadığını anladığında, merakı daha da alevlenmiş. Ne olduğuna anlam veremediği o şeyi kaybettiğinde ormanda bir kapıya rastlamış. Yere sabitlenmiş, tahta bir kapı.

Onu hareket ettiremeyince, saraya dönüp, adam toplayarak, tekrardan kapının bulunduğu yere gitmiş. Lakin ne prens ne de adamları geri dönebilmiş. Kral, bir süre sonra ormana gittiğinde vücutlarında sayısızca darbe izi olan, yaraları derin kesiklerden oluşan oğlunun ve askerlerinin cansız bedenlerine rastlamış. Prensın bahsettiği kapıda hiçbir iz yokken sağ kalan askerin ise gözleri yanmış. Askeri ne kadar konuşturmaya çalışsalar da konuşmamış ama asker resimlerini konuşturmuş. O, resimleri gözleri görmezken çizmiş. Resimlerde derileri olmayan, etten ibaret, yüzlerinde parlak gözleri ve sivri uzun dişleri olan, sırtlarında uzun kuyrukları bulunan yaratıklar varmış. Söylentiye göre yaratıklar, var olduklarını hissettirmek için o askeri sağ bırakmışlar. Uzun bir aradan sonra kraliyet ortadan kaybolmuş. Onlardan kalan tek şey ise, askerin çizdiği resimler olmuş.

Arel, bu efsaneyi öğrendiğinde doğruluğundan şüphe etmiş ve üzerine birçok araştırma daha yapmıştı. Aklında hâlâ cevabı olmayan soruların yanı sıra emin olduğu bir şey vardı: Onislerin varlığı. Buna herkes inanıyordu lakin farklı düşünceleri, onları dehşete sürüklüyordu. Kaosu insanlar yaratıyordu. Kendi zihniyetlerinin kurbanı oluyorlardı ama farkında değillerdi. Birçok bilgisiz ve farklı görüşlere sahip olan insanın bir arada olması, kargaşaya sebep oluyordu.

Onisler bundan besleniyorlardı; kargaşa ve korku. Bu onların güçlerini arttırıyordu. Arel de bunun farkındaydı. İnsanlar arasında ne zaman bir kargaşa çıksa, Onisler anında orada olurdu ve geldikleri zaman kan akıtmadan gitmezlerdi. Sırtlarındaki sert kuyruklar insanları savuruyor, parlayan gözleri ise hipnotize ediyordu. Bu hipnoz, insanları Onislerden biri

yapıyor veyahut delirmelerine yol açıyordu. Işık gözlerine iliştiği anda karanlığa hapsoluyorlardı. Tıpkı “Yok Oluş” efsanesindeki askerin yanmış gözleri gibi.

Arel, efsanedeki birçok şeye kanaat getirmişti ama soğukkanlılığının yanı sıra sevdiklerini kaybetmekten korkuyordu. Ne kadar cesur davransa da içerisinde bastırılmış bir ölüm korkusu vardı. Bu korku ile yaşayamazdı. Eğer bir kurtuluş istiyorsa bunu göze alabilmeliydi. Ölüm, asıl gerçeğe ulaşmaktır. İnsanları da gerçekler korkutmaz mı zaten?

Kitaplarla olan bağını koparıp Onisleri öldürmek için bir yol izlemeye başladı. İlk hedefi, bir haftadır aradığı Odronis’i bulmaktır ve buna ormanda karşılaştığı o adam aracı oldu. Efsanelerde anlatılan tahtadan, harabe kapı, ormanın kuytu köşelerinde karşısında duruyordu. Dokundukça başarının meltemi yüreğini okşadı. Dokundukça ailesinin ona inanacağını, herkesin ona inanacağını hissetti. Belki de öyle hissetmek istedi. Arel’in inandığı birçok şeye, hiç kimse hatta ailesi bile inanmıyordu. Düşünceleri onları kör etmişti neredeyse. Öyle ki insanlar zihniyetlerine göre gruplara ayrıldılar. Kimisi Onislerin kötü olmadığını kimisi ise Onislerin insanların sonunu getireceğini düşünüyordu. Arel ise onları yok edecek bir yol olduğunu umut ediyordu. Ölümünün Odronis’le bir bağlantısı olabileceğini düşünüyordu. Çünkü Onisler, Odronis tarafından var oldu. En azından tüm efsanelerin ortak noktası buydu.

Okuduğu o efsaneler, ailesine çok manasız geliyordu. Arel’i de en çok bu hırpalıyordu. Onun için endişelenirken neden söylediklerine inanmıyorlardı? Neden oğullarının belki de dünyayı kurtarabilecek olması, onların gözünde bir akıntının

tersine yüzmek kadar imkânsızdı? Arel’i koruyorlardı ama ona inanmıyorlardı. Oysaki Arel’in inanılmaya da ihtiyacı vardı.

Arel’i, Odronis’e götüren adam orta yaşlardaydı. Üzerinde yıpranmış bir üst, elinde uzun bir dal parçası vardı. Saçları ağarmış ve birbirine girmişti. Gözleri ise yanmış gibiydi. Adamın söyledikleri, belki de kaderi değiştirdi.

— Hepinizi öldürüp dünyaya hükmedecekler. Onlar her şeyi bilir. Onlara kim inanıyor, kim inanmıyor, onlar hakkında olan tüm duygularımızdan haberdarlar. Odronis’i bulduğunu biliyorlar. Seni öldürecekler. Tıpkı zamanında ölen prensimiz gibi. Eğer bu dehşet bitsin istiyorsan, Onislerin başı seni öldürmek için geldiğinde göğsünün ortasındaki anahtarı al ve bu kapıdan geç.

— O zaman ne olacak?

— Bu dehşet bitecek. Tüm düzen bozulacak ve Onisler ölecek.

— Bana ne olacak?

— Her şeyin bir bedeli olmalı öyle değil mi? Dünyayı kurtarmanın karşılığında öleceksin. Onların var oluş noktası bu. İçerisinden geçen bir insan tüm düzeni bozar, kendinin ve Onislerin katili olur.

— Onlara yaklaşamıyoruz bile. Anahtarı nasıl alacağız?

— Odronis, Onis’i doğurdu. Bir insan Onis’i boğdu. Böyle dersen, gücünü kısa bir süreliğine kaybeder. O zaman anahtarı al ve bu kapıdan geç.

— Sen kimsin? Bunları nereden biliyorsun?

— O resimlerine baktığın efsanedeki askerim ben. Gözlerim görmüyor; ama gözlerimi yakan o ışık, tüm gerçekleri gösteriyor. Efsanede bizlere deli diyorlar. Hayır, o ışık bizi

hipnotize etmezse eğer lanetler. Gerçeklerle acı içerisinde yaşarız. En çok da bu besler onları.

O asker Arel'e bir yol gösterdi ve Arel, bir yandan umut doluyken bir yandan endişeliydi. Ya önüne çıkan bu yol, tek yol değilse? Efsanelerde yazmayan birçok bilgi öğrendi o askerden. Doğruluğu ise muammaydı. Belki de sadece bekleme-
liydi. Onu öldürmek için gelecek olan baş Onis'i.

Karmaşık düşünceleriyle yaşadığı mahalleye geldiğinde, yeşil gözlerine dışarıda olan insan topluluğu ilişti. Büyük bir mahallede yaşıyordu. Yan yana dizilen, gri tonlarında binalar, kaldırıma dizilmiş arabalar. Eskiden sessiz bir mahalleydi, şimdi ise kargaşanın eksik olduğu bir gün yoktu. Hepsi efsanenin dönüşü yüzündendi. Arel biliyordu ki Onisler ölmezse efsanenin sonu değişmeyecekti. Topluluğa doğru koştu. Anah-tarın doğruluğunu teyit etmeden insanlara umut veremezdi. Bu yüzden yalnızca Odronis'i bulduğunu söyleyecekti. Top-luluğun karşısına geçtiğinde nefesini toparlamadan konuştu.

— Odronis'i buldum. Küçük bir ihtimal bile olsa onları yenebiliriz.

Hepsi bön bön Arel'e bakıyor ve aralarında fısıldaşıyordu. Anlam veremedi Arel, bu tavırlarına. Annesi Elçin Hanım'ın sesini duyan Arel, sese doğru dönmesiyle birlikte korku ve şaş-kınlık bedenine hükmetti. Gözlerini ilk olarak annesinin kah-velerine, sonra babasının kendisinininkini andıran yeşil gözlerine ve sonra kendisinin kopyası gibi olan insana çevirdi. Hayır, bu bir Onis'ti. Askerin sözleri, tekrar hayat buldu kulaklarında:

— Bilmen gerekiyor ki Onisler istediği insanın şekline bü-rünebilirler. Krallığımızı içimize girerek içten içe yok ettiler.

Dikkatli ol. Liderleri seni öldürmek için sen gibi gözükebilir ve eğer kendini inandıramazsan, siz artık yoksunuz demektir.

Bir nebze bile olsa inanmak istemedi anlattıklarına. Ama görüyordu ve bunun dönüşü olmayacaktı.

— Anne, dedi titrek bir ses tonuyla.

Ürküyordu. Ya ona inanmazlarsa? Merakın sebep olduğu o kelimeler döküldü, insanların dudaklarından:

— Nasıl olur bu?

Arel, şaşkınlığın hüküm sürdüğü gözlere tek tek baktı.

— Benim, Arel!

Annesinin onu tanıyamamasından korkuyordu. Gözlerinden anlayamaz mıydı? Arel’in yeşilleri susuz kalmış çimen gibi hüznünlüydü; Onis’in ise kindardı.

— İnanmayın ona! Odronis’i aramaya çıktığım için beni öldürmeye geldiler, dedi Arel’in kılığındaki Onis.

Birbirine karışan seslerin aksine Akay Bey, suskunluğunu koruyordu. Çünkü korkuyordu. Asıl oğlunu bulamayıp onu kırmaktan. Onis’in amacı belliydi; Arel’i öldürüp topluma açtığı bu sızıntıyı büyütme. Arel, annesinin tedirgin bakan gözlerine baktı. Hüznünlü gözleri konuşuyordu ama annesi duymuyordu.

— Birini vurmamız gerekiyor, dedi elindeki tüfeği bir Arel’e bir de Onis’e doğrultan yaşlı adam.

Arel’in hayatı bilinçsiz bir topluma bağlıydı. Sadece Arel’in hayatı değil, yanlış bir kararda kendi hayatları da kararacaktı. Umutlarıyla yeşeren göğsü bir anda soluverdi.

Biliyordu ki bu zamana kadar ona inanmayan topluluğa, şimdi kendini inandıramazdı.

— Saçmalamayın. Söz konusu benim oğlum. Böyle bilinçsiz davranamazsınız, dedi Elçin Hanım.

Oğlunun öldüğünü düşünmek bile derinden etkiliyordu onu.

— Aralarında bir fark görebiliyor musun? Nasıl bulacaksınız oğlunu? Bırak vurayım.

Yaşlı adamın söylediklerine birçok kişi karşı gelirken birçok kişi ise onun yanında durdu.

— Vur gitsin. Ne kaybederiz?

— Bizim için uğraşan bir Arel.

İnsanlar kendi aralarında tartışırken Arel, onun görünümünde olan Onis'e baktı. Bakışları donmuştu âdeta. İnsanlar arasındaki tartışma harlandıkça Onis titriyor, kafasını sallıyordu. Kargaşa... Onis'in kendini belli etmesi için tartışmanın daha da harlanması gerekiyordu.

— Oğlumu öldürebilirsin.

— Oğlun sandığın bizi öldürebilir.

Elçin Hanım, yaşlı adamın elinden tüfeği almaya yeltendiğinde adam buna engel oldu. Lakin Elçin Hanım durmadı. Sesler iyice birbirine girdiğinde bir uğultu koptu. İnsanlar sustu ve suskunluğu Elçin Hanım'ın acı dolu feryatları bozdu. Bunun sebebi ise sırtına saplanan uzun, keskin kuyruktu. Herkes çığlıklar içerisinde kaçmaya başlarken Arel, olduğu yerde kanlar içerisinde olan annesine bakakaldı. Hareket edemiyordu. İnanmak istemedi gördüklerine. Gerçekliğini sorguladı ve gerçekliği canını yaktı.

Yerde yatan Elçin Hanım oğlunun gözlerine baktı, baktı ve gülümsedi. Bu küçük tebessümünün altında inanç yatıyordu.

Bu zamana kadar veremediği inancı, ölmeden önce hissettirmek istedi oğluna.

Arel yaşıadığı şoku atlatamadan uzun kuyruk, vücudunu sardı ve onu yerden kesti. Kendisini öldürmek için gelen Onis’le karşı karşıyadı. Belini saran kuyruğun içerisinden çıkmaya çalışıyordu lakin o kadar sıkı tutuyordu ki çırpınışları çok anlamsızdı. Sırtından çıkan kuyruklar insanları savurmaya devam ederken diğer Onisler de geldi. İçerisinde umut saklayanlar, Onisleri iyi sananlar, onları öldürmek isteyenler...

Şimdi hepsi ölüyordu. Elçin Hanım haklıydı. Arel sıradan bir insandı, dünyayı kurtaramazdı. Bu durumdan kendisini suçlarken Onis, beline sardığı kuyrukla Arel’i iyice kendisine doğru çektı. Çukurlu gözlerinin içinden lazer gibi kırmızı ışık çıkıyordu. Sivri, uzun dişleriyle kapanan ağzı hırıltılarla, yavaşça açılıyordu. Arel, ölümünün yaklaştığını anlamış olacak ki dudaklarından hızla o sözcükler döküldü:

— Odronis, Onis’i doğurdu. Bir insan Onis’i boğdu.

Onis hareketsiz kaldığında Arel, söylediklerinin işe yaradığını anladı. Tereddüt dahi etmeden Onis’in boynunda asılı gibi duran anahtarı çekip aldı. Hipnozun etkisiyle belini saran şey gevşedi ve Arel kurtuldu. Etrafına baktı. Yerde kanlar içerisinde yatan insanlara, hâlâ canları uğruna kaçan insanlara... Belki de Onisler doğruyu söylüyordur. Belki de burası onların dünyasıdır ve insanlar ele geçirmiştir. Onların bu doğrusu insanlara yanlış geliyordu. İnsanların doğrusu ise Onislere yanlış geliyordu. Arel’in dediği gibi... En kasvetli savaş, budur ya zaten.

Arel, babasına baktı ve son bir kez gülümseyip, arkasına dahi bakmadan Odronis’e doğru koşmaya başladı. Annesi

ona inandı. İlk defa güvendi ve başaracağını düşündü. Arel de şimdi başarmaya gidiyordu. Annesinin güvenini boşa çıkarmayacaktı. Koştı, koştı ve koştı. Ölümü olacak o kurtuluşa doğru koştı. Yeşil gözlerine Odronis girince adımlarını daha da hızlandırdı ve kapının karşısında durdu. Koşmanın etkisiyle hızla nefes alıp veriyordu. Bir elindeki anahtara bir de kapıya baktı. İşte büyük son geliyordu. Ama bu son insanların değil, Onislerin sonuydu.

Anahtarı kapının deliğine soktuğunda kapı hafif bir şekilde aralandı ve yüzüne rüzgâr çarptı.

— Oğlum!

Arel, babasının tok sesiyle ona doğru döndü:

— Baba, burada ne arıyorsun?

Akay Bey oğlunun karşısına geçti:

— Ben, oğlumu sarsan inançsızlığımın bedelini, onu kaybederek ödemek istemiyorum.

Gözünden yaşlar süzüldü:

— Oğlumun ona inandığımı bilmesini istiyorum. Bir kez olsun yanında olmak istiyorum.

Elini Arel'e doğru uzattı. Hem oğlundan özür dilemek hem de ailesiyle bir arada olmak istiyordu. Arel, bunca zaman ne annesinden ne de babasından duyduğu sözleri ölmeden önce duyuyordu. Şimdi bu ölüm ona nasıl acı gelebilirdi? Babasının elini tuttu ve ikisi de kapının karşısına geçti. Kapıyı ileriye doğru iteleyip geri dönüşü olmayacak o adımı attılar. Karanlığa doğru...

Tek bir adım, her Şeyi dzeltebiliyordu. Artık Onislerin efsanesi bitti. Bir efsane anlatılacaksa bu, Arel’in korkuyu içerisine gömdüğü, umut dolu, koca yüreği olmalıydı.

Hayat yürüdükçe parçalanan yol gibidir. Asla geriye dnemezsin. Bu yüzden adımlarına dikkat etmelisin. Sonunu bilmesen bile umut edebilirsin. Çünkü umut en içten duygudur. Varlığı kaybedilirse yerini kayđı doldurur.

Yazardan

İnsanlar olarak çok karmaşık varlıklar olduğumuzu düşündüm hep. Çoğu zaman beynimizi bir organ olarak değil, birbirlerine dolanmış ve çözmeye çalışırken deli olduğumuz takıların zincirlerine benzetmek hoşuma gider. Öyle karmaşığız ki aynı anda onlarca duygu hissedebiliyoruz. Bazen başa çıkılmaz hâle geliyor hissettiklerimiz. Bense hayatımın her yirmi dört saatini böyle yaşıyorum. Kendimi bildim bileli, duygularını en uçlarda hisseden bir çocuk oldum. Zihnimi çok meşgul ettim. Her şeyin üzerine fazlaca düşündüm. Bu durumun beni huzursuz ettiğini ise çabucak fark edemedim. Çünkü beynimin dört duvarı arasında sadece kendi düşüncelerimin yankılarını duymak, istediğim şey değildi. Bir sesim olmasını istedim. Duyulmak istedim. İnsanların üzerinde etki bırakmak istedim. Yani anlayacağınız, duygularımı aktaracak ve onları düzene koyacak bir yöntem bulmak istedim.

Derslerine girdiğim ilk günden beri bana her zaman inanan ve fikirlerime güvenen edebiyat öğretmenim Elif ŞAH AYATA, beni yazmaya teşvik etti. Kalemime güvendiğini söyledi ve o gün yazıya dökebilecek, bir etki bırakacak duygularımın olduğunun ispatını yaptım kendime. Yazmayı çok sevdiğimi fark ettim. Aklımın en ıssız odalarından geçen şeyleri, insanlara yazarak taşıyabildiğimi anladım. Duygularımı böyle aktarabildiğimi... Elif Hocam beni bu yarışmadan haberdar ettiğinde ise konuya büyük bir ilgi duydum. Üzerine düşünebileceğim ve sınırlarımı zorlayabileceğim bir sürü olanak vardı. Özellikle geleceğe doğru attığımız adımlarda, endişe verici

yollardan geçtiğimiz günlerde, her bireyin üzerine düşünebileceği bir ierikti. Dünyamızın kaderi ve insanlığın distopik senaryolara girişi hakkında hissettiklerimi paylaşabilme fırsatı, beni içine çekti. Böyle bir deneyim yaşayabildiğim ve yazmayı sevdiğimi keşfettiğim için kendimi şanslı hissediyorum.

Son olarak Kapadokya niversitesine geerlimizi yazmaya yönlendirdiği için, Elif şAH AYATA Hocama bana inandığı ve kalemime güvendiği için, anneme ise ne zaman dşsem beni ayağa kaldırdığı ve en büyük destekçim olduğu için teşekkür ederim.

Nehir BESEN

İstanbul Atatürk Anadolu Lisesi, Beyoğlu/İstanbul

İkinci Şans

Nehir BESEN

Karanlık. Saf, yoğun bir karanlık. Çok soğuk ve neredeyim bilmiyorum. Bedenim bir boşlukta mı süzülüyor yoksa yüzüyor mu emin değilim ama kaskatı kesildiğini hissedebiliyorum. Göz kapaklarım birbirinden ayrılmak istemiyor. Zihnimin, açma tuşuna basılan bir makine gibi tekrar bilincine kavuşmasından bu yana geçen beş saniye içerisinde, yaşadığım bütün anormallikler kafamda bir liste şeklini alırken karşılaştığım en büyük problemi fark etmeye başlıyorum. Nefes alamıyorum. Birisi, vücudumda bulunan her oksijen molekülünü tutup çıkarırmış gibi hissedince paniklemeye başlamamla kulaklarımın, boşuk bir gürültü duyması bir oluyor.

Tahminime göre ağır bir kapak açıldı. Gözlerim de sonunda aralanarak beyaz bir ışığın, onları rahatsız etmesine izin verdi. Akciğerlerim, alabilmek için çırpındığı oksijene kavuştu ve o an bir laboratuvarda uyandığımı fark ettim. Beyaz önlüklü, yaklaşık on kişilik bir ekip, ellerindeki not defterleri ve televizyon kumandasına benzeyen cihazları kenara koyduktan sonra beni içinde bulunduğum cam kapaklı ve silindirik yapıli cihazdan çıkarmak için harekete geçti. Yüksek tavan, beyaz mermerden zemin... Duvarları boydan boya kaplayan makinelerin yaydığı ışık ve çıkardığı sinir bozucu seslerinin ortasında buldum kendimi. Kim olduğumu hatırlamadığım

iki dakikayı, çığlık atarak ve etrafımdaki bilim insanı kılıklı ekipten kaçarak geçirdim. Ta ki aşına olduğum bir dokunuş, beni kollarımdan tutana kadar.

Karşımdaki ocukla göz teması kurduğum andan itibaren hafızam, tetiklenir gibi oldu. Anılarımla belirginleşmeye başladığında ise derin bir nefes verdim. Hikyem oldukça depresif. On yedi yılımı zihnimin içinde tekrar yaşamak istiyor muyum emin değilim ama anlatacaklarım önemli. İki bin yüzlü yıllarda doğmuş bir ocuğum. O zamanki gündemde “İki binli yılların modası geri mi dönüyor?” haricinde ilgi çekici olan tek şey, Amerika ve Afrika’nın toplam yüz ölümünden daha büyük olan ozon deliğiydi. Onu takip eden kıtlık, iklim değişikliği, kuraklık, hava ve su kirliliği ise en az iki binli yılların modasına geri dönüş kadar kayda değer gibiydi.

İstediniğiniz kadar bilinçli olun. İstediniğiniz kadar ilgi çekici olması için renkli fontlarda yazılan bilgilendirici gndeleri, sosyal medyanızda paylaşın. Eğer üzerinde yaşadığınığz kaya parçası ölüyorsa, içinde bulunduğunuz gerçekliği âdeta bir distopya filmi gibi seyretmeye kalkınca bir şey değişmeyeceğini siz de biliyorsunuzdur.

On yedi yaşıma girdikten birkaç gün sonra, hangi milletin vatandaşı olursak olalım, izlediğimiz haber kanallarının hepsinde aynı başlığı görmeye başladık: “Tarihte yapılacak en büyük zirve iki hafta sonra Galapagos Adası’nda yer alacak.” İki yüz sekiz ülkenin hepsinin katıldığı bu zirve, ırkıımızın dünya üzerinde var olmaya devam etmesi ve binlerce yıldır insanoğlunun doğaya verdiği zararın azaltılması için bir zm bulmak niyetiyle düzenlenmişti. Galapagos Adası

tamamen boşaltıldı. Yapılacak görüşmenin basından ve halktan gizli tutulmasına ayrıca özen gösterildi.

İlk beş hafta hiçbir şey öğrenemedik. Nasıl bir değişime gidileceği ya da ne tür bir politika izleneceğine dair hiçbir fikrimiz yoktu. Ta ki medyaya sızdırılan bir bilgiyle yıkılana kadar. Ülkelerin hükümetlerinin uygulamak istediği politika, bir son çare politikasıydı: “Popülasyon Azaltma Hareketi.” Milyonlarca insanın hayatlarıyla ödeyecekleri ve bizi bu vahim durumdan kurtarması beklenen aptalca bir eylemdi. Kaos, kavgaya, panik, öfke, isyan, savaş... En gerçek anlamı ile savaş.

İsyan hareketleri Amerika’da baş gösterdi. Yayıldı. Büyüdü. En sonunda halkların kendi devletlerine karşı açtığı bir savaş hâline geldi. Dünyanın her yerinde böyleydi. Birkaç gün daha yaşayabilme umuduyla sokaklara çıkıp direnişe katılmayanlardan olsanız bile kilitlediğiniz kapılarınızın arkasından gelen silah seslerini dinlemek ve camlarınızın önüne kurduğunuz barikatların sallanarak yıkılmasını izlemek zorundaydınız.

Hükümetin elinde ölmek istemeyen herkes, hayatını hükümetin elinde kaybetti. Bombalar atıldı, insanlar yuvalarını kaybetti. Bir krizle başa çıkmak için yeni bir tanesi yaratıldı. İsyanlar, devlet için çalışan herkes asıldıktan sonra durdu. Durduğunda ise çok geçti. Yaşamak uğruna atılan her adım, bizi ölüme biraz daha yaklaştırmış, içinde bulunduğumuz aracın fren kablolarını teker teker sökercesine hepimizi olabilecek en tehlikeli konuma sokmuştu. Arkamıza baktığımızda geriye kalan ise kaosun ele geçirdiği bir toplum ve bombalarla tahrip edilmiş, işlevsiz, yüzen bir kaya parçası idi.

O an hepimiz biliyorduk. Direnişler başarıya ulaşmış, tarih yazılmış olabilirdi ama oynadığımız bu kumarda kaybetmiştik.

Kendi kuyumuzu kazmış, yaşadığımız yeri daha beter bir hâle getirmiştik. Bu yüzden bizden istenen en zor fedakarlığı yapmak zorunda kalacaktık.

9 Mayıs’ı 10 Mayıs’a bağlayan gecede, hükümetten geriye kalanlar ve isyanları örgütleyenler birleşerek halka bir açıklama yaptılar. İnsan ırkının yaşaması gerekiyordu. Ne pahasına olursa olsun. Her ülkeden kura ile canlı yayında belirlenecek doktorların, bilim insanlarının, tarım ve makine mühendislerinin, mimarların ve kimyagerlerin olduğu beş yüz kişilik bir grup. Bunun yanında tamamen halktan oluşan iki bin kişilik bir grup oluşturuldu. Seçilen bu iki bin beş yüz kişi, her biri beş yüz kişilik olan tesislere yerleştirilecek ve savaşta zarar görmeyen nadir teknolojilerden biri olan cryo tüplere konulup iki yüz yıl boyunca dondurulacak, bu şekilde doğaya verilen zararı doğanın kendisinin onarmasını bekleyecektik.

Kendinizi başka insanların yaşamı uğruna feda edip etmeyeceğiniz, canlı yayında açıklanmak üzere olunca insan biraz heyecanlanıyor tabii. Sevdiklerinizi yanınıza alıyorsunuz ve yapabildiğiniz tek şey beklemek oluyor. Annemin yatak odasında ağlayışını ve babamın onu yatıştırmaya çalışmasını, çok detaylı hatırlıyorum.

O gece sayısız insan, kapalı kapılar arkasında gözyaşı döktü. Beni sakinleştirecek güce sahip tek kişi ise bekleğimden beri beni tanıyan, en yakın arkadaşımdı. Toprak, sahip olduğum tek arkadaşımdı. İki yüz yıl sonra derin bir uykudan uyandığımda bile yanımda olacağı gerçeği, aklımın ucundan geçmemişti.

İsimler teker teker açıklandı. Çığlıklar atıldı. Bir barajı dolduracak gözyaşı döküldü. Ama işte oradaydık. Gecenin sonuna gelmiştik. Toprak ve ben, şehrimizde kurada çıkan iki kişiydik.

Annem dişlerini sıkmayı kesmiş ve suratındaki büyük rahatlama ifadesiyle ikimize de sıkıca sarılmıştı. Bu sefer ağlayan Toprak ve bendim. Korkudan uyuyamadık demek, içine düştüğümüz bilinmezlikten ne kadar rahatsız olduğumuzu ve ailelerimizi ölüme terk edeceğimiz gerçeğinden ne kadar tiksindiğimizi anlatmak için çok yetersiz bir ifade olur.

Ertesi sabahı, hayal meyal hatırlıyorum. Kaos dalgasını, ailelerine ve sevgililerine son bir kez daha sarılmak için harcanan çabaları hayal meyal hatırlıyorum. Kurada çıkan herkesi, otobüslere bindirip cryo tüplerin olduğu tesislere götürdüler.

Toprak'ın bileği, onu çok sıkı tuttuğum için morarmıştı. Ağlayacak gözyaşım kalmamıştı. Geride bırakılanlar nasıl öldü bilmiyorum. Ailem nasıl öldü bilmiyorum. Umarım, hızlı olmuştur. Umarım, babam son nefesini almadan önce anneme uzunca bakmıştır. Yıllardır seyretmekten sıkılmadığı ve ezberlediği yüzü ise gördüğü son şey olmuştur.

Beynime saplanan bir bıçak çıkarılmışçasına donakaldım. Şu andayım. Bu gerçeklikteyim ve önümde hâlâ en yakın arkadaşım; yanında ise hayatî değerlerimi kontrol etmeye çalışan bilim insanları duruyor.

On beş dakikada koluma bağlanan borular, dijital monitörler ile cryo uykunun bedenim üzerindeki etkisi kontrol edildikten sonra özgür kalabildim. Zihnimde o kadar çok düşünce ve ağzımdan çıkabilen o kadar az kelime vardı ki... Ailemi düşünüp hayatta olduğum iki yüz on yedi yıldan vazgeçmemek, hissettiğim her şeyi bastırmak için Toprak'ın bana tesisi gezdirmesine izin verdim.

Bulduğumuz bina çok büyüktü. Aynı zamanda çok yalnızdı. Koridorların başı ve sonu, neredeyse gözle seçilemeyecek

kadar uzaktı. Yemekhaneler, yatak odaları, ortak alanlar ve kütüphane tesisin güney kanadındaydı. Kuzey kanadında ise kocaman bir sera, su arıtma ve kazan daireleri vardı. Bina-
nın içinde hiç pencere yoktu. Dışarısı neye benziyor, halktan kimse bilmiyordu. Toprak’ın söylediğine göre seradaki bitki-
ler bile yapay ışıkla büyütölüyormuş. Koridora belli aralıklarla konmuş, sarıya kaçan renkte ışıkların varlık sebebinin, güneş ışığına benzemesi olduğunu düşünüyorum.

Etrafta bir sürü insan geziyordu. Çoğu yeni uyanmıştı ve yemekhaneye doğru gruplar hâlinde gidiyordu. Hepsi birbiri-
nini tanıyormuş gibi görünüyordu. Etrafta koşan küçük çocuk-
lardan tutun yaşlılara kadar herkes iletişim hâlindeydi. Kori-
dorlar sesler ile dolmuştu. Yalnız olan bina değildi, bendim. Toprak’a dönüp neden en son uyanan kişiymişim gibi hissettiğimi sordum:

— Çünkü öylesin. Yetişkinler, özellikle görevliler, dört yıl önce uyandılar. Tesiste bir düzen kurup dışarıyı keşfetmeye kalktılar ve ondan üç yıl sonra da biz çocuklar uyan-
dık. Ama sen değil.

Açlıktan ölmek üzere olduğum için yemekhanede otururken bu tür büyük bir bilginin anında üzerime bırakılması, ne kadar şok edici olabilirse o kadar şoktaydım. Sonraki iki saati tamamen konuşarak geçirdik. Görünüşe göre doktorlar ve kimyagerler, ilk uyandıklarında ozon tabakasının kendini hâlâ tam olarak onaramadığını öğrendikleri için insanların dışarıya çıkmasının tehlikeli olduğunu keşfetmişler. Güneş ışınlarını doğrudan alabilecek yapıda bedenlere sahip olmadığımız için bu koca binaya hapis kalmışız. Sanırım, kuranın kazananları otobüslere tıktıştırılırken ve siviller kendilerini bu

İrkın geleceği için feda ederken bu tür bir olasılığı hesaba katmayı unutmuşlar.

Bir çözüm, bir ilaç, bir aşu bulabilmek uğruna cryo tüpteki herkesten deri örneği alan ve üzerinde deney yapan yetkililer, en sonunda benim derimin güneş ışınlarına karşı daha dayanıklı olduğunun farkına varmışlar. Deri örneğimin dayanıklılığını, uzun yıllar cryo tüpte kalmama ve farklı bir reaksiyon göstermeme bağlamışlar. Bu keşfin üzerine beni bir yıl daha uzun uyutup aldıkları dokuların üzerinde deney yapmaya devam etmişler. Gerekli olan aşuyu bulana kadar... Haber yayılınca farklı ülkeler de kendi tesislerinde yaptıkları testlerin sonucunda tıpkı benim gibi dirençli bireyler tespit etmişler.

Toprak, bir yıl boyunca her gün uyanmamı beklediğini söyledi. Bir yıl boyunca etrafımdaki her yer yaşayanlarla doluyken ben ise bir cesetten farksız şekilde uykudaydım. Bilim ekibi, çektiiğimiz acılara değdiğini söylüyor. Farkında olmadan hayatlar kurtardiiğımı...

Aşuların dağıtımını, birkaç hafta içinde gerçekleşecekmiş. Aynı zamanda, kendimizi hiç tanımadiiğimiz yeni bir dünyada bulacağımızı da söylüyorlar. Son iki yüz yıl içinde ne tür afetler yaşandı, yer şekilleri nasıl değiştii, nereler su altında kaldı bilmiyoruz. Ama keşfetmeye çok yakınız. Tuttuğumuz yasları, taşıdığımız travmaları, zor olsa da bir kenara bırakmamız gerektiğini biliyoruz. Bu sefer tek evimizi, elimize geçecek son şansu mahvetmememiz gerektiğini biliyoruz. İrkımızın devamı için tekrar bencil olamayacağımızı biliyoruz. Biz insanoğluyuz. Geçmişte çok hata yaptık. Yakıp yıktık ama bu sefer tarihin tekerrür etmesine izin vermeyeceğiz. Geride kalmış herkes için, bu tesiste bir odaya sahip olacak kadar şanslı olmayan

herkes için daha iyi olmaya çabalayacağız ve en önemlisi, hatalarımızı düzeltemeyeceğimizi düşünene herkese yanıldıklarını kanıtlamak için daha iyi bir nesil olacağız. Çünkü umudumuz var. Yanımızda sevdiğimiz herkes olmasa bile kalplerimizde taşıdığımız umudumuz var.

Birkaç hafta sonra, bu tesisin kapıları açıldığında ne göreceğimizi bilmiyorum. Ne ile karşılaşacağımızdan emin değilim ama biliyorum ki biz insanoğluyuz. Hayatta kalacağız. Kalmak zorundayız. Daha önce hep yaptığımız gibi.

Yazardan

Okulumun vasıtasıyla haberdar olduğum “Gezegenin Geleceği: Kaygılar ve Umutlar” konulu öykü yarışmasına içinde bulunduğumuz evren ve gezegeni anlamamanın ve böylece korumanın bir ihtiyaç olduğunu düşündüğüm için katılma gereği duydum.

Irmak ÇATALTEPE
*Özel Enka Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi,
Dilovası/Kocaeli*

Kutudaki Dünya

Irmak ÇATALTEPE

Sandığımız kadar uzak olmayan bir zamanda, ben diyeyim 100, siz deyin 200 yıl sonra teknolojinin gelişmesiyle her ihtiyacı yapay olarak üretebilir hâle geldik. Böylece artık yiyeceklere ihtiyaç duyulan vitamin ve enerjiyi kişilere eşit olarak dağıtılan haplarla alabiliyor, iklim ve hava olaylarını kontrol ederek sabit bir iklime sahip olabiliyorduk. Gelecek hiç olmadığı kadar öngörülür bir hâle gelmişti. Öyle ki çocukların dahi doğmadan önce nasıl yaşayacakları tahmin ediliyor; ona uygun bir şekilde tüm hayatları planlanarak bu çizelgeye uyuluyordu.

Bu kusursuz sistemde, kusursuz bir şekilde çizelgesine uyan, sıradan fakat kusursuz bir çocuk vardı. O güne kadar onu özel hissettiren hiçbir şey olmamıştı. Alması gereken dersleri alıp ileride toplumun büyük bir kısmı gibi farklı dalda bir bilim insanı olacaktı. Okulda aynı geleceği paylaşan insanlardan oluşan az kişili sınıflarda, gözetmen öğretmen tarafından formüller ve bilgiler devamlı olarak tekrarlanıyor ve çocuklara ilk tekrarlatılan şey, soru sormamaları ve yapılanı tekrar etmeleri oluyordu. Sınıftaki diğer çocuklar düşünmekten bile uzaktı. İletişim, kısa soru cevaplardan ibaretti. Ama sınıfta her gördüğünde sinirlendiği bir çocuk vardı. Birkaç kez soru sormaya kalkmış, cevap alamayınca vazgeçmiş, diğer çocuklarla

konuşmaya çalışan, tuhaf bir ocuk... Ailesinin ondan hiç hazzetmeyeceklerinden emindi.

O gün, yürüyüş saatinden sonra evinin kapısında bu çocuğu görene kadar her Şey çok normaldi. ocuk, hiçbir Şey söylemeden ona bir kutu teslim etmiş ve gözden kaybolmuştu. Kutuyu orada bırakası gelse de içinde daha önce hiç olmayan ve bir daha kaybolmayacağını bildiği bir Şey, bir his duydu: Merak.

Evine giderek odasının kapısını kapattı. Tekrar saati olduğunu biliyordu ama ilk kez çizelgesini atlamanın bir sakıncası olmayacağını düşündü ve kutuyu açtı. Gördükleri karşısında dili tutulmuştu: İçinde toprak, bir filiz ve kitap vardı.

Herkese okula başlangıç döneminde izletilen bir belgeselden az çok bunun bir bitki olduğunu anlamıştı anlamasına ama bitkilerin tamamen nesli tükenmiş ve kullanılmıyor olmaları gerekirdi. Ayrıca daha önce hiç bilimsel ve ezberlemesi gereken formüllerden oluşmayan bir kitap da görmemişti. Aklından sadece kutuyu birine teslim etmek geçse de içinde Şimdiden köklerini salan merak, ona izin vermedi. Kitabı okurken zamanın nasıl geçtiğini anlamadı ve bitirdiğinde sonunda ufak bir not buldu: “Hayal gücü umudun çığlığıdır.”

Okuldan döner dönmez yatağının altına sakladığı bitkiyi çıkartıyor, kendi günlük kullanımını için olan suyun çeyreğini kimse gelmeden ona veriyor ve anlık hikâyeler uydurarak bitkiyle konuşuyordu. Giderek hikâyeleri ve hayal gücü genişliyordu. Eskiden hiç dikkatini çekmeyen ufak detaylar, artık onunun için bitkisine anlatacağı hikâyeleri süsleyecek konulardı. Ailesinin bitkisini ve kendisindeki farklılığı fark etmesinin hayatını tekrardan bilinçsiz bir robota çevirebileceğini biliyor,

bu yüzden onların yanında olduğu kısa sürede, olabildiği kadar sıradan davranmaya çalışıyordu.

Ona kutuyu verdiğinden beri bir kez bile çocukla konuşmamıştı ama bu kutuyu neden ona verdiğini sorması ve teşekkür etmesi gerektiğini düşünüyordu. Bu yüzden yürüyüş saatinde, köşede bekleyerek onunla yürüyüşe devam etti. O daha hiçbir şey diyemeden tuhaf çocuk anlatmaya başladı. Onun gibi yani “hayal edebilen” insanlar, her ne kadar sayılı da olsa hâlâ varlarmış. Her biri bitkileri, tohumu ve biraz toprakla ve onlara verilen kitapla bir kutuya koyup onları ele vermeyeceğini hissettikleri birine veriyorlarmış. Her ne kadar riskli olsa da geleceğin, özgür iradeye sahip olmayan robotlaşmış insanlardan daha fazlasına ve farklılığa ihtiyacı olduğunu düşünüyorlarmış. Sırası geldiğinde çocuğun da üstüne düşeni yapıp, bunları bir başkasına aktarmasını ekleyerek tuhaf çocuk, gözden tekrardan kayboldu.

Eve geldiğinde bitkisine koşan çocuk, onun tohumunu biraz toprakla ve kitabıyla evde bulduğu bir kutunun içine koyarak bitkisinin yanına sakladı. Ertesi gün, okulda fark ettirmeden diğer çocukları süzmeye başladı. Hiçbirinin güvenilir ve bitkisine iyi bakacak olduğunu düşünmediğinden vazgeçecek gibi olsa da, kendisinin de eskiden öyle olduğunu düşünüp ilk gördüğü çocuğa yürüyüş saatinde vermeye karar verdi. Elindeki kutuyu ceketin içine koyarak yürürken önünde büyük ihtimalle okulun en minyon yapılı ve savunmasız duran çocuğunu gördü. Hiçbir şey söylemeden, ona kutuyu teslim edip gözden kayboldu.

İlerleyen günlerde çocuktaki değişimi gözlemledi. Merak duygusu gözlerinden okunuyordu. Hatta bir kez öğretmene

soru sormaya bile kalkmıştı. Bunu tek fark edenin kendisi olduğunu umdu. Ama ertesini gün, ocuk okula gelmeyince en-dişelenmeye başladı. İkinci dersin ortasında, sınıfa güvenlik-ten sorumlu olan iki yetkili girdi ve minyon çocuğun yasaklı olduğunu bilmesine rağmen bitki sakladığını, akıl sağlığın-dan şphelendiklerini, minyon çocuğun sadece bunu sınıfın-daki öğrencilerin birinden aldığını bildiklerini açıkladı. o-cuğun kalbi, hayatında hiç olmadığđ kadar hızlı çarparken ilk kez duyduğu bir sesle irkildi.

Bu ses, ona kutuyu veren tuhaf çocuktan geliyordu. o-cuk, karnını tutmuş ve tüm mimiklerini sıkmıştı. Okuduğu kitaptan bunun ne olduğunu anladı. ocuk kakhaha atıyordu. Görevliler ve sınıf dehşete düşmüştü ama ocuk durmadan kakhaha atarak “Akıl sağlığından şpheleniyorsunuz demek!” diyordu. Görevliler çocuğu kollarından tutarak götürürken sı-nıfta sadece kakhahasının yankıları kaldı.

ocuk eve vardđında titriyordu. Hemen evinde bulabil-diği kadar kutu buldu ve çiçeğine koştu. Tohumları toplayıp biraz toprakla kutulara yerleştirdi. Okulun verdiği kitaplar-daki boş sayfaları kopardı ve tüm kutular dolana kadar hika-yeler yazıp bu kutuları bitkisinin yanına koydu. Gece rüya-sında kakhaha atıyordu.

Yazardan

Pandemi, hepimiz üzerinde olumsuz izler bıraktı. Türk Dili ve Edebiyatı öğretmenim Ahmet DEMİR, öykü yarışmasından bahsettiğinde önce katılmak istememiştim. Konusunun “Gezegenin Geleceği: Kaygılar ve Umutlar” olduğunu duyduğumda katılmayı çok istedim. Gezegenimizin geleceği hakkında ne kadar kaygılı olsam da içimde dünyamız için hep bir umut vardı. Dünyamızı biz değiştirebiliriz. Özellikle de genç nesiller... Çünkü gezegenin geleceği ile ilgili en çok kaygılanan, biz gençleriz.

Bu yarışmanın amacı da gençlerin geleceğe umutla bakmaları, gezegenimizin geleceği için umut kaynağı olmalarıydı. Eminim ki bu yarışmaya katılan öğrenciler, gezegenin geleceği hakkında kaygı ve umutla ilgili birçok fikir öne sürüp geleceğe umut olmak için büyüklerinden çaba istedi. Biz gençler olarak kaygılarımıza, korkularımıza rağmen geleceğe umut ışığı olacak, sizlerden de bu desteği isteyeceğiz.

Bu yarışma benim için, geleceğe umut için yeni bir başlangıç oldu. Unutmayalım, gezegenimizi korumak için hâlâ bir umut var.

Rojbin ÇELİK

Suruç GAP Anadolu Lisesi, Suruç/Şanlıurfa

Gelecek, Umutla Gelecek

Rojbin ÇELİK

Çok soğuktu. Yaklaşık 10 sene geçmiş olmalı. Evet! Yaklaşık 10 sene geçmişti. Hastanenin kokusu burnuma işlemişti. Vücudum karanlık, küçük odamın soğukluğuna alışamamıştı hâlâ. Nedenini bilmediğim, beni kendimden yoran, korkunç hastalık yüzünden çocukluğumun 10 senesi hastanede geçti. Bugün hatta biraz sonra, hastalığımdaki son durumu öğrenmek için doktorun yanına gidecektim. Çok heyecanlıydım. 10 senedir bıkmadan, usanmadan bakımımı üstlenen Hemşire Aysel geldi yanıma. Arkadaş olmuştuk. Artık gözlerinde hem korku hem de umut belirtisi vardı. Beni çağırdı; beraber gittik doktorun yanına. Ailem ve arkadaşlarım da geldi. Doktor Necip, kontrollerimi yaptıktan sonra 1 hafta içinde hastaneden çıkabileceğimi söyledi. Ah! Çok heyecanlıydım. “Bana ya özgürlük verin ya da ölüm.” derdim hep. Sonunda o korktuğum karanlık odadan çıkacaktım. Hayat, bana özgürlüğümü verdi sonunda. İnsan, özgür olmadan mutlu olamazdı ki hayatta. Artık özgürlüğüme ve mutluluğuma kavuşmak üzereydim.

16 yaşımıydım. 6 yaşımdan beri bir kez olsun doğru dürüst insan yüzü, dışarıyı, çiçekleri görmemiştim. Odaya, ziyarete arkadaşlarım geldi. Abike, Akgün, Berkin ve Çağıl... Onlar da çok mutluydu. Onlara uzunca bakarken birden tasavvur ettikleri geleceklerini anlattılar. Berkin bana:

— Sayına, senin en büyük hayalin ne? Hastaneden çıktık-tan sonra ne yapmak istiyorsun, diye sordu.

Ben de hafifçe gülümseyip ona dönerek:

— Benim en büyük hayalim sohbet etmek, gezmek, çiçek kokuları arasında yürümek, kötü sesimle şarkı söylemek, dedim.

Abike bana dönerek:

— Ne yani Sayına, bunlar mı senin hayalin? Bu kadar ba-sit ve gündelik şeyler mi, deyince şaşırdım.

— Anlamadım. Neden basit olsun ki? Benim hayalim ha-yatın güzellikleri, hayatın ta kendisi.

Tabii anlamalıydım. 10 senede doğa, çevre, yaşam ve tabii insanlar da değişmişti. Her şey değişmişti. Hayaller bile... On-ların hayali, adını bile bilmediğim şarkıcıları, dansçıları gör-mekti. “Benim hayalim, basit ve sıkıcı mıydı gerçekten?” diye düşünmedim değil doğrusu. Hayır, hayalim ne basit ne de sı-kıcıydı. Onlar bu duyguyu, hayallerimi uzun zamandır ger-çekten yaşıyorlardı. Senelerce bu duyguyu tatmışlardı. Belki de sıkılmışlardı artık. Bunu düşündükçe hüzünlendim. “Boş ver.” dedim kendi kendime.

Sohbetimizin neşesiyle zamanın farkına varamamıştık. Akşam olmuş, hava çoktan kararmıştı. Arkadaşlarım gitmiş, bense çok yorulmuştum. Uzun zamandır bu kadar çok konuş-mamıştım. Hemen yatağıma uzandım. Uykuya dalmıştım. Rü-yadaydım; 2121 yılında. Bundan yaklaşık 100 sene sonrası...

Yalnız başıma bir sokakta yürüyordum. Çiçeklerin, ağaçla-rın olmadığı sadece renksiz kaldırım taşlarının ve apartman-ların siyah, iç karartıcı, bir o kadar da değişik camları vardı. İnsanlar yok denecek kadar azdı, yemek denen bir şey yoktu.

İnsanlar, sadece değişik renklerdeki kapsül ve sıvılarla besleniyorlardı. Gökyüzünde cıvıl cıvıl kuşları, pamuk şeklindeki bulutları göremiyordum; kaybolmuşlardı sanki. Sadece uçan arabalar vardı. 2 kişi vardı sokakta sadece. Sokakların neşesi çocuklar ise yoktu. Sokakta bulunanlardan birine yaklaştım:

— Bakar mısınız, dedim.

Kadın konuşmuyordu benimle. Bu da yetmezmiş gibi çok değişik bakıyordu. Neden bu kadar değişik giyildiğini bilmediğim, vücutlarına metal renkli, camdan yapılmış bantları tutuşturmuş gibilerdi. Kafalarında metal bereler vardı. Saçları bile yoktu.

Etraf, insanlara benzetilen robotlarla doluydu. Onlara bir şeyler sormaya korktum. Anlam veremiyordum. 6 yaşında burası, yeşilliklerle doluydu. 100 sene sonra yeşilliklerden eser kalmamıştı. Nefes bile alamıyordum.

İnsanlar çalışmıyordu, alın teri diye bir şey kalmamıştı. Akıl gücü her şeyden önemli hâle gelmişti. Devletler birbirleriyle savaşıyor, bu savaş insanları ilgilendirmiyor, korkutmuyordu. Toplumlarda eskiden beri olan petrol, doğalgaz savaşları yerini su savaşlarına bırakmıştı. Korkudan elim ayağım titriyordu.

Gözyaşlarım yanaklarımı ıslatırken ensemde bir sıcaklık fark ettim. Yanıma yaklaşan biri, kulak ağrıtabilecek şekilde bağırarak “Kurtar beni! Ne olur kurtar bu dünyadan!” dediğinde ter içerisinde, nefes nefese kalmış bir şekilde uyandım. Etrafıma bakınıp “Allah’ım, sana şükürler olsun.” dedim.

Hastanede, odamdaydım. Yıllarca beni korkutan karanlık, soğuk odam, bir anda kurtuluşum olmuştu sanki. Yatağıma uzanıp beni yıllarca boğan, o soluk, küf renkli tavana bakarak

“İyi ki odamdayım. İyi ki bu zamanda yaşıyorum.” dedim. Gelecek, kâbusum olmuştu sanki. Gelecekte dünya böyle bir yer olacaksa, yaşamak istemiyordum.

Hastaneden çıkmama 3 gün kalmıştı. Heyecanım, mutluluğum yerini korku ve hüzne bırakmıştı. Evet, gerçek değil sadece bir rüyaydı. Yine de içimdeki sesi susturamıyordum. Ben susturmaya çalıştıkça içimdeki ses, her seferinde daha yüksek bir sesle haykırıyordu âdeta.

Nihayet o gün gelmişti. Ailem ve arkadaşarımla birlikte çıktım hastaneden. Aslında çıkmak da istemiyordum. Arabaya bindim. Henüz 10 yaşında sevecen ve tatlılığıyla tanıdığım, yaşıtlarına nazaran uzun boylu ve biraz iri, yalnız dolaşan, şarkı söylemeyi ve dans etmeyi seven, bir o kadar da cimri olan kardeşim Selim de gelmişti. Gözlerinin etrafı kızarmış, kendisi bitkin düşmüş gibiydi. “Ders çalışmaktadır.” diye düşündüm. Selim’e dönerek:

— Selim, özledin mi beni, diye sordum.

Duymadı beni; elinde telefon vardı. Tekrar yüksek bir sesle “Selim!” dedikten sonra ancak işitti sesimi. Sinirli bir şekilde:

— Ne var abla, dedi.

“Efendim ablacığım.” sözüne ne olmuştu! Aldırış etmeksizin:

— Neye bakıyorsun öyle? Merak ettim.

— Sosyal medya, dedi.

— O da ne? İsmi ni hiç duymadım. Nasıl bir şey?

— Baksana şunlara. Çok komik değil mi, dedi.

Telefona baktığımda değişik şeyler giymiş, kıyafetlerine kocaman zincirler takıp değişik şekillerde dans eden birkaç genç

küfürler savuruyordu. Çok sinirlendim. Bir an, o korkunç gelecek gözümün önüne geldi. Selim'e ters bir tavırla:

— Ne yani, bu mu komik olan şey! Fıkralarımız yerine bu saçma insanlar mı komik geliyor sana? Türk sanat müziği, klasik müzik, Mozart, Descartes yerine anlamadığın müzikleri dinlemek mi daha iyi?

Cevap vermedi Selim. Umursamadı aslında. Türkçeyi bile düzgün konuşamıyordu. Yarısı Türkçe, yarısı İngilizce kelimelerden oluşan anlaşılmaz bir dil... Acaba gelecekte dilimiz "Türkilizce" mi olacaktı? Çok şaşırdım. "Sadece benim kardeşim mi böyle yoksa tüm insanlar mı böyle?" diye düşündüm durdum. "Yok! Yok! Benim kardeşim bir istisnadır. İnsanlar böyle değildir, böyle olmamalı!" dedim kendi kendime.

Yol uzun sürmüştü. Arabadan indik ve sonunda evime ayak bastım. Gelir gelmez oturur, sohbet eder, konuşur, birbirimize fıkralar anlatır, Âşık Veysel türküsü dinleriz, dedim ama babam televizyonun karşısına geçti. Arkadaşlarım evine gitti, kardeşim de telefonla oynamak için odasına çıktı. Anemse uyudu hemen. Yapayalnız kaldım kocaman evin içerisinde. Belki de umurlarında değildim. Buranın hastaneden farkı yoktu. Orada en azından hemşire ablalarla konuşuyordum. Yine de toz konduramadım ailemedkilere. "Belki yorğunlardır." dedim içten içe, kendimi teselli edercesine. Her ne kadar inanmasam da bu söylediklerime. Durum böyle olunca ben de hava almak için dışarı çıktım.

İnsanların hepsi gökyüzünü kuşatan kuşlara, müthiş bir maviliğe sahip olan denize bakmak yerine telefonlarına bakıp gülümsüyordu. Sohbeti bile telefonda ediyorlardı. Çok garip gerçekten. Kimse kimsenin yüzüne bakmıyor, insanlar yalnız

dolaşıyorlardı. İnsanlar telefona bakmaktan kimseyi görmüyorlardı. Kimi birine çarpıyor, kimi yolun ortasına geldiğinin farkında değil. Sosyal medya yüzünden yardımlaşma zaten yok.

Sokakta yürürken buz gibi kaldırımda oturup mendil satmaya çalışan yaşlı amcaı kimse görmüyor; ona yardım etmiyorlardı. Aslında telefonla daldıkları dünya yüzünden gerçek hayattan kopmuşlardı. Birçok insanın gözünde kızarıklık, yorgunluk vardı ama kimse bunun farkında değildi. Ama ben, her şeyi görüyordum. Üzülüyordum onlar adına. Biraz da bu kadar vurdum duymaz oldukları için öfkeleniyordum. Önceleri, insan derken aklıma güzel şeyler gelirdi. Şimdi, insan dediklerinde ağlayasım geliyor.

İnsanlar artık para kazanmak için sosyal medyada video çekiyor, okumayı zorluk olarak görüyorlardı. Aslında okumak zor değil, video çekip para kazanmak çok kolaydı. Hastanede okuduğum bir kitapta geçen cümle geldi aklıma Mustafa Kemal Atatürk'e ait: “Türk milleti zekidir. Türk milleti çalışkandır. Tüm ümidim gençliktedir.” derdi. Ben, bu gençlerde zekâyı da çalışkanlığı da görmüyordum. Hele ümidi hiç görmüyordum.

Kimse geleceği düşünmüyordu. Bu kente yalnızlık, umutsuzluk, mutsuzluk çökmüştü bir kere. Bunları düşündükçe gözyaşlarımı tutamıyordum. İçindeki derin sıkıntıyı gidere miyordum bir türlü. Biraz daha yürüdüm. Canım elma şekeri çekmişti. Elma şekeri almaya gidecektim ama marketin nerede olduğunu bilmiyordum. Benim yaşlarımda birini gördüm ve ona yaklaşıarak:

- Bakar mısınız? Bir şey soracaktım.
- Ne oldu, dedi kaşlarını çatarak.

Cevap veremedim. Konuşmak istiyordum ama bir türlü sesim çıkmıyordu. Biri ağzımı bantlamıştı sanki. Yoluma devam ettim. Hiçbir yerde elma şekeri bulamadım. Oysa eskiden her köşede bulunur, çocuklar alabilmek için annelerinin eteklerinden çekiştirir ve ağlardı. Büyük hayal kırıklığıyla yürümeye devam ettim. Sahile kadar yürümüşüm. Banka oturdum, denizin kokusunu içime çektim. En azından bu koku değişmemişti. Yanıma yaşlı bir adam yanaştı ve:

— Bugün kimse yok, dedi hafif bir gülümsemeye.

Ben de tebessüm ederek hafifçe başımı salladım.

— Koşuyorsun sen, dedi.

Şaşırdım. “Acaba deli mi bu adam?” dedim içimden ama merak ediyordum neden böyle dediğini.

— Nasıl yani? Neden öyle dediniz?

— Şu anda koşuyorsun sen. Bunu beden ile değil, ruhunla, kalbinle yapıyorsun, dedi.

Ben de:

— Yok! Öyle bir şey yapmıyorum, dedim.

Tekrardan bana dönerek:

— Ayaklarını, ellerini, kafanı durmadan sallıyorsun. Yoğun bir şekilde bir şeyleri, stres yaptığın belli, dedi.

— Fakat sinirleniyorum artık, dedim.

Güldü ve:

— Ben tecrübeliyim. Birçok insana yardım ettim. Senin aklın koşuyor. Ruhun, kalbin sağa sola çarpıyor ama bir türlü durmuyor, dedi.

— Peki, ne yapmalıyım, dedim.

— Üzgünüm. Bunu sen hallet. Emekliyim, dedim ya. Artık yardım etmek istemiyorum, dedi.

Bastonunu iki kez yere vurarak yanımdan uzaklaştı. Arkasından koştum. “Yardım et bana!” diye bağırdım ama duymadı beni. En iyisi eve dönmekti. Eve döndüğümde akşam olmuştu. Yemeğimi yedim ve odama çıktım. Yatağıma gidip gece boyu düşündüm. Uyuyamadım bir türlü. Gözlerimden süzölen yaşlar yastığımı ıslatmıştı. Bu muydu onun için anemin karnını tekmeleyip durduğum hayat!

Geçmişimdeki insanları mı özlüyorum, yoksa o insanlar dönemindeki kendimi mi bilemiyorum. En çok kendime veda etmiş gibiyim. Korkuyordum, bunun farkındaydım. Geleceği düşündüm. Ben, galiba yaşamayı istemiyordum. İnsan, hayali için, daha mutlu bir geleceğe sahip olmak amacıyla hayata tutunur. Ama bunlar bana imkânsız geliyordu. Dünya, gezegenimiz, gelecekte böyle bir yer olacaksa yaşamak istemiyordum. “Keşke 10 sene önce, o hastanede ölseydim de bu günleri görmeseydim.” desem de hep bir umut, “Belki toplum, bu insanlar değişir diye ayakta durmaya çalışacağım. Yaşamaya devam edeceğim.” derken babam geldi içeriye.

— Kızım, bak, sana telefon aldım. Lazım olur, dedi.

— Teşekkür ederim babacığım, deyip aldım elinden telefonu.

Zaten çıktı hemen odamdan. Tekrar yatağıma uzandım, tavana baktım. Sahilde yaşlı adamın söyledikleri geldi aklıma. Doğru söylüyordu. Geçmişime koşuyordum, gelecekle yüzleşmekten çok korkuyordum. Bu korku, en son 10 sene önce hastaneye yattığım ilk gün korkusu gibiydi. Uykum da gelmiyordu zaten. Telefona bakmak istedim. Bazı şeyler araştırmak istedim.

Öncelikle Türk sanat müzisyenlerine baktım. Karşıma Zülfü Livaneli adında hem yazar hem de müzisyen olan bir sanatçı çıktı. Üstelik kitapları 40 farklı dile çevrilmiş! Sezen Aksu, Atakan Çevik, Yavuz Bingöl, Canan Çal gibi Türk sanat müziğine önem veren müzisyenleri tanıdım teknoloji vasıtasıyla.

Üstelik sadece bu da değildi. Bilim insanlarının teknolojiyi sağlık açısından kullandığını gördüm. Çok sevindim. Tüm toplum değişmemişti. Hâlâ umut ışığı olmaya çalışanlar vardı. Teknolojiyi iyi yönleriyle kullanan, müziklerimizi, kültürümüzü gelecekte unutulmaz kılmak için çabalayan insanları gördüğümde bir söz geldi aklıma: “Bir yerde yaşam varsa, orada umut da vardır.”

Evet, geleceği kurtarabiliriz. Hâlâ bir umut var! Yapabiliriz, başarabiliriz hep birlikte. Çünkü gelecek için çabalayan, geçmişimize sahip çıkmaya çalışan insanlar var aramızda. Evet, geleceğe yönelik kaygılarım, hayal kırıklıklarım vardı ama böyle insanların umutlarını, kaygılarını görünce “Geleceği kurtarabiliriz.” dedim ve içim kıpır kıpır oldu.

Sonra düşündüm; bu dünyayı ben de değiştirebilirim. Evet, Evren’e mektup yazarsam belki dünya değişir. Toplum bilinçlenir ve bizi biz yapan değerlere sahip çıkar diye düşündüm. Yataktan kalkıp masanın başına geçtim. Elime bir kâğıt bir de pembe kalem alıp içimdeki umutla, sevinçle, heyecanla yazmaya başladım mektubumu.

Merhaba Sevgili Evren,

Bildiğin gibi dünya gün geçtikçe kötüye gidiyor ve tabii geleceğimiz de. Bu mektubu tüm insanlara ulaştırmanı istiyorum. Bildiğin gibi gezegenimizde insanlık tükeniyor. Bu insanlardan isteğim geleceğimize, doğamıza,

geçmişimize, kültürümüze, müziklerimize yani bizi biz yapan değerlere sahip çıkmalarıdır. Hep birlikte kötü düşüncelerimizi, fikirlerimizi, yozlaşan kültürümüzü, geçmişimize karşı olan ön yargılarımızı değiştirelim. Bir toplumu iyi yapan da kötü yapan da toplumun ta kendisi yani o toplumun insanıdır. Lütfen ileride nefes almak için, gerçekten yaşamak için, ben ve benim gibi birçok insanın hayallerini gerçekleştirmek için bunu başaralım. En azından deneyelim. Hayat için, yaşam için, mutluluk için yapalım bunu. El ele verirse başaracağımızı biliyorum. Kendinize iyi bakın. Sevgilerimle...

Evren, mektubu teslim almak üzere odama bir serçe gönderdi. Serçe, mektubumu aldıktan sonra kanatlarını süzerek sonsuzluğa uçtu. Büyük bir sevinç kapladı içimi. Doktor Ahmet hastanedeyken hep “Umut belki de gelecek sayfadadır. Hiçbir zaman kapatma kitabı.” derdi. Ben de yumdum gözlerimi ve “Gelecek kaderin değil bizim ellerimizdedir.” diye iç geçirip daha güzel günlere uyanmak için uyudum.

Aradan 12 sene geçti. Bugün çok önemli bir ameliyata girecektim kendi adıma. Sabah erkenden uyanıp camı açtım, deniz kokusunu içime çektim. Üstümü değiştirip hastaneye gitmek için yola koyuldum. Çiçekler rengârenk açmış; gözlerimi kamaştırıyordu. Meşe ağaçlarının o eşsiz kokusunu öyle bir içime çektim ki burnum yanıyordu. Yanaklarım, baharın ilk rüzgârını hissetmişti bile. Bir şey fark ettim. Kimse eskisi gibi telefonla oynamıyor. Etrafta simit satan amcaların, cıvıl cıvıl ötüşen kuşların, parklarda koşuşturan çocukların, sohbet eden insanların sesi geliyordu. Gelecekle ilgili korkum, tamamen son bulmuştu.

Ben, artık geleceği görmek istiyordum. 12 yıl önce Evren'e gönderdiğim mektubu teslim alan serçe, birden omzuma konmuştu. Biraz bakıştıktan sonra ona "Evren'e teşekkür ettiğimi, onu çok sevdiğimi söyle, olur mu?" dedim. Gülümsedi sanki. Birden kanatlarını süzerek uçtu.

Evren mektubumu insanlara ulaştırmıştı ve ben, bu mutlu hâlimle hastaneye girip ameliyat masasına uzandım. Hiç unutmadığım, hatırladığım son sözüm aklıma geldi: "Umut varsa hayat var. Umut varsa gelecek var. Umut varsa biz varız." diyerek son kez uyuyakaldım.

Yazardan

Yazmak, her zaman benim için bir tutku olmuştur. Hatta tutkudan da öte hayatımın bir parçası. Üzüldüğümde yazdım, mutlu olduğumda, çaresiz hissettiğimde... Elim kaleme gittiği her zaman yazdım. Yazdım çünkü ben, sözlerin yetersizliğinde kalemime güvendim. Duygularım, beyazlığın üzerinde süzülen kurşun kalem iziydi çünkü. Bazen öyle dolup taşım ki sayfalarım ıslandı. Buruşuk yapraklar anlattı sessizliğimi.

Böyle bir zamandı, benim için yarışmaya katıldığım gün. Konusu, her şeyden önce beni kendine çekti. Kaygı vardı, geçmişimiz yüzünden kirlettiğimiz geleceğin senaryosunu kuracaktık. Hevesle ilk cümlelerimi yazdım. İçimde ne kadar endişe varsa aktardım. Kelimeler cümleleri, cümleler ise sayfaları doldurdu. Öylesine istekliydim ki çoğu zaman uykusuz kalıp yazdım. Nihayet hepsi bittiğinde umut dolu bir kurgu ile karşılaştım. Sadece hüznün dolu değil, umut da vardı. Elbette eksikti. Okudukça daha fazla hata buldum ama atma cesaretini gösterebildim. İyi ki de göstermişim. Benim hayatım için çok güzel bir anı olarak kaldı. Hem de yazar olmak isteyen bir öğrenci için umut... Yol uzun ve fazla emek gerek. Çabalayacağım. Bana azim veren Kapadokya Üniversitesine sonsuz teşekkürler.

Kader DOĞAN

Kırşehir Sosyal Bilimler Lisesi, Kırşehir

Son

Kader DOĞAN

Kapkara bir günün ortasında, etraftan saçılan çığlıklar kulakları doldururken o, hırsla yerinde kıpırdanıyordu. Bileklerindeki kesik acısını saymazsak iyi bile dayanmıştı bütün bu olanlara. Tahminine göre en fazla üç hafta olmuştu buraya geleli. Gün kavramından habersizdi fakat deneyler esnasında uğradığı darbeleri hissetmemek adına saydığı sayılar, onu bu çıkarıma sürüklüyordu. Artık öyle bir hâl almıştı ki bir günü, saniyelere bölüp tek tek sayabiliyordu. Düşünebildiği, akli dengesini koruyabildiği için mutluydu ve bunun tek sebebi, o mükemmel matematiksel sayıların yan yana dizili-miydi. İçinden sayı saymaya devam etti: “Dört yüz otuz sekiz bin yüz altmış iki.”

Tam o esnada dehşet verici bir çocuk çığlığı, bulunduğu deney odasının zeminini titretti. Kulaklara saplanan bu akıl almaz ses, genç adamın tüm vücudunu titretti. Uzuvarlarının yavaş yavaş uyuşup sonra karıncalandığını hissediyordu. Dayanmaya çalıştı. En kötüsü de bu aralar çocuklara olan sevgisini anlayıp bunu kullanıyor olmalarıydı. Evet, yine başlıyordu duygularını anlamaları için yaptıkları bir simülasyon daha. Neredeyse her gün, içine sürüklendiği ve gerçekte hayali ayırt etmekte zorlanmasına sebep olan dünya simülasyonları...

Herhangi bir tepki vermemeye gayret etti. Zaten başaracağını biliyordu. Eskisi gibi mimiklerini yoğun bir şekilde kullanmak bir yana yüzünün herhangi bir noktasını dahi oynamıyordu. Bu durum, genç adamın içini rahatlatırsa da bedeni için hiç iyi değildi. Artık yüz kaslarını çalıştırmadığı için konuşmakta bile zorlanıyordu. İçinden düşünüyor ve sadece içinden konuşuyordu. Bıkkınlıkla önündeki duvarı izledi. Dünya ömrünün tükendiği son günlerde yaşananlar, ekranda üç boyutlu bir şekilde oynuyordu. Öyle ki açlık ve susuzluktan ölmek üzere olan küçük bir çocuğun, kupkuru elleriyle kendine dokunuşunu hissedebiliyordu. Her ne kadar bakmak istemese de izlemeye devam etti. Boş yere akan çeşmeler, gereksiz yanan lambalar, kesilen ağaçlar, artan hastalıklar, savaşlar ve daha nice celeri üç saat boyunca aralıksız elektronik duvarlara yansıdı.

Gözlerini kapatmaya çalışıp tüm bu olanlardan uzaklaşmak için çabaladı ama bunun beyhude bir çaba olduğunu, daha ilk saniyelerde anladı. Göz kapaklarının ince derisini, soğuk ve ağır bir metalle kaşlarına sabitlemişlerdi. Eskisi gibi şaşı bakıp görüntüyü bulanıklaştırmaya bile çalışmıyordu. Ne olacaksa olsun istiyordu. Bütün bunlar aklından geçerken küçükçük bir hücreyi andıran odada, birden tüm ışıklar söndü. O sırada düzenli bir şekilde garip bir alet ile damlatılan göz damlası, sert denilebilecek hızda genç adamın harelerine sıçrayarak yayıldı. Gözlerini kapatamadığı için bu yöntemi kullanmayı seçmişti motor yağınları. Aradan geçen beş saniye sonra lambalar açıldı. Karanlığa alışan gözler, yoğun, beyaz ışığa maruz kalmanın telaşıyla göz bebeklerini küçülttü. Yine de acidan payını almışlardı. Belki de ufak farklar dışında, tıpatıp insan denilebilecek kadar insana benzeyen robotlar yanına geldi. Ufak bir komutla göz kapaklarından metali çıkartıp bu

sefer siyah bir bezle bağladılar. Sonrası zaten zifir, vızıldayan motor ve kapanan kapı sesi...

Artık delirmek üzere olduğunu tamamen hissetmişti. Hem uykusuz hem de açtı. Midesinde ve başında oluşan ağrılar iradesini zayıflatıyordu. Toparlanmaya çalıştı. Fakat bu kaşınan gözlerini kaşıyamaması, iğrençliği de katlanılmaz olunca giderek gerilmeye başladı. Gözlerini her neyle kapatmaya çalışmışlar bilmiyordu ama keçeden farksızdı. Zira öylesine iğrenç bir kaşıntı sarmalamıştı ki yüzündeki tüm deri yığını elle-riyle yolmak istiyordu. Hem sayı saydı hem de ismini ve kim olduğunu unutmamak için kendi kendine tekrarlardı. İki eylemi de aynı anda yapabiliyordu. Çünkü toy zihninde ne düşünürse düşünsün, isterse çığlık çığlığa bağırırsın yine de o sayılar ibresi ilerliyordu. “Ben Pabiyan Petrovich, yirmi bir yaşında, Türk asıllı Rus bir gencim. Dünyadan canlı kurtulan tek insan örneği, klonlanmaya çalışan duygu sahibi tek varlığım ve bana... Bana... Bana ne yaptılar? Ah, lanet olsun! Yine unuttum! Ben... Ben...”

Dişlerini sıkarak sustu. Her şeyi unutmaya başlamıştı bile. Artık çok geçti. Düzeltmeyecekti. O an, gözünden akan ilk damla yaş yüzünde süzüldü. Fakat bu tuzlu ve sıcak sıvı yanaklarından aşağı bile inemedi. Cildi öylesine kurumuş ve bakımsız kalmıştı ki nemsiz derisi, bir damla suya aç kalan bir bebek misali suyu emdi. Bu acınası durum, bir damla daha yaş akıttırdı kocaman gözlerinden. İfadesiz bir şekilde ağlıyordu.

Sıkıntıyla soludu. Nefesi o kadar sessizdi ki karşısında insanüstü zekâyâ sahip yaratıklar olmasaydı, onu beş dakika sabit görseler ölü zannederlerdi. Bulunduğu durumu düşündü. Bu onun için fazlasıyla zordu. Uzun süredir sert ve soğuk

bir metal parçasının üzerinde bağlı duruyordu. Beline saplanan ağrılar nefesini kesiyor, yorgunluktan titreyen dizlerini zor zapt ediyordu. Kendini ödüllendirme vakti gelmişti; artık uyuyacaktı. şu an için tek duası, uyurken kâbus görmemektir. Ya kâbus gördüğü zaman bir çığlık patlatırsa? Bu sefer düşüncelessiz olduğunu zanneden o yaratıklar Petrovich’i eski günlerdeki gibi deneylere tabi tutardı. Fakat düşünöldüğü zaman bunun pek de bir önemi kalmamıştı. İnsanların son sınırlarını ölçüp kendi mekanizmalarını tam anlamıyla geliştirdikten sonra genç denek, onlar için çöpten farksız olacaktı.

Peki, ne mi olmuştu? Yıl 2027. Kasım veyahut Ekim. Son kuş neslinin de tükendiği o son gün... Yeryüzünde nefes alan tek bir canlının bile kalmadığı o saniyeler... Son su damlası kurumuş, son ağaç kesilmiş, son domuz ölmüş ve nefes alan tek bir insan dahi kalmamıştı.

Peki, Bay Petrovich nasıl hayattaydı? İnsanlığın hatta tüm canlılığın sonunu getiren o kara geceden nasıl canlı kurtulmuştu? Dünyada sadece onun bildiği bir ölçümde, saklandığı mahzende, yakıcı bir sıcağın içinde -on dakika boyunca nefesini tutarak- yaşadı.

Neden tek o kalmıştı? Neden dünyanın sonuna imza atılmıştı? İnsanlığın kökünü kazımak böylesine kolay bir iş miydi? Hayır, elbette değildi. Yıllar boyu bunun için çabalandı. İşin garip tarafı, insanoğlu da insanlığın sonu için çabaladı. İsraf etti, yakıp yıktı, çaldı çırptı; doğadan çaldı, kendinden aldı. Her olaya yine insanlar zemin hazırladı. Robotlar ürettirler. İnsanların yerini robotlar aldı. Ne gerek vardı? Daha fazla üretim istediler. Bu durum tüketimi de arttırdı. İnsanlar üretmeden tüketmeye alıştı. Uyuşuk, hevesi veya herhangi bir amacı

kalmayan böceklere döndüler. En sonunda da insanlığın üzerine basıp kafasını ezdiler. Fazla mal göz çıkarttı. Hırsları onları mahveden güç oldu.

İlerleyen zamanlarda -her şey olup bittikten sonra- en zenginler kurtulmaya çalıştı. Ülke başkanları toplantılar yaptı. Fakat hepsi çok geç kalmıştı.

Tek insan örneği olarak kalan Petrovich, bir şeylerin sonunun geldiğini fark etmişti. Önce virüs, sonra kuraklık ve en sonunda bunlardan doğan açlık ve susuzluk her şeyi bitirmişti. Eğer bunların tamamı olmamış olsaydı bile dünyanın son gününde gerçekleşen robot saldırısı, dünyaya atılan son darbe olacaktı.

Abartı sayılabilecek bir hayal gücüne sahipti Petrovich. Yazdığı bilim kurgu romanlarına o kadar kaptırmıştı ki kendini, dış dünyayla bağlantısı kopmuştu. Her gün masasına oturur, internet üzerinden paralı bir şekilde paylaştığı roman bölümlerini tekrar tekrar okur, gelen yorumlara göre gelecek diğer bölümleri düzenlerdi. İlerleyen zamanlarda garip bir şekilde ilgi gördüğünü fark etti. Aslında biliyordu. Tüm bunların yaşanacağı belliydi. İlk önce kuraklık için kendi serasını kurdu. Dışarıyla olan bağlantısını sıfıra indirmek için çabaladı. Düşününce, çok bencilce geldi diğerlerine. Herkes kuraklık yaşarken “Kendim.” cümlesini kullanması onu bencil yapmıştı. O da biliyordu bunları fakat insanların yakasına yapışan cehalet, ne olursa olsun çıkmıyordu ve çabalamak için vakitleri çok dardı.

Her şeyi unutarak kendi krallığını kurmaya devam etti. Derken çok ütöpik bir fikir geldi aklına. Bir yer altı evi lazımdı. Sıcağı bol olup buharla serasını sulayacak kadar dipte...

Ve yine o kadar derin olacaktı ki kimse onu bulamayacaktı. Ne insana tıpa tıp benzeyen robotlar ne yer örtüsünü kaplayan kuraklık ne de oksijensizlik bulacaktı onu. Uzun uğraşlar sonucu tüm teferruatları atlattı.

İlerleyen günlerde kafasını, nihayet yazdığı kitaplardan kaldırdı ve dışarıya çıktı. O, çevresini görmeyeli her şey çok değişmişti. Etrafında yaşayan tek bir bitki daha kalmamıştı. Yoğun motor kullanımı ve fabrikaların dumanları yüzünden yerden bir metre sonrası kara bir sis bulutu içerisinde kalmıştı. Dehşetle gözleri açıldı. İlerleyen dakikalarda bu dehşet katlanarak arttı. Sokaklarda dolanan hayvanlar yoktu artık. Hatta tahminine göre sular insanlara yetebilsin diye tüm hayvanlar öldürölüp gıda elde edilmişti. Tarım da yoktu zaten. Bu olmayınca insanlar yoksullaşmış, köylü tabaka tamamen ortadan kalkmış ve gıda kıtlığı yüzünden fiyatlar fazlasıyla artmıştı. Bu kıtlık, tamamen et tüketmeye sürüklüyordu.

Tahminlerini bir kenara atarak karşısında duran toz bulutuna baktı. Fakat göz yanılması yaşadı. Toz değil açık kahverengi bir beton yığınydı gördüğü. Ağaçların eksikliği, deprem ve buna benzer bir yığın doğal afeti arttırmıştı. Bunun üzerine insanların yoksulluğu da eklenince yıkılan evler yeniden inşa edilememişti. Ufacık bir tamire bile yetecek paraları yoktu. Dışarıda kaldığı her saniye gözleri yanıyor, nefesi kesilir gibi oluyordu. Bir öksürük krizine tutuldu. Hızla boynuna astığı fularını ağzına tuttu. Daha fazla burada durmamalıydı.

Evinde kalarak en iyisini yapmıştı. Evine doğru koşmaya başladı. Tam o esnada, sokaklarda büyük bir patlama sesi yayıldı. Demek su için savaşılmaya da başlanılmıştı. Artık her şey için çok geçti. Üç dört güne kalmaz, savaş nedeniyle

iletişimi sifıra indirmek için ne internet ne de elektrik bırakırlardı. Zaten elektrikler de sonluydu. Tıpkı dünyadaki kömürlerin tükenmesi gibi bir gün o da tükenecekti. Doğal gazı bol olan Rusya, İran ve Katar gibi bölgeler bile tükenmişti. Ama kimse bunu umursamıyordu çünkü ozon tabakası delinmişti ve güneş ışınları dünyaya doğrudan isabet ediyordu. Rusya gibi soğuk bir yerde yaşadığı için bunu çok sonraları hissedebilmişti Bay Petrovich.

Eve geldiğinde hemen bilgisayarının başına geçti ve hızla insanları uyarmak için kısa birkaç cümle yazdı. Yaptığı paylaşım, sosyal medya platformlarında büyük bir ilgi görmüştü ve insanların farkındalığından doğan tepkiler çığ gibi büyüyordu. Tüm bu olanları önlemek adına devlet büyükleri -yazdığı yazı tüm ülkelerde yankı uyandırmıştı- hızla interneti yasıtlattı ve günün sonlarına doğru internetler tamamen gitti. İyice tedirgin olan Petrovich, yerin dibine yaptığı sığınağına gitti. Her adımında telefonu da çekmemeye başlıyordu. Tedirginliği daha da artmıştı. Çünkü yazdığı yazının sonuna telefon numarasını koymuştu. Ya birisi ararsa ve ona ulaşamazsa? Hızla dik bir şekilde yerleştirdiği metal merdivenlerden tırmanarak zemin kata geldi. Aradan geçen beş dakika sonra yaşadığı yoğun stres sebebiyle salonda dönüp duran Petrovich'in telefonundan çıkan zil sesi, odada yankılanmaya başladı. Hızla çalışma masasına koşan genç adam, nefes nefese bir şekilde telefonunu açtı ve karşı taraf daha konuşmadan:

— Alo, dedi.

Hattın diğer ucundaki kişinin sesi kesik kesik gelince, terleyen alnını silerek tüm gücünü bağırdı:

— Kardeş, duyuyor musun beni? Hey! Lütfen cevap ver. Sesim geliyor mu?

— Bay Petrovich sizi duyabiliyorum. Sesimi alıyor musunuz, dedi bir kadın sesi.

— Tanrı’ya şükürler olsun. Seni duyabiliyorum.

— Ben Milanya. şu an Vladimir’deyim. Acilen sizinle görüşmem gerek. İşler tahmin ettiğinizden daha kötü.

Dişlerini sıkımiş ve gözlerini kapatmıştı Petrovich. Elindeki telefonu kalbine koyarak bir iki saniye bekledi. Ardından hızla evini tarif etti ve yeni ortağıyla vedalaştı.

Odadaki yüksek gerilim, yeni gelen biri tarafından hemen hissedilecek kadar artmıştı. Tahmini beş on dakika oldu olmadı hemen kapısı çalındı. Tüm dünyada kesilen elektrik yüzünden ziline basamamıştı. Kapıyı açtığında genç bir hanımefendiyle karşılaştı. Petrovich’in bakışlarından rahatsız olan Milanya, davet edilmeyi beklemeden içeriye girdi. Telaşla salonda bulunan kanepeye oturan hanımefendi, orta sehpayı kendine doğru çekerek çantasından çıkarttığı dizüstü bilgisayarını koydu. Çabucak bir telefon görüşmesi dosyasına girdi.

— Ben Milanya Katerina Pavlonova. FSB üyesiyim. Bu gizli kurumdaki görevim bilgisayar korsancılığı. Tüm sosyal medya platformlarını ve Rusya’nın elektriklerini kesen kişi-yim. Lütfen daha fazla vakit kaybetmeyelim. Buyurun yanıma oturun, dedi FSB üyesi.

Aynı zamanda eliyle yanındaki koltuğu işaret etti. Bilgisayarından açtığı telefon görüşmesinin sesini, tüm odada yankılanacak şekilde açtı.

Bu, tüm devlet büyüklerinin konferans şeklinde yaptığı telefon görüşmesiydi. Demek ülke büyükleri, halkını umursamayıp kendilerini kurtaracaktı! İlerleyen dakikalarda milleti ile birlikte ölmeyi tercih eden -zira hiçbir şekilde dünya da kurtulma şansları yoktu- başkanlar giderek artmaya başladı. En sonunda para için burjuva kesimin de dâhil edilmesi ve en geç bugün akşam dünya dışına çıkılması planlanarak telefon görüşmesi kapatılmıştı.

İlerleyen saatlerde milletini terk etmeyi düşünmeyen devletler, bir duyuru şeklinde tüm halkı bilgilendirecek ve hep birlikte ölümü bekleyeceklerdi. Tüyler ürperten bu konuşma Petrovich'i âdeta yıkmıştı. Eli ayağı boşaldı genç adamın. Titreyen bir sesle sordu Petrovich:

— Peki, ne yapmak gerek?

— Kendimizi korumak için bir banka soyarak onların içine sızmamız gerek. Şu an için oraya girmemizi belirleyecek tek etmen para. Bunu tek başıma yapamayacağım için sizi de yanımda istiyorum.

— Şaka yapıyor olmalısınız herhâlde? Bakın, Bayan Pavlova. Siz bir siber uzmanısınız. Çok rahat bir şekilde dünyadaki tüm merkez bankalarını patlatabilirsiniz. Peki, beni neden yanınızda görmek istiyorsunuz?

— Aptallık etmeyiniz bayım. Eğer böyle bir şey yaparsam bizi asla aralarına almazlar. Hırsızlıkla güven sağlayamam. Bu yüzden siz yapacaksınız. Benim sayemde yaptığınız için parayı bölüşeceğiz.

Daha fazla bu konuşmalara tahammül edemeyeceğini anlayan adam, yaka paça kadını dışarıya attı. Böyle bir bencilik nasıl mümkün olurdu? Olanlar midisini bulandırmıştı.

Hızla yer altına indi. Ölüm anı gelesiye kadar burada bekleyecekti. Saniyeler dakikaları, dakikalarsa saatleri kovaladı. Henüz halkı öldürecek bir darbe yaşanmamıştı. Geriye kalan kesim birbirlerini katletmemişti daha. Hemen zemin kata çıktı. Belki dışarıyı incelerdi. Çalışma masasına doğru ilerledi ve nefes almak için iki kat maske taktı. Geçen seferki gibi dumandan nefesi kesilsin istemiyordu. Kapıyı sert bir şekilde açtı ve tam çıkacakken bir cızırtı duydu. Robot sesine benziyordu. Korkudan olduğu yerde kala kaldı. Uğursuz cızırtı tekrar kulaklarını doldurdu. Ses tam olarak kanepeden geliyordu. Biraz olsun içi rahatlamıştı ki az önceki FSB ajanının bir dinleme cihazı koyduğunu düşündü. Genelde ömürleri biten bu örümcekler, bu tarz cızırtılar yayardı. Yavaş adımlarla kanepeye ilerledi. Etrafı dinledi. Tam olarak ayaklarının altından gelen bu ses, bu sefer cızırtı değil tanımadığı bir adamın sesiydi. Aşağı eğildi ve kanepenin altında bulunan telsizi gördü. Demek, kadını aceleyle çıkartacağım derken cebinden bunu düşürmesine sebep olmuştu. Nefes bile almadan dinlemeye başladı. İngilizce konuşuyorlardı:

— Lütfen yapmayın, dedi telaşla bir adam.

Metalik bir kahkaha yayıldı.

— Yeryüzündeki canlılar neslinin tükenmesine son üç dakika. İşlem on dakika sürecektir.

Devamını dinleyemedi. Hızla en alt kata indi. Kalan son iki dakikasında da nefesini düzene koydu. Zaman başladığında on dakika nefesini tuttu. Fakat ciğerleri, on dakikadan sonra dayanamayarak Bay Petrovich’i bayılttı.

Evet, dostlar yeni romanımın ilk bölümünü sizlerle paylaştım. Sanki geleceği geçmişe sürüklemişim gibi hissediyorum.

Daha gerçekçi olması adına ismimi değiştirerek kendi hayatımdan bazı parçalar koydum. Bu kurgunun nasıl aklıma geldiğini soracak olursanız, yine yazı yazmaktan titreyen ellerimle uyumaya çalışıyordum ve o kadar yorulmuştum ki yorgunluktan ve elimdeki ağrılarından uyuyamaz olmuştum. Bunun yanında ateşlenip hastalandım ve gecenin ilerleyen saatlerinde sizlere yazdığım bu romanın ilk sayfalarını yaşadım. Sıtmaya tutulmuştum ve bu korkunç kâbusu gerçek hayatta yaşamışçasına hissettim. Hatta kendime geldiğimde gözlerim kaşınıyordu. Belki de her şey gerçektir. Sadece bize acıyıp sizleri uyarmam için beni geçmişe göndermişlerdi. Kim bilir?

Emir TEPE/Sosyal Medya Yazarı

Lütfen elimizde hâlâ bir dünyamız varken onu kurtaralım.

Yazardan

Bu yarışmaya katılmak istedim çünkü bu, benim yapmaktan zevk aldığım belki de tek şey. Yazmak, beni yaşadığımız dünyadan uzaklaştıran, mutlu eden ve başka dünyalar yaratmamı sağlayan bir hobi. Kendimi bildim bileli bunu yapmak beni mutlu ediyor. İlk kez, yazdığım bir yazının başkaları tarafından da okunmasını arzu ederek katıldım bu yarışmaya. Yazdığım yazıların beni yaşadığım yerden uzaklaştırdığı gibi başkalarının da benimle aynı hisleri yaşamalarını arzu ettim. Yarışmaya katılma amacım, birinci olmak ya da dereceye girmek değil, yazdıklarımı birilerinin severek okumasıydı.

Dilanur GÜNEŞ

Çakırtepe Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi, Ünye/Ordu

Triskelion

Dilanur GÜNEŞ

1. Bölüm

Biz, geçmişte kaybolmuş bir anı değiliz asırlar öncesinin konusu olacak. Yıllar sonrasının, herkesin hayalini kurabileceği bir dünyanın da parçası değiliz. Ne sizin dünyanızdan bir iz kaldı geriye ne de düzeninizden. Ciğerlerimizi dolduran hava temiz değil, vücudumuz ise hayatta kalmak için piyasaya sürülen maddelere bağımlı. Dediğim gibi çünkü eski dünyanın ganimetleri yok olalı çok oldu. Ozon tabakası da dâhil. Gözlerimiz eski dünyanın renklerine hiç şahit olmadı. Gördüğümüz tek renk, gri ve tonları.

— Umut, koş! Yaklaşıyorlar!

Bacaklarım sızlıyor. Öyle ki her an yere yıkılıp pes etmememin nedeni, sıkı sıkıya sarıldığım şey. Arkama kısa bir an bakma gafletine düştüğümde o acı manzarayı gördüm. Tablo, görmeyi bilene oldukça açık ama aynı zamanda bir o kadar acı verici. Görmemeyi dilerdim. Tüm benliğimle bu gerçeklere kör olmayı dilerdim Tanrı'dan.

Dünyamız yok oluyor. Üzerinde yaşayan son insan neslinin biz olduğu açık. Önceden insanlar başka şeyler için kavga ederlermiş: Petrol, ada parçaları, şimdi hiçbir kıymeti olmayan madenler... Şimdiyse nefes alabilmek için kavga ediyoruz.

— Bu son uyarı. Durun!

Havaya sıkılan bir kurşunun sesi kulaklarımda çınladı. Köpek havlamaları, çekiştirilen zincirlerin metalik sesi, hepsi âdeta Azrail’in nefesini ensemde hissetmeme yol açıyor. Sahi, ne zaman bu kadar yoldan çıktı insanoğlu? Bu hikâyenin kötüsü ben miyim? Elimde çalıntı bir şey duruyor. İnsanlığın son nefesi bu iken ben nasıl bu hikâyenin kötüsü olabilirim? Tanrı’ya yalvarmayı bırakalı çok oldu. Sesimizi duyabildiğini sanmıyorum. Yine de kızamıyorum. Bilakis sonuna kadar haklı bulduğumu bile söyleyebilirim. İnsanoğlu yoldan çıkmalı çok oldu. Belki de elini kirletmek yerine sessizce kendi kendini yok etmesini bekliyor. Çok acı fakat belki de en doğru yol bu.

2. Bölüm

— Sol tarafınızda hayat ağacını görüyorsunuz.

Elinde mikrofon tutan takım elbiseli adam, komik bir şey demeye hazırlanır gibi dudaklarının kıvrımını insanlara göstermekten çekinmiyor.

— Türünün son örneği olan bu ağacın, sadece bizde olduğunu söylememe gerek yok değil mi?

Bu anı bekleyen bir kahkaha dudaklarında dolaşırken kalabalıktan eşlik eden seslerin cümbüşü, kısa sürede alanda yankılanıyor. Yıllar önce insanlar, “Bana dokunmayan yılan bin yaşasın.” derdi. Şimdi o insanlar yaşamıyor fakat torunları da onların izinde. Tek fark, onlar “Kimsenin sahip olamayacağı bir şeye sahipsen onu sadece kendine saklamalısın.” diyor artık.

— Bugün, savaşı kazanışımızın yıl dönümüdür, dedi adam tekrar ciddiyete bürünürken.

Gürültüden kırılan alanı bir sessizlik kaplıyor. Öyle ki en küçük düzensiz nefes alışı göze batacak düzeyde.

— Biz kazandık, diyor adam hiddetle.

— Diğerlerinin hak etmediği şeyleri ellerinden alıp güvenli bir alan oluşturduk!

Kalabalıktan onaylayan birkaç ses yükselse de fazla uzun sürmüyor.

— Onlar bu güzelliklerin kıymetini bilmedi! Kesti, yaktı, parçaladı! Onlar bu güzelliği hak etmiyor! Onlar, nefes almayı hak etmiyor!

Kalabalıktan hiddetli sesler yükseliyor. İçlerinde yatan öfke de nefret de hâlâ taze. Affetmek mi? O sadece Tanrı'ya mahsustur.

— Sevgili dostlarım.

Genç adam, sakince bir nefes alıp yüzüne bir tebessüm yerleştiriyor. Eline tutuşturulan bir kadehle, gözlerinde geçmişin can çekişen anıları su yüzüne çıkıyor.

— Burayı biz yarattık. Diğerlerinin ulaşamayacağı kendi cennetimiz. Benimle kadeh kaldırın. Yeni cennetimize!

Bu hikâyenin kötüsü, insanların yok ettiği şeyleri kurtarıp ikinci bir şans yaratan o adam mı? İnsanların yok etmeyi âdeta ant içtiği değerleri kurtarıp kendi özel fanusunda güven altına alan biri nasıl kötü olabilir?

Taraflar belirleneli çok oldu. Öyle ki bunu kimlerin belirlediği bile uzun zaman önce unutulmuş önemsiz bir ayrıntı. Kendi doğrularının peşinde köle olmuş insanlar var, kendi düşüncelerinin bile kendileri için bir şey ifade etmeyen insanlar da... Dünyamızın nasıl yok olduğunu söyleyemem sizlere

ancak insanların kendi hırsları için ne kadar ileriye gidebileceklerini anlatabilirim.

Ben kimim? Bunun bir önemi yok. Önemli olan, beni sizden ayıran şeyin, benim, belirli bir zamana ait olmamam. Sadece bir yolcu, geçerken olaylara şahit olmuş, önemsiz bir yabancıyım. Bazen insanlar olaylara o kadar dar bir pencereden bakar ki burnunun dibindekini göremez. Benim tek gayem ise hayatımın son cümlelerini yazarken en azından bir kişinin düşüncelerimi anlayabilmesini sağlamak. Anlaşılmak için dileyen insanlar arasında, tek farkla hayatta kalanların yaşaması için yakarıyorum ben sizlere.

3. Bölüm

Renklerin kaybolduğu şehirdeki hareketlilik görülmeyecek gibi değildi. Ruhlarını kaybetmiş insanlarsa mahşer yerini andırırçasına kocaman bir alana toplanmış, metrelerce yükseklikteki o kişiyi duymak için birbirlerini dürtüyor, nefeslerini tutup gözlerini bir an balkondan ayırmadan büyük bir sabırla bekliyordu. Yukarıda oluşan hareketlilik, insanların yerine mihlanıp yüreklerinde büyük bir heyecanın peydahlanmasını sağladı. Sahi, kaç yıldır lider dedikleri insanı göremiyorlardı? Hasta olduğu fısıltıları kulaktan kulağa dolaşıyordu. Bu olay, onun eskisi gibi olduğunu göstermek için miydi?

— Yoldaşlarım!

İlk önce adamın sesi duyuldu. Ardındansa gözle görülür bir şekilde çökmüş çehresi... Ömrünü bu kalabalığa adanmış, onları hayatta tutmak için büyük bir savaş vermişti. Bu kırışıklar ancak onun ne kadar güçlü bir insan olduğunu gösterebilirdi.

— Size bir haber getirdim. Bu sefer karar verecek olan sizlersiniz.

İnsanlar pür dikkat adamı inceliyor, gözlerini üzerinde gezdiriyordu. Bir ayağı aksıyordu. Bu yüzden tek elindeki bastona dayanmıştı. Saçlarına kırlar düşmüştü. Yorgun gözüküyordu. Yine de gözlerindeki o alev, onu ilk gördükleri gün gibi yerli yerinde duruyordu. Küllenmeye başlamıştı ama küçük bir kibrit bile o alevi canlandırmaya yeterdi. İnsanlar o kibrit olmaya hevesliydi.

— Oksijen kaynaklarımızın ne hâlde olduğunu söylemeyeceğim sizlere. Durumun ne hâlde olduğunu biliyorsunuz. Asıl sorunumuzsa yapay kaynaklarımızın da artık yeterli gelmemesi.

Adamın çehresine buruk bir acı yayıldı; aldığı nefes ona acı veriyordu sanki. Belki de sorun, dediği gibi artık nefes bile alınamamasıydı.

— Kaynaklarımız tükendi. Böyle giderse hayatta fazla kalamayacağız, dediği anda şok dalgası tüm kalabalığı sarıp bedenlerini titretti.

Bu da ne demekti şimdi? Ölecekler miydi? Hem de nefes alamayacakları için. Kalabalıktan öfkeli bir ses yükseldi:

— Onlar, orada sefa içinde yaşıyorlar!

Genç, oldukça iri bir adamdı. Yüzü öfkeyle sarsılmıştı. Belli ki bunu kendine yediremiyor. Dedim ya küçük bir kibrit parçası, sönmeye başlamış alevleri harlayabilir. O adam da onların kibriti oldu.

Kalabalık içindeki ardı ardınca yükselen düzensiz sesler için ana konu aynıydı: “Onlar, nefes alabiliyorlarken biz neden ölüyoruz?” Yaşlı adam, durduğu balkondan yerdeki kalabalığa

bakıyordu acı gözlerle. Belki de kendi yarattığı canavarına bakıyordu, kim bilir? Yanında bekleyen korumasına küçük bir işaret verip kalabalığın susmasını sağladı.

— Öyleyse, dedi kelimeler boğazına düğümlenirken.

— Karar verildi. Son nefesimiz için savaşıcağız.

İnsanlar, önceden savaşırken son nefeslerine kadar savaşırdı. Şimdiyse devir oldukça değişti. İnsanlar artık alabilecekleri son bir nefes için savaşıyor.

İnsanlar ne kadar ileri gidebilir istedikleri şeyler için? Önceden insanlar farklı şeyler arzularlardı; onları tükettiler. Şimdiyse ellerinde kalan son şeyi arzuluyorlar. Önceden hunharca katlettikleri ağaçlar, şimdiyse onların yeni savaşma nedeni. İnsanların doğasında savaşmak olmalı; her koşulda savaşmak için bir neden bulabilmelerinin başka bir açıklaması olamaz. Başta, kendilerini bu duruma sokanlar zaten onlar değil mi? Neden hâlâ daha da ileri gidip ellerine yüzlerine bulaştırıyorlar?

Haberler çok çabuk yayılır. Mesafelerin bir önemi yoktur. Dünyanın diğer ucundaki savaş ilanının da haberinin ulaşması fazla sürmedi. Daha fazla savaşmamak için onlardan ayrılan insan grubu, yeni savaş ilanı ile sarsıldı. Hangi taraf iyi? Son bir nefes daha alabilmek için bunun peşine düşenler mi yoksa son nefeslerini korumak için uğraşanlar mı? Belki de iyi ve kötü dengesi de yıllar önce yok olmuştur. Çünkü artık ne taraftan bakarsan o taraf haklı çıkıyor. Kimin nedenleri daha ağır basarsa bir kazanan olmuyor artık. Kim daha hırslıysa o bir nefes daha almaya hak kazanıyor.

— Savaş mı?

Genç adam, hiddetle yerinden fırlayıp öfkeyle bir soluk aldı.

— Şimdi de bize savaş mı açıyorlar?

Yüzünü buruşturup kirli sakalını kaşıdı.

— Hayır, onları çok önceden bu dünyadan göndermeliydim.

Kendi kendine konuşur gibi bir hâli vardı. Sinirli gözleri odada hızla dolanırken köşeye sinmiş, sessizce bekleyen kızı fark etti.

— Görüyor musun?

Öfkeyle yükselen sesin, bu sefer muhatabı genç kızdı. Mavi gözlerine âdeta karanlık çökmüş, denizi kana bulamaya can atıyordu.

— Sen, onlar için benden çalmaya cüret ediyorsun. Onlarsa sana böyle teşekkür ediyor!

Genç adam hareketlenip kendisine bakamayan kıza yaklaştı.

— Bana bak Umut.

Sakin olmak için kendini zorladığı belliydi, başarılıydı da.

— Artık anlaman gerekiyor. İnsanlarda minnet duygusundan da diğerlerinden de iz yok artık. Diğerleri senin gibi değil. Minnet duymazlar, kendilerine verilen şeyin daima fazlasını isterler. Dünyamızı yok ettiler Umut.

İlk defa sesi titredi genç adamın. Kendine yediremiyordu. Daha da önemlisi, insanların bu kadar yoldan çıkmasına inanamıyordu.

— İçgüdüleriyle hareket eden hayvanlara döndüler. Et-raflarına saldırıp yok ediyorlar. Dünyaya savaş açtılar. Hâlâ da savaşıyorlar ve kazandıklarında aslında kaybedeceklerinin dahi farkında değiller ne yazık ki.

— Onları öldürecek misin, derken genç kızın dolan gözlelerinden bir damla yaş aktı.

Hâlâ içinde bir umut besleyen melekler de onunla yas tuttu.

— Bunu yapma.

Sesi titriyordu. Bedeni âdeta kontrolünü kaybetmiş gibiydi. Yıkılmaya hazırdı.

— Yapmayın bunu artık!

Kelimeler hıçkırıklarına karıştı. Boğazında boğum boğum olmuş kelimeler, çoktan kaybedilmiş insanlık içindi.

— Savaş, yalvarırım, bu saçmalığa son verin artık! Hepimiz burada yaşayabiliriz. Sadece nefes almak istiyorlar bizim gibi!

Melekler, yaşlı gözleriyle genç kıza eşlik etti bir umut kıvrıntısı için. Genç adam, bir süre kardeşinin yalvarışlarını dinledi. İnsanlar için karşısında sessizce gözyaşı dökken kardeşini izledi. Doğrulurken dudaklarında küçük bir tebessüm vardı.

— Biliyor musun, bir zamanlar ben de senin gibi düşünüyordum. Ama canavarla savaşabilmek için daha korkunç bir canavar olmak gerektiğini öğrendim.

İnsanlar, yaratılış boyunca çeşitli şeylere şahit olmuştur. Çoğu hatırlanmaz, hatırlananlarsa hiçbir zaman önemsenmez. “Geçmişini bilmeyen geleceğine sahip çıkamaz.” sözü ne kadar da doğru. İnsanların buna rağmen hiçbir zaman geçmişini görmemesi ne kadar acı.

Hep birlikte dünyanın sonundayız. Hâlâ savaşan insanlara şahit oluyoruz. Şaşırmak? Hayır, bu oldukça olağan geliyor. İnsan doğasının kabul edilmiş bir gerçeği olmuş çünkü. İyi ve kötüyü ayırt edemiyoruz. Günümüzle ne kadar da benzer

değil mi? Ne taraftan bakarsak o taraf haklı, diğer kısım haksız. Biraz da dışarıdan mı bakmayı denesek?

Ya da belki de tek yapmamız gereken, tüm olaylardan soyutlanıp kendi çıkarlarımızı bir kenara bırakmaktır. Hikâyelerde de böyle olmaz mı? Her şeyini kaybetmeyi göze alanlar, hikâyenin sonunda en çok ödüllendirilenlerdir.

Yazardan

Biliyor musunuz? Aslında etrafımızdaki tüm renkler bir ışık oyunundan ibaret. Aslında hiçbiri yok. Yani yok ettiğimiz doğanın yeşiline duyduğumuz özlem, bir hiçten ibaret. Benim bu yarışmaya katılmamın sebebi, bir ağacı rengiyle değil yapraklarıyla, hissiyatıyla, rüzgârda sallanırken çıkardığı hışırtıyla hayal etmek ve bunu yazdıklarına aktarabilmektir.

Öykümü okuduktan sonra bir sabah uyanıp banyonuzu, mavi iris çiçekleriyle dolu olarak bulmanızı diliyorum. Eğer böyle bir şey yaşarsanız, lütfen bu çiçeklere mavileriyle değil anlamları, umutları ve doğanın bir parçası olarak bizlere sağladıkları yaşamla bakınız.

Duygu HATİPOĞLU

Kadıköy Anadolu Lisesi, Kadıköy/İstanbul

Mavi İris Çiçeği

Duygu HATİPOğLU

Hışır hışır... Beyaz kâğıt açıldı. Kırışık yerleri oynamakta, üstündeki siyah beyaz resimler kendi kendine hareket etmekteydi. Bu resim kâğıdı, gayet yetenekli bir şekilde resim çizen bir çocuğun yaptığı siyah beyaz kısa bir çizgi film gibiydi. Sanki tüm resim, sihirle canlanıyordu. Her cismin ve her varlığın hareketi donuk donuk, kesik kesik ve yavaştı. Resmin şurasında, ötede, küvetin içinde yatan genç kız uyanmış, esnemiş ve gözlerini ovuşturmuştu. Kesik ve yavaş hareketlerle küvetin içinden çıkmış ve lavabosuna yönelmişti. Lavabosu, küveti, tuvaleti, duş perdesi, duş başlığı, musluğu, tıkaçı, şampuanı ve sabunu, her şeyi karakalem, siyah beyazdı.

Pıt pıt... Diş fırçasına naneli diş macunundan iki minik parça sıkılmıştı. Ah, bu kızın saçları ne dağınık ve ne siyahtı! Tıpkı karga tüyü gibiydi. Ah, olamaz! Bu kız bendim; bu çizgili pijamalı, karga saçlı kız bendim! Kendimi her şeyden o kadar çok soyutlamış ve yalnızlaştırmıştım ki kendi varlığımın farkına zor varıyordum. Yaşıyor oluşum, canlı oluşum, nefes alıyor, kalbimin atıyor oluşu gerçeği kafamdan çıkmış, karga saçlarımdan kaymış, lavabonun içine düşmüş ve musluktan akan suyla beraber giderin içine girivermişti. Ah, keşke, keşke, tıkaçı taksaydım!

Üç sene, bir ay ve on yedi gündən beri odam, evin ban-yosuydu. Koca dünyada tıkış tıkış yaşayan 12,8 milyar insan-dan biriydim yalnızca. Ailemin yıllar boyu biriktirdikleri pa-rayla alabildikleri altmış metrekairelik evimize, büyükannem ve büyükbabamın da yerleşmesiyle odamı bırakmak ve ban-yoya yerleşmek zorunda kalmıştım. Küvete yastık ve yorga-nımı koyuyor, lavabo dolabına da giysilerimi yerleştiriyordum. Eğer ki birisi tuvaleti kullanmak isterse mutfağa gidiyor -yürürken kafamın çarpmaması için çok dikkat ediyordum çünkü tavan çok alçaktı- ve minik taburelerden birine oturarak bek-liyordum. Birisi banyo yapmak isterse de yalnızca yastığımı ve yorganımı toplayıp dolaba kaldırıyordum. Bunun dışında hayatım, gayet düzenli ve huzurluydu. Küvetim gayet rahattı. Artık geceleri uyurken üşümeye de alışmıştım. Pencерem çok küçüktü ama güneş ışığı -siyah beyaz bir dünyaya yetecek ka-dar güneş ışığı- alıyordu. Banyodan çıkıp biriyle doğru dü-rüst konuştuğum yoktu. Yalnızca ve yalnızca telefona ya da banyo duvarlarındaki aşırı canlı sanal ekrana bakıyor, ders-lerime giriyordum. Hatta anne ve babamın maaş günlerinde, çikolatalı pasta dilimi haplarından bile içebiliyordum. Evet, ben mutluydum. Hayır, yalnız ve mutsuzdum. Ben dünyanın en mutlu insanıydım. Hayır, dört senedir dışarı çıkmamıştım. Buna mutluluk denemezdi. Evet, evet, evet, mutluluğu kalbi-min en derinliklerinde hissedebiliyordum!

Pıt pıt... Aynadaki mavi gözlerimden iki tane gözyaşı düş-müştü. Gözlerim buğulanıyor ve her yer bulanıklaşıyordu ve o an gözlerimi silip aynaya üç yıl, bir ay ve on yedi gündür bak-tığım banyo aynasına tekrardan baktığım vakit ilk defa, belki de hayatımda ilk defa, kalbimin toplardamarları sol kulak-çığa çekilirken kalbim 0,1 saniye ve yirmi altı salise içerisinde

kasılarak arada olan kapak aracılığıyla sağ karıncığa girmiş ve kanı akciğerlerime pompalamıştı. 0,1 saniye ve yirmi altı salise...

Bu, siyah beyaz resimlerden oluşan, kesik kesik ve yavaşça hareket eden bir dünya için çok kısa bir zaman aralığıydı. O an, diğer her şeye kıyasla o kadar hızlıydım ki dünyanın ötesine geçmiş ve lavabo giderinden akıp giden yaşamımı ve var oluşumu tekrar keşfetmişim. Damarlarımda kan akıyor, sıcaklığı, parmak uçlarımı ve pijamamın dokusunu hissedebiliyordum. Artık siyah beyaz bir resim olmanın ötesine geçiyordum; dünyam renkleniyor ve canlanıyordu. Tüm buna sebep olansa aynada gördüğüm şeydi; korku ve gerçeklikti.

Aynamın kenarlarındaki çatlaklardan Antarktika'nın soğuk rüzgârı esmekteydi. İnce bir buz tabakasıyla kaplanmaya başlayan aynamın ötesinde artık kendi yansımam değil, uçsuz bucaksız okyanus ve erimiş, yok olmak üzere olan buz kütleleri durmaktaydı. İşte, ancak mutfak masamızın büyüklüğünde olan o buz kütlelerinin birinde saçlarını ve yüzünü yosun, bedenini mercanlar ve deniz bitkileri kaplamış, solungaçları olan genç bir kız oturmakta, ellerine başını koymuş olan hasta ve güçsüz bir kutup ayısını sevmekteydi. Bu genç kız yüzünü, belki de gözyaşlarını saklamış, omuzlarıysa kederle düşmüştü. Ellerinin arasında kutup ayısı, yuvasından ve hayatından olmaktadır.

Artık daha da emindim. Dünyamı renklere kavuşturan, beni hayata döndüren şey, gözlerimin önünde kaybolan hayatın gerçekliği ve bundan duyduğum korkuydu. İşte o an, aynamın çatlaklarından esen rüzgâra sözcüklerimi taşıması için seslendim.

— Sevgili Okyanusun Kızı ve Kutup Ayısı,

Benim adım İris. Gördüklerimin gerçek olmasını istemiyorum. Karşımda yok olan bir hayat var ve ben bir umut olup olmadığından endişeleniyorum. Bu kafesten çıkmak ve oraya gelmek için ne yapabilirim? Size nasıl yardım edebilirim?

Genç kızın yüzünü kaplamış olan yosunların arasından bana bakan mavi gözlerini görebilmekteydim. Gözlerinden düşen her bir yaş, mavi bir iris çiçeği olup açmaktaydı. Tüm mavi irisler, omuzlarına kadar sarkarken gözlerini yumdu ve ardından rüzgârın en güçlü ve en soğuk estiği vakit, kutup ayısına ninnisini söylemeye başladı:

*Gözlerimden akan mavi irislerin okyanusunda
Gözyaşlarım parıldayacak yıldızların ışıltısıyla
Gecende bir dolunayım, çaldım güneşini ve ışığını
Ben bir insanım, çaldım evini ve yuvanı
Gel, yeniden doğalım, yeni bir okyanusta
Gözlerimden akan mavi irislerin umuduyla*

Genç kızın ninnisinden sonra kutup ayısı gözlerini yummuştu. Hem yuvasını hem de hayatını kaybeden o zavallılık için o kadar çok ağlamıştım ki gözlerimden akan yaşlarla küvetim dolmuştu. Ben de içine girmiş, uzanmaktaydım. Kalbimdeki umutsuzluk ve korku tüm bedenimi kaplamıştı ve o an sadece ama sadece yeniden doğmak istedim yeni bir okyanusta. Küvetimde, gözyaşlarımın içinde değil, aynamın ötesindeki okyanusta, gözlerini yummuş olan kutup ayısının yitip giden yuvasının sularında olmak, oraya yaşam getirmek istedim. Bunu tüm kalbimle istedim. Hatta kalbim, buna inanmakla o kadar meşguldü ki tamı tamına bir saniye ve yirmi yedi salise boyunca vücuduma kan pompalamayı unuttu ve o kısacık zaman aralığında kalbimi yeni açan mavi iris çiçekleri,

umut sardı. Bu mavi irisler göğsümü delip dışarı çıktı ve küvetin zeminini kırıp parçaladı. Tüm banyoya çatlaklardan taşan serin sular doldu ve ben, küvetin altındaki okyanusun derinliklerine çekildim.

Plastik çöplerle dolu, petrol atıklarıyla kirlenmiş olan derin, kirli ve serin sularda hasta, yalnız ve bir başına yüzlerce ve binlerce bitki, mercan ve balık kendini dalgalara bırakmıştı. Ötede bir fok balığı, onu sarıp hapsedmiş plastik çöp yığının-
dan ve ağlardan kurtulmaya çalışıyordu. Tüm gücümle ağları koparmış, plastik yığınını dağıtmıştım. O ise kurtulur kurtulmaz yüzeye, özgürlüğüne yüzmüştü. Yalnızca bu fok balığının değil, onun gibi yuvası kirlenmiş, yok olmuş tüm diğer canlıların bitkinliğini ve çaresizliğini anlıyordum. Onları hissedebiliyordum. Saçlarım, tenim, her yerim onların hissiyatı, varlığı ve yalnızlığıyla kaplanmaktaydı. Saçlarım artık yosundan; tenim pullardan ve mercanlardandı.

Okyanusun yüzeyine yüzüp küçük bir buz kütesinin üstüne çıktığımda hasta, bitkin, bir deri bir kemik kalmış bir kutup ayısıyla karşılaşmıştım. Bu kutup ayısı, başını ellerime koymuş, uyukluyordu. Ne tuhaf, ne tanıdık, ne içten bir andı! Ah, zavallım! Gözlerimden akan yaşlar, mavi iris çiçekleri olup kalbimin üstündekilere karışıyordu. Ben ağlayadururken tam karşımda, biraz ötemde bir ayna, buz kütesine yaslanmış durmaktaydı. Pıt pıt... Aynanın ötesinde yeni uyanmış, karga saçlı, çizgili pijamalı genç bir kızın gözlerinden iki damla yaş süzölmüştü. O kız, bendim.

Okyanusa çekilmeden önce banyomda, odamdayken aynamın ötesinden gördüğüm geleceğim olmuştum şu an. Artık yüzünü yosunlar, bedenini mercanlar ve deniz bitkileri

kaplamış olan kızdım. İşte, kollarımda hasta bir kutup ayısı uyuklamaktaydı. Benim yerime geçecek olanın karşısında durmakta, geleceği olmaktaydım. Hatta aynanın ötesindeki benliğim, benim kurmuş olduğum cümleleri ve soruları sarf etmiş, kendini tanıtmış ve nasıl buraya gelebileceğini sormuştu tıpkı benim gibi. Ve şimdi, ninniyi okuyacaktım:

*Daha gece değil, kapatma gözlerini
Kalbimde açan mavi iris çiçekleri
Kaplıyor gökyüzünün mavisini
Ben bir güneşim, yaşatacağım seni
Hâlâ bir şansımız var, daha güzel bir dünya için*

Ninnim bitmiş ancak kutup ayısı gözlerini yummamıştı. Hâlâ kollarımda yaşamakta ve nefes almaktaydı. Hiçbir şey banyo aynamdan gördüğüm geleceğim, yüzünü yosun kaplamış o kız, yani ben ve kollarımda yaşama gözlerini yuman kutup ayısı gibi değildi. Ben, geleceğimi değiştirmiştım. Daha çok umut etmişim. Kalbimde daha çok mavi iris çiçeği açmışım. Söz vermişim, bir güneş olup yaşam vereceğime ve inanıyordum, şu buz kütesine yaslanmış aynanın ötesindeki bir başka benliğim, benden daha iyisini yapacak, daha çok umut edecek ve daha çok yaşam verecekti. Çünkü aynada pijamalarıyla duran o benliğimin geleceğiydim. Benim bulunduğum yerden, bu dünyadan daha güzeli olmalıydı. Buna inanacak, geleceği değiştirmek ve güzelleştirmek isteyecekti.

Ben, daha güzel bir dünyanın yüzlerce ve binlerce olasılığından biriydim yalnızca. Mavi iris çiçeklerimse insanların dünyayı güzelleştirme amaçlarına duyduğu inanç ve umuttu. İşte, bu yüzden, insanlara daha çok inanç ve umut vermek için daha çok mavi iris açtım ve kendimi soğuk rüzgâra bıraktım.

Artık bir vücudum yoktu; yalnızca mavi bir çiçek yığınıydım. Esen rüzgârla beraber dünyanın her yerinde, her kalbe ayrı-
lıp serpiştım. Ben, mavi iris çiçeğiyim. Ben, umudum. Gel, ye-
niden doğalım yeni bir okyanusta, gözlerimizden akan mavi
irislerin umuduyla. Geleceğimiz ve yok oluş, tıpkı bir ayna
gibi gözlerimizin önünde olsa dahi hâlâ değiştirebiliriz gele-
ceği. Biz bir güneşsiz, yaşam vereceğiz. Çünkü hâlâ bir şans-
ımız var, daha güzel bir dünya için.

Yazardan

Bu yarışmaya katılma amacım, her şeyden önce hayallerimi ve düşüncelerimi dile getirmektir. Gelecekteki kayıpların yanı sıra umutların da var olduğunu ve onları fark ettirmenin, ortaya çıkarmanın bizlerin görevi olduğunu anladım. Bu hikâyeyi yazmak bana sadece bir derece kazandırmadı, geleceğe ve şimdiki dünyaya ait bakış açımın biçimlenmesine de yardımcı oldu. Umarım, okuyan herkes zevk alır. Şimdiden iyi okumalar.

Deniz İYİKAL

Özel Akhisar Koleji Fen Lisesi, Akhisar/Manisa

Tükenmişlik

Deniz İYİKAL

“Mrb syn kllnıcı. 106_2 nolu hsbnz puan yklnmştr.”

“507_87 adlı hsbnz gnlük puan limtini aşmştr. +5 bonus puan kzndınız.”

“40_2 adlı hsbnz gnlk puan miktrını toplymmştr.” diye başlayan mesajlarla, bilgisayar başındaki insanların esir alındığı bir zamanda geçiyordu hikâyemiz.

Sokakların, insanların ruhu kadar boş ve anlamsız olduğu bir zamanda, hayat telaşının eskisi gibi yaşanmadığı, internetin bir örümcek ağı gibi her yeri, üstelik beyinleri sardığı bir şehirdi bizim şehrimiz. Yozlaşmanın insan ilişkilerini ve sanatı katlettiği sanal bir ortamda binaların mezara, insanların yaşayan ölüye döndüğüne şahit oluyorduk. Her şey rengini yitirmişti sanki. Mevsimler gelip geçiyor, tomurcuklar açıyor, yapraklar dökülüyor ama kimse farkına varmıyordu.

Hâlinden memnun olup olmadıklarını sorgulayamayacak kadar şuursuzlaşmıştı insanlar. Fütursuzca onları yok eden bir düzende tek amaçları, sistemin öngördüğü programları gerçekleştirip puan toplayabilmektir. Program, kullanıcının internet başında kaldığı süre kadar puan toplamasını ve bu puanların dışarıda para yerine kullanılarak ihtiyaçlarını karşılamasından ibaretti. Ne kadar çok kullanım, o kadar çok para demektir. Belli bir süreyi aştıkları zaman puanları ikiye katlanıyordu.

Otobüsler, marketler, mağazalar bu puanlar karşılığında hizmet veriyordu. Hatta yerinden kalkmak istemeyen insanların her şey ayağına geliyordu, yeter ki düzen bozulmasın.

Balkona çıkıp rüzgârı hissetmeyi bile unutmuşlardı sanki. Bu iş, insanlara ilk başlarda çok cazip ve rahat gelirken farkında olmadan onları esir almıştı. Bu sanal taşkınlık, insanların benliğini yitirmesine ve duygusuzlaşmasına neden oluyordu. Çünkü sistemin yarattığı bu kullanıcılar hatta köleşmiş bu insanlar, o kadar hissiz, bencil ve duyarsızlardı ki ne aile değerleri ne kültürel değerleri ne de sanat umurlarındaydı. Kitap okumayan, sorgulamayan, düşünmekten aciz, değerlerini yitiren bu insanlar, gözleri kan çanağına dönene kadar puan toplamaya uğraşıyorlardı. Sistem, amacına zamanla ulaşacak ve bu düzenin esiri olan âdeta bir robota dönüşmüş ordu oluşacaktı.

İnsanların uykuları kaçmaya, uykuları sırasında gelen bildirim sesleriyle kâbusları birbirine karışmaya başlamıştı. Sokak arasında ve apartmanlarda gezen nöbetçiler, evleri yoklayıp insanların sosyalleşmesini engelliyor ve türlü cezalar ile bunun önüne geçmeye çalışıyorlardı. Ne küçüğün büyüğünü sayacak ne de büyüğün küçüğünü sevecek hâlleri vardı. Daha doğrusu, birbirlerini görecek hâlleri yoktu. Sadece bakıyor, sadece yiyor, anlamlandırma yetilerini kaybediyorlardı. Farklı bir düzende, anlamsız bir yaşam tarzında süregelen boş vermişlik almış başını gidiyordu. Vaat edilenler her ne ise beyinlerin sonunu getiriyordu. Kendini günün tükenmişliğine bırakanların yanı sıra bu duruma karşı çıkan azınlık, büyük bir azimle bu tükenmişlikte yitip gidecek umutlarına tutunurcasına direniyorlardı.

Çatışmaların ve direnişin artması ile normal şartlarda bilgisayar başından kalkmayanlar, çılgına dönmüş hâlde kendilerini kaybediyorlar ve farkında olmadıkları kayboluşun memnuniyetini savunuyorlardı. Bu çatışma insanların canını yakmakla kalmıyor, bu keşmekeşte her gün binlerce sanat eseri yok ediliyor; tarihe ışık tutan müzeler, estetiğin göze çarptığı kusursuz heykeller, paha biçilemeyecek resimler, el yazması kitaplar ve kütüphaneler yerle bir ediliyordu. Michelangelo'nun, Da Vinci'nin, Dostoyevski'nin ruhları ıstırap çekiyordu. Katlettikleri her eserde yüzyıllardır hiçbir mahlukun değiştiremediği aşk vardı; tutku, umut, zarafet vardı. İnsanı yücelten, ruhu incelten, duyguyu ebedileştiren tek anlamdı bunlar. Peki, şimdi?

Şimdi ise elde olan bir hiçti. Notaların sustuğu, renklerin griye döndüğü, satırların konuşmadığı gibi sanat da fikir de susuyordu. Umutların kırılışı yansıyordu yüzlere. Azınlığı oluşturan düşünürler, sanatçılar, yazarlar hâlâ direniyordu; gidişatı değiştirebileceklerine yürekten inanıyorlardı. Fakat hissettikleri ıstırabı dile getiremeyecek kadar yorulmuşlardı ki geçen sürede, çabaları bir işe yaramamış, baskılar artmış ve çareyi kaçmakta bulmuşlardı.

Sessizlik, yorgunluk, korkuya rağmen uzun süren bir yolculuğun ardından kimsenin onları bulamayacağını düşündükleri bir yere adım atmışlardı. Bazısı gülüyordu; gülüşünde eskilerden gelen bir hüznün, bir acıma vardı. Bazısı ise ağlıyordu; dökülen her yaşında gizli olan yaşanmışlıklara ithafen.

Nihayet yalnız ve nihayet sistemin olmadığı bir yerde, kendi yaşam mücadelelerine başlamışlardı artık. Belki her şey eski günlerde olduğu gibi olacak, belki de umduklarını bulamayacaklardı. Ama her şeye rağmen denemeye değerdi.

Esaretin zincirini kırmaya çalışmak, hiç denememekten daha iyiydi. Her nerede ve her ne zaman olursa olsun belki tek bir fırça, bir kalem, bir sayfa ve belki bir nota bile yeterdi insanın özüne dönmesine. Onlar da gittikleri yerde, yeniden doğacaklardı küllerinden Zümrüdüanka misali.

Yanlarında getirdikleri sadece üç beş parça giysi değil, onların arasına sakladıkları kâğıt, kalem, boya, kitap, tohum ve notalardı. Yaşadıklarının etkisi hiçbir zaman unutulmayacak olsa da hayat devam ediyordu ve geçen zamanda mücadele ne kadar zor da olsa mücadeleye değiyordu.

Zordu. Evet, çok zordu ama çektikleri düşünce esaretinden ve işkencesinden kurtulmaya değirdi. Rüzgârın tenlerine dokunduğunu, yağmur damlalarını, nefes aldıklarını hissediyorlardı. Kimisi resim yapıyordu, kimisi de şarkı söylüyordu. Yazıyorlardı, çiziyorlardı, âşık oluyorlardı, konuşuyorlardı, sohbet ediyorlardı, seviyor ve seviliyorlardı. Mağara duvarlarına çizilmiş resimler, kilden yapılmış heykeller, buldukları her türlü kâğıt benzeri malzemeye sıralanmış dizeler çabalarının sonucuydu. Her türlü baskı ve korkuya rağmen tohumlar yeşermeye devam edecekti.

Çocuk telefonundan gelen mesaj sesiyle irkildi, gözlerini ovuşturup yerinden doğrularak telefonuna baktı. Tam olarak anlayamadığı birtakım rakamlar gördü. Kalbi çarpmaya başladı. İçini kaplayan korku ve umutsuzluk hislerinden annesinin, “Tatlım, kargodan kitapların geldi!” sözleriyle uzaklaştı. Aceleyle telefon ekranına tekrar baktı ve gelen mesajın kargodan gelen kod olduğunu gördü. Çevik bir hareketle pencereye koştu, perdeyi araladı, dışarıya göz gezdirdi. Caddenin köşesindeki emektar kırtasiye sahibinin, dükkânının önündeki

ağacı suladığını görünce rahatladı. Etrafa korku salan nöbetçiler de yoktu. Yine de emin olmak için bilgisayar ekranına baktı; korktuğu sistem oyununun ve puanlarının olmadığını gördü. Yaşadıklarının sadece kötü bir rüya olduğunu anladı ve derin bir “Oh!” çekti. Kardeşinin ondan önce uyanıp odasının duvarına dinozor çizdiğini fark etti. Bu defa sadece gülümseyerek başını okşadı ve kek kokularının doldurduğu korridordan annesine koşarak seslendi:

— Kitaplarımı bensiz açma anne!

Yazardan

Yarışmaya katılmış olup dereceye girmiş olmaktan büyük bir mutluluk ve aynı zamanda çok keyif aldığımı belirtmek isterim. Yarışmayı, Instagram üzerinden karşıma çıkan bir reklam aracılığıyla keşfetmiştim. Her ne kadar sosyal medya ve dijitalleşmenin kötü yanlarından yakınıyor olsam da sosyal medyanın günlük yaşantımızın kaçınılmaz bir gerçeği ve hayatımızda göz ardı edilmeyecek bir yeri olduğu ve aniden önümüze farklı imkânlar çıkardığı aşikâr. Kapadokya Üniversitesinin düzenlediği Geleneksel Öykü Yarışması bunlardan biri.

Ben, öyküyü yazarken aklımda bana katacağı hiçbir menfaati düşünmemekle beraber bunu gereksiz bulanlardanım. Öyküyü yazdım çünkü yazmaktan keyif alıyorum. Yazıyor ve bir şeyleri dimağımda canlandırıyor olmak, bütünüyle bana yetiyor. Ben, böyle yarışmaların ölkemiz gençleri ve yaşıtlarım arasında daha çok yayılmasını gönülden istiyorum. Böyle yarışmaların kendini keşfretmek isteyen edipler için güzel bir fırsat olduğunu düşünüyorum. Bu vesileyle Kapadokya Üniversitesi ve tüm personel ve eğitim ekibine teşekkürlerimi sunuyorum.

Volkan KABAK

*Sultanbeyli Sabiha Gökçen Mesleki ve
Teknik Anadolu Lisesi, Sultanbeyli/İstanbul*

Cihangir (Zamansız)

Volkan KABAK

Miladi 1451. Bir aralık akşamı. Konstantinopolis (İstanbul).

Kızılca batan güneş, surların ardında korkunun ten üşüten tesiri, göç eden kuşların izlediği yüzü gölgeli ve kızıl cübeli rahipler... Rahiplerin fark edemediği ve duyamadığı hür kuşların özgürlük haykırışları... Haykıran kuşlardan birinin dikkatini, en çok genç ve diğerlerine göre esmer olan, iri kıyım bir adam çekti. Kimsenin bilmediği göğe uzanan çınarlar ve kavakların arasında saklı, münzevi bir kiliseye giren bu papazlara eşlik eden bu adam, peşindekilerin içeriye girmesinin ardından etrafına son kez göz attıktan sonra kilise kapısını şaşılır bir çeviklikle kapatıp kilitledi.

Surların ardında yine ağaçlarla örülü bir surun arkasına inşa edilmiş bu kilise, bir ibadethaneden ziyade tıpkı bir sarnıç gibi gizliydi ve yapımından beri Staretzlik tarikatının gizli korunağıydı. Bu din adamları surlara en yakın konumdaydı. Her ne kadar İmparatorluğa karşı örgütlenip Katolik Kilisesi tarafından İmparator'a karşı bir suikast planı için desteklendiği halk tarafından konuşulsa da bu kuru bir gürültüden ileriye gidememiştir. Çünkü şehirde Gümüş Kilise olarak adlandırılan bu kilise, Bizans hanedanının birçok bağışına mazhar olmakla beraber hiçbir faaliyetinde bu ailenin aleyhine bir oluşum gerçekleştirilmemişti ve aynı zamanda onlara göre böyle

bir girişim, Hristiyanlığın adice bölünmesi arzusu olacaktı. Onlara göre ruhlarını kutsal Konstantinopolis şehrine feda edebilecek bu rahipler, doğudan ve batıdan gelen Türk tehdidine karşı İmparator’un akıl hocalarıydı. Halk tarafından yanlış anlaşılmasının nedeni ise, klasik Hristiyanlık öğretisinden farklı olarak cahil halkın bilmediği Hristiyanlığın ilk tarihlerinde ortaya çıkan Staretzlik tarikatını benimsemelerinden ve şehirde yüzyıllardır var olmalarına rağmen faaliyetlerini Türk akınlarının ardından arttırmalarından kaynaklanan kafa karışıklığıydı.

Kızıl cübbeli, kısa boylu, birbirinin tıpkısı olan bu rahiplerin en yaşlısı, yüksek divana çıkmak için yanlarındaki iri cübbeli adamdan yardım istedi. Yerine oturduktan sonra düşüncelerini topladı ve buruşuk çizgili yüzünü biraz önce onu divana yerleştiren adama çevirdi ve hastalığından kaynaklanan bir kısıklıkla söze başladı:

— Arethas Zonaras, koca yürekli yiğit asker! Davamızın en genç ve en yeni fedaisi, imparatorluk her geçen gün umudunu yitiriyor. Konstantin’in kurduğu şehrin geleceği, hiç olmadığı kadar tehdit altında. Şehrimiz etrafında yükselen surlar birçok kez kuşatıldı ama bu kuşatmaların elbette bir sonu olacak ve bu son korkarım çok yakın. Bize düşen ise davamızı sadece öğretmekle değil öldürmekle de sahiplenmek. İşte sen Arethas, en çok sen sahipleneceksin bu davayı!

Başını eğmiş ve tek dizi üstüne çökerek kılıcına dayanan Arethas, pederi son derece dikkatli dinledikten sonra istavroz çıkardı ama bu esnada elleri ve vücudunun her tarafı titriyordu. Haç çıkarma ritüelinin ardından karşısındaki yaşlı pederin yüzüğünü öptü ve ona:

— Yüce davamıza tüm varlığımı ve yokluğumu, ölümümü, feda ediyorum, dedi.

Bu sözleri söylerken yüzü kızarmış ve gözlerini rahipten kaçırmıştı. Yaşlı rahip zor da olsa ayağa kalkarak haykırdı:

— Ben Trakyalı Michael oğlu Aziz Paulus, rüyalarımı gerçekleştirecek kişinin karşımdaki bu yiğit adam olduğu müjdesini, büyük bir şerefle haber veriyorum. Saklı görev artık onundur.

Yaşlı kurt, onu büyük bir özenle takdis etti ve hemen ardından Arethas'ın orada kalması koşuluyla daha fazla dikkatleri üzerlerine çekmemek için yedi papaz hep birlikte orayı terk ettiler. Yalnız kalan kahramanımız, güneşin biraz önce batması nedeniyle karanlıkta kalan kilise salonunu, gaz lambaları ve mumları yakarak aydınlattı. Gözlerini yukarı kaldırıp tepesindeki ihtişamlı ikonlara ve eşsiz mimariye odaklandı. Yüreği, biraz önce duyduğu metihlere rağmen zifte bulanmış gibiydi; başı dumanlı, zihni bulanıktı. Hissettiği bu tarifsiz hâlin, bir tek ona ait bir duygu olamayacağını, en mağrurundan en mütevazısına kadar herkesin yaşayacağı evrensel bir duygu yaşadığını biliyordu.

Belki de insanlığın yaşadığı bu buhranın ana sebebi, tam da budur: Dertlerin yaşattığı duygu değişiminin yalnızca bize aitmiş gibi, başka hiç kimsenin böyle bir hissi yaşamadığı ve yaşayamayacağı fikrinin oluşturduğu canice bencillik hissidir. Belki de bu bencilliğin türü, her bir insanda farklı tepkilere sebep olabilir. Belki de farklı olan tek şey budur.

İnsan ırkının çeşitliliği sanıldığı gibi az değildir. Her bir insan, tek başına bir ırktır. Tıpkı farklı nem, rüzgâr ve ışığın oluşturduğu birbirinden çok farklı kar taneleri gibi. Yaşadığımız

yer tek bir gezegen olsa da bizi yetiştiren sert rüzgârlara benzeyen sıkıntıların ışıktan daha parlak olan mutluluklardan farklılığı, her bir insanın birbirinden ayrı olması diye düşünüyordu.

Salonunu çepçevre dolaşıp zihnindeki karmaşık emirleri tekrar hatırladı. Yapması gereken asıl emirleri, öz yurdundan gelip ismini ve geçmişini değiştirdikten sonra tam da görevinin onun olması gerektiği yerde olduğunu anladı. Birkaç tur attıktan sonra salonun tam ortasına çömelip oturdu. Gömleğinin altından bir kâğıdı, önceden bulduğu kalemi ve mürekkebi çıkardı. Mürekkebi tazededikten sonra Arap alfabesi ile yazmaya başladı:

Ulu Hakan'ım, halkımın tek ümidi olan Sultan'ım! Çetin bir mücadele vermiş olsam dahi vermiş olduğunuz emri yerine getirmeye artık daha da yakınım. Artık onların bir parçasıyım. Beni yanlarından ayırmadıkları gibi en has, en çetrefilli hamleleri benimle yaptıklarını zannediyorlar. Her ne kadar hizmet gereği dilimden küfür saçsam da sizin peygamber müjdesine nail olmanıza vesile olacağımı hatırlayıp telkin oluyorum. Buradaki halk açlık ve sefalet içinde. Her ne kadar sizin şehri kuşatacağınız haberinden korku duysalar da aklı başında olanlar, bunun onlar için daha iyi olacağını biliyor. Hem gelecek kuşatmanın verdiği tedirginlik hem de İmparatorluğun uyguladığı aşırı vergiler, halkı iki ateş arasında bırakmış vaziyette. Lakin onlara sunacağınız barışı düşünüp rahathıyorum. Gümüş Kilise'nin içine girmelisin, demiştiniz beni uğurlamadan önce. şu an ki hâlimi bir görebilseydiniz keşke. Ama bana dediğiniz gibi tarikatın sırları burada saklı değil. Ama mutlaka bulacağım. Onların güvenlerini şimdilik kazanmış hâldeyim

ama bu hâl uzun sürmez. Beni takip ettirmelerinden korkuyorum. Fakat bu yedi tepeli şehri elbet alacaksınız. Bense İmparator'un size bu şehri altın tepside sunmasını sağlamak için kanımın son damlası bu şehre düşene dek savaşacağım. Bendeniz ve kulunuz Cihangir Alp.

Kararan havadan faydalanıp surun karşı kıyıyı gören bir kısmında yazdıklarını topladı. Mektubu sardıktan sonra posta güvercininin ayaklarına iliştip sıkıca bağladı. Sonra onu izleyen kimsenin olmadığından emin olduktan sonra bulutların dahi arzuladığı şehrin göğüne fırlattı beyaz güvercini.

***

Gümüş Kilise'den ayrıldıktan sonra eski katedrale dinlenmek için giden yaşlı Aziz Paulus'un yanına, kan ter içinde bir adam geldi. Nefes nefese bir şeyler söyledi. Ama ilk seferde hiçbir şey anlamayan yaşlı Paulus, ona bir kadeh su verip sakinleştiğinden emin olduktan sonra olan biteni tekrar anlatmasını istedi. O da onların kiliseden ayrılmasının ardından, güneş battıktan sonra Akethas'ın Türklerin olduğu kıyıya bir güvercin gönderdiği bilgisini, geç olmadan haber vermenin gerekliliğini düşünüp, Aziz'i en son katedralde bularak ilk ona haber verdiğini anlattı. Adamın Akethas'ı nereden gördüğünü sorduğundaysa onu emredildiği gibi kiliseden tam olarak görünmeyen ağaç evden izlediğini söyledi. Elinde çakıl taşları bulunan yaşlı Paulus, sinsice yukarı kalkan dudağının yüzünde oluşturduğu biçimsiz ifadenin ardından haberi getiren adama baktı ve konuşmaya başladı:

— Demek ki bir Türk! Bunu önceden anlamıştım. Ancak bir Türk böyle bir işe girişebilir.

Çakıl taşlarını itinayla aşağı ve yukarı fırlatıp tekrar yakalıyordu. Alışkanlık hâline getirdiği bu oyalanmaya ara verip bir elini dudaklarına götürdükten sonra düşünür gibi yapıyor, diğer eline de daha önce büyük bir sandıktan çıkardığı eski püskü, ince bir parşömeni alıp bakıyordu. Nefesinin ve nabzının yavaşladığı yüzünden okunuyor ama buna rağmen yüzündeki tiksiniç ifade aynı hinlikle yerinde duruyordu. Dakikalarca parmaklarını dudaklarına götürüp sanki devasa bir şato inşa eden gözleri pörsümüş bir dâhi gibi dakikalarca bu şekilde bekledi. Durdu, durdu. Nefessiz kaldığını hatırlayıp tekrar nefes aldı. Başını kaldırdı ve en az bir ölü kadar cansız gözlerini olabildiğince açıp karşısındaki adama dikti.

— O Türk’e istediğini vereceğiz, hih-hih! Madem bu şehri almak istiyor, biz de ona bu şehri veririz. Topraklarımız sonsuza dek onun olacak.

Şaşkınlıktan nutku tutulmuş olan, adını bilmediğimiz muhafız, kekeleyerek konuşmaya başladı.

— A... Ama nasıl olur! Ne dediğinizin farkında mısınız? İmparator bu söylediklerinizi duyarsa ne cevap verirsiniz? Yo, hayır, kinayedede bulunuyor olmalısınız.

Sağ eli ile ağzını kapatıp ve ardından yaşlı Paulus’a arkasını dönüp şaşkınlığını gizlemeye çalıştı ve mantıklı bir açıklama alır ümidiyle tekrar yaşlı rahibe döndü:

— Yoksa bu da bir Staretzlik imtihanı mı yüce peder?

— Hayır, bu eğer doğru uygulanmazsa sonuçları tahmin bile edilemeyecek bir kumar. Ama içimde, beni o Türk’ü bu kumarın ortasına bırakmaya iten bir dürtü var. Kendimi o dürtüden kurtarmıyorum.

— Cahilliğime verin ama dediklerinizden tek bir anlaşılır şey bulamadım.

— Elimde tuttuğum şu parşömen kâğıdında, Konstantinopolis'in altındaki kazılı tünellerin tümünün çizili olduğu bir harita yer alıyor. Bu tünellerin tam da kesiştiği yerde garip ve dehşet verici bir şeyin olduğu kanısındayım. Belki de bir zebani veya karanlıklarla süslü bir çukurdur. Oraya biri zaten gönderilecekti. Ama aramıza Arethas adıyla nereden gönderildiğini merak ettiğim bu yabancı'nın Mehmet'in casusu olduğunu senin muhbirliğin ile öğrendikten sonra, şimdi tam da burada o Türk'ü yapacağımız kusursuz bir tertip ile arzuladığı şehrin altındaki zebanilere yollama kararı aldım.

Yaşlı papaz haritayı katlayıp koynuna sakladı. Muhbirini görev yerine yolladıktan sonra uyumak üzere nemli ve ıslak tavanlı odasına çekildi. Sabah ayini ile toplanan yedi papazdan yaşlı Staretz Paulus dışında hiçbirinin, akşam olanlar hakkında bir duyumu yoktu. Tek bildikleri, dün gece teker teker, hepsine sabahki ayine mutlaka Gümüş Kilise'de katılmaları gerektiği bilgisinin verilmesiydi.

Ayin sırasında güvenliği sağlama bahanesi ile Akethas olarak bildikleri Cihangir'i kilise kapısında bırakmışlardı. Dinlenilmediğinden emin olunca freskler ile bezeli duvara sırtını dayadı Papaz Paulus. Aklında ayini hatırlatacak birçok etken olmasına ve bu amaçla toplanmalarına -diğerleri öyle zannediyordu- rağmen düşündüğü yegâne şey, dün gece yaşadığı karmaşık olay örgüsüydü.

Aklının oyunlarından kurtulup ayini gerçekleştirdikten sonra dün olan biten her şeyi, hiçbir ayrıntısını atlamadan tek nefeste anlattı. Akethas'ı tünellere büyük bir suikastı gerçekleştirme

yalanı ile yollama kararını, yaşına göre beklenmedik bir süratle anlattı. Anlatılan karşısında hayrete düşen papazlar, halka öğretilerini anlatırken uğradıkları sınıfsal ayrımın oluşturduğu gururla hep bir ağızdan kahkaha atmaya başladılar. Öyle ki ayinin başından beri kendisi üzerinden kurulan plandan habersiz olan Cihangir, bir müddet sonra merakına yenik düşüp içeri gözetlemeye başladı. Ama tam bu esnada ayini ve planı bitirmiş olan yedi papaz, bin bir şekle bürünmüş, hile ve düzenbazlıktan nuru sönmüş, yüz­süz yüzleriyle Cihangir’e sahte görevini anlatmak ve sonu belirsiz bir karanlığa yollamak üzere kilisenin tunçtan kapısı önünde toplandı.

Görevi basitti. Tünellerde onu bekleyen lağım­cılar eşliğinde, bin yıllardır var olan bu tünellerin onarımı esnasında çalışanların muhafazasını sağlayacak ve tünelin çıkışında kiliseye muhalif birini infaz edecekti.

Tünel karşısında, papazlar arkasında ve varlığını adadığı vazife yüreğindeydi. Arkasına bakmayı dahi aklından geçir­meden içeride lağım­cılarının olduğunu zannederek tünele girdi. En az zaman kadar hızlı ve aynı zamanda umursamaz bir yaş­lıkla ilk adımlarını attı. Yürüdükçe karanlığın arttığını hissetti. Birden durdu. Arkasına döndü. Aniden beyninde şimşekler çaktı. Yıldırımlarla, tufanlarla doldu tüm sinir hücreleri ve her şeyi anladı. Bu büyük bir tuzaktı.

Gerisin geri koşmaya başladı çatlarcasına. Ama tünelin girişinin yıkılmış olduğunu gördü. Yıkıldı, yığıldı dizlerinin üstüne. Karanlıklarla süslü bu çukurdan farksız yerde, tek başına, vazifenin düştüğünü ve daha en baştan sultanını yarı yolda bıraktığını düşünerek ağlamaya başladı. Kan yerine göz­yaşları akıyordu bu şehrin topraklarına. Ama Akethas adını

kullanarak içlerine sızan papazların bu oyunlarına karşılık veremezse nefessizlikten ziyade kahrından ölecekti.

Saniyeler, dakikalar hatta saatler, onu giyotine yatırmış ölüm zamanını bekleyen birer cellatlardı. Saatler sonra içerideki tüm hava yavaş yavaş tükenmeye ve tünelin diğer kısımlarındaki tahta kolonlar, ağırlığa dayanamayıp çatırdamaya başlamıştı bile. Ciğerleri yetersiz havadan dolayı sıkışan Cihangir, en sonunda dayanamayıp tünelin aksi yönünde böğürerek ve nefes almaya çalışarak koşmaya başladı. Bitmek bilmeyen tüneller her defasında çatallanarak ayrılıyor ve o düşen kalka kör karanlıklarda bir yudum nefes arıyordu.

Ciğerlerindeki son hava tükenmek üzereyken bir uğultu ya da bir yankı duydu. Hemen ardından gözünü kamaştırıcı sert bir ışık... Öyle bir ışık ki bir ok gibi deliyordu Cihangir Alp'in gözlerini. Tek eliyle gözlerini kapatıp ötekisi ile dengede kalmaya çalışıyordu. Işığa yaklaştıkça ciğerleri yavaş yavaş havayla doluyor ve hiçbir şey görmemesine rağmen yüzüne ve saçlarına ferahlatıcı, ılık bir rüzgâr vuruyordu.

Bir anda ayakları yerden kesildi. Sonsuz bir derinliğe düşmüş gibi hissettiren bir boşluğa düştü. Canı acımişti ama o hâlâ ışıktan hiçbir şey göremiyor ve bu durum onu iyice korkutuyordu. Çarpıp sırtını dayamak ve bir şekilde korkusunu yenmek için bir duvar aramaya başladı. Bu esnada kendi kendine bağırırmaya başlamıştı bile.

— Birkaç dakika önce karanlıktan hiçbir şey görmezken şimdi bu kör edici ışıktan bir şey göremiyorum. Allah'ım, bu nasıl bir imtihan! Nasıl bir oyuna düştüm böyle?

Eli hiçbir şeye çarpmıyor ve sanki her yer uçsuz bucaksız bir bozkırmış gibi ne tarafa yürüse o yönün sonu gelmiyordu.

En sonunda tüm bedeni, tam olarak kavrayamadığı ama yağan bir şelaleye benzeyen bir su kütesine çarptı ve hemen ardından tekrardan sonsuz bir düşüş... Ama bu düşüşün sonunda, ötekisinden farklı olarak kendini buz gibi ve tuzlu bir suda buldu. Boğulmamak için art arda kulaçlar atıp su yüzeyinden gelen ışığa doğru yüzdü. Bu bir türlü bitmek bilmeyen azapta, nefesi çok yorulmuştu. Sonunda yüzeye yetişmeye dayanamadan bilincini kaybetti.

***

Uyandığında sert kayaların üstünde, martıların arasında buldu kendini. Işıktan yorulan gözleri ilk başta hiçbir şey görmüyor ve takatsiz kalan bedeni kıpırdamaya dahi müsaade etmiyordu. Martıların sesine karışan garip sesleri işitiyordu. Boru sesine benzeyen ve kulağını tırmalayan bu seslere, bir de insan sesleri dâhil olunca tüm bedenine muhalif ayağa kalktı. Gözlerini ovuşturup tüm bu garip seslerin kaynağını aramaya başladı. Dakikalar sonra ilk gördüğü şey, bin bir çeşit insanlarla birlikte gördüğü en acayip şehirdi. Gözlerine inanamıyordu. Neredeydi böyle? Bu insanlar kimdi ve en önemlisi bütün bu gördüğü gerçek miydi? Bir köşeye oturup kâbus sandığı bu şeyin birazdan geçeceğine dair kendine ümit veriyordu. Ama bütün çabasına rağmen görmekte olduğu tüm yabancı, değişik kıyafetli insanların etten ve kemikten, canlı olduğunu anladı.

— Tümüyle yabancıysa olduğum bu şehir, hangi devirden? Nerenin çilesi bu böyle? Allah'ım, aklımı yitireceğim.

Kayalıklara yaklaşan yaşlı, üstü başı kir pas içinde, saçları ve sakalları dizine kadar uzamış yaşlı, buruşuk yüzlü bir adam yaklaştı. Ayakları boğaz suyuna değecek şekilde Cihangir'in yanına, bir kayanın üstüne oturdu. Göz torbaları sürekli

uyumaktan şişip halka tutmuş bu adam, ağır bakışlarla gülümseyerek ona bir ekmek parçası uzattı. Ekmeğe uzun uzun baktıktan sonra kafasını sallayıp geri çevirdi. Cihangir'in ıslak ve sağlam tek bir noktası olmayan üstüne bakan adam, kendi kendine ondan daha düşkün birilerinin var olduğunu düşünüp sevinmeye başladı ve keyiflenerek ilk sorusunu sordu.

— Birader üşümüyor musun? Gölgede durmuşsun bir de. Ne işin vardı bu hâlde suyun içinde?

— Bilmiyorum.

— Demek, sen de benim gibi bir evsizsin. Amma da gençmişsin. Üstündekiler bin yıllıkmış gibi. Yoksa bir enkazın altından mı çıktın?

— Belki de bin yıllıktır, onu bilmiyorum ama bildiğim tek şey, korkunç bir enkazın altından çıktığımdır.

Yaşlı, evsiz adam beyaz ve sert saçlarını kaşıyıp içinden, “Demek ki bir de deli. Yazık.” diye düşünüyordu.

— He, he! Söyle bakalım, adın ne senin garip adam?

— Sultan'ımın bendesi Cihangir Alp.

— Sultan'ın kimdir senin?

— Aynı dili konuşmanıza rağmen bu farklılıklar içinde onu tanıyacağını zannetmiyorum.

— Ne farklılığından bahsediyorsun sen?

— Şu an üzerinde durduğumuz bu şehrin adı nedir?

— Çattık yine bir deliye! Ne olacak. Tabii ki de İstanbul.

İçten içe kafası iyice allak bullak olan kahramanımız, ona bu oyunu oynayan Staretz papazlarının mağlup olduğunu ve

aynı zamanda Fatih’in mutlak bir zafer kazandığına sevine-
meden korkunç bir karamsarlığa kapıldı.

— Belki bana inanmayacaksın ama ben bu denize düşme-
den önce enkaz hâline gelmiş bir tünelden geldim ve oraya gir-
meden önce bu şehrin ismi Konstantin’in Şehri’ydi. Kuleleri,
büyük kilisesi Aya Sofya, yedi tepesi ve boğazı dışında her şey
değişmiş. Büyük kiliseden ve şehrin her yerinden minareler
yükseliyor. Fakat bir şeyler ters gitmiş gibi.

— Bak, güzel insan. Başını bir yere vurdun galiba ama bak
bir yüzüme. Sence bir şeyler düz gitmişe benziyor mu? Bak,
hâlinde meczupluk olan genç. Şu sonu olmayan caddelere, dar
sokaklara bak. Her köşesinde eşkıyaların, namussuzların ve
hırsızların hazırda beklediği, berisinde, ötesinde yolunu kay-
betmişlerin bedeninden vadiler oluşan tekinsiz meydanlardır
bu sahte sarayların yalancı yeri. Gördüklerin ve göreceklerin
arasında hoş kokulu kokarcaları, kuzu görünömlü kurtları ve
hatta sahte kanatlı kuşları göreceksin. Bunlar, tarihte görül-
memiş bir hilebazlıkla saldırır bu şehre ama gözünü öyle bir
boyarlar ki ışıklarından önünü göremezsin.

Gözleri gün ışığına yeni yeni aşına olan Cihangir, bu ben-
zelmeye buruk tebessüm ile karşılık verdi.

— Buraya nereden geldin bilmiyorum ama burada zaman
dahi bahsettiklerimin hükmü altındadır. Sabah kalktığın sen
ile gece yattığın sen arasında dağlar kadar fark vardır. Ölümü
bile unuttururlar burada adama. Her tarafa saldırıp ısırma-
tan tek bir dişi bile kalmayan bu mahluklar, modernizm kis-
vesi altında hiç fark ettirmeden tabutları dahi büyük bir afi-
yetle çığnerler bu devrik devirde.

Güneşte durmaya başlayınca üstü kurumuş olan Cihangir, derin bir of çekmekten başka bir şey yapamadı duydukları karşısında.

— Ama biz zannediyorduk ki bu şehir alınırsa küffarın elinden, bizim mayamızla yoğrulan bir toplum inşa ederiz. Tüm dünyaya ihsanı, erdemi ve faziletli ne varsa yayarız. Ama görüyorum ki öyle olmamış. Aklımın almadığı teknikler, ilimler öğrenilmiş ve galiba bedelini, aslını kaybetmekle ödemiş bu devrik devir.

Cihangir'in bu sözlerine artık aldırış etmeyen yaşlı, evsiz adam, ona tekrardan elindeki kuru ekmeği uzattı. Ekmek, ona hiç olmadığı kadar uzak ama bir o kadar da yakın olan yurdunu hatırlattı. Evet, o daha altısında yeniçeriler tarafından Konstantinopolis'in yani surların karşı tarafında olan köyünden alınmış, iyi yetiştirilmiş bir devşirmeydi. Köyü, bir zamanlar şu an üzerinde durduğu kıtada olmasına rağmen o köyün üstünde Cihangir'in nasıl olur da bu kadar yüksek olmasına rağmen "Yıkılmaz!" diye düşündüğü binalar, bir ormanı andıran sıklıkta yükseliyordu? Ekmeğe ilk ısırığı attığında, aslında şu an ne kadar da aciz olduğunu anladı ve kendini derin bir iç çekerken buldu. Ama içine çektiği havanın ona çok ağır geldiğini anladı. Ama bunun dakikalar boyunca nefessiz kalmaktan mı yoksa gerçekten havanın kirli olmasından mı kaynaklı olduğunu anlayamadı. Ta ki yanından geçen demirden ve yumuşak, siyah tekerli vasıttan çıkan kara dumanı görene dek. Ama biraz daha dikkat ettiğinde bu dumanların, şehrin dışından da yükseldiğini fark etti.

— Neden her tarafını duman sarmış şehrimin?

— Her şeyin daha fazlası için. Ne kadar çoksa o kadar iyi olacağını zannettikleri için.

— Anlamıyorum.

— Başını kaldır da bak, şu caddelerden, sokaklardan akan insan bedenlerine. Birbirlerine çarpa çarpa bir yerlere koşturduklarını ve en sonunda etrafa koca koca yığınlar bıraktıkları artıkları gör ve anla, ne kadar kalabalık olduğunu bu devrin. Fabrika nedir bilir misin bilmem ama bildiğim, soluyacak bir yudum nefes bile çok görülür insana buralarda. Dev bacalardan göğe akan zehirlerin öz oğlu asitten yağmurlar yağar; yağar da denize, ormana ve tüm doğaya kan kusturur. Üstüne yağın her şeyi deler, geçer ama bir tek kör vehimlere, tok ama doyumsuz midelere ve kan bürümüş kör gözlere gücü yetmez o yağmurların. Yer delinse, gök yarılsa fark etmez. Etkilemez onları çekler, senetler, bonolar, kurlar ve faizlerin etkilediği kadar. Uykuları kaçır yediklerinden. Tat tuz alamaz olurlar; sırf ihaleyi alamazlarsa yine yağız toprağa, o betondan binalarını dikemezler diye. Koltuklarına yığılıp keyifle seyredeler, kara dumanların mavi göklere yükselişini. O pis havayı, afiyetle çekerler içlerine yarınları düşünmeden. Fakat piyasanın dalgalandığını görünce nefesleri kesilir. Tir tir titreyerek tırnaklarını yerken bulurlar kendilerini ama bulutlar yine yetim. Kravatlarını gevşetirler ama kuşlar kayıp. Lüks saatlerine bakarlar terler içinde lakin ağaçlar sessiz. Yani anlayacağın delikanlı, şimdi üretilen bir şeyin dakikalar içinde tüketildiği bu zamanda tüketildiği hâlde yeri doldurulamayan tek şey doğa.

Genç adam, yüzünü iki eline götürerek yaşlı evsizin anlattıkları arasında anlaşılabilir şeyler arıyordu ve bu esnada ihtiyar sayıp dökmelerine devam ediyordu:

— Hiçbir şeyden memnun değiliz, değiller. En mükemmel şey de bile bir kusur bulma yeteneğine sahiptirler. Bugün ortaya çıkan bir bulgu, bilgi veya olgu, adı her neyse, yarın modası geçip çöpe atılıyor ve hızla tükeniyor. Yerine yenisi geçiyor. Ama bundan da memnun kalmayıp yerine hemen bir başka türü arıyor. Kendisi çoğu şeyde yetersiz, donanımsız olduğu hâlde sırf bir başkası tarafından halka sunulan iyi bir hizmeti, yersiz veya yetersiz bulabiliyor ve bunu, en haklı gerekçelerle, büyük bir davacı edası takınarak her fırsatını bulduklarında, o çirkin sesleriyle bağıra bağıra her tarafa anlatıyorlar. Bir de bunların tam tersi bir şekilde içindeki cevherlerden ve öz benliğinden habersizce aşağılık kompleksine maruz kalmış ve kendinden memnun olmayan başka bir grup var; çoğunlukta ve yetişkinler yüzünden umudunu kaybetmiş gençlikte. Ah! Kırık, değersiz camlar, elmas hazinelerle aynı kefedede ölçülüyor. Altınlar zararına satılıyor. Gençler, değersiz şeylere harcıyor bu devirde. Nereye, hangi menzile doğru gittiğini bilmeden bir yerlere doğru gözleri bağlı şekilde yürüyor bir nesil ve yolun sonunda onları bekleyen ne olduğunu, hiç kimse sorgulamıyor.

Yüzünü kaldırdığında yaşlı adamın yüzünün biraz karardığını ve yüzündeki çizgilerin sanki biraz daha arttığını anladı Cihangir. Ama bunu yorgunluğundan dolayı gördüğü bir göz yanılması olduğunu zannetti.

— Bir görevim vardı ve bu görevim, diğer tüm arzularımın önüne geçip beni bu görevin itaatkâr bir bekçisi yapmıştı. Bu görevin sonunda, önceden bin bir türlükle göğüs gerdiğim ve akıl almaz hilelere, yalanlara başvurup bundan bir nebze olsun yorulmadan tüm zorluklarla baş etmeme rağmen yolun

sonunda, Anadolu ve Rumeli'nin arasında köprü olmuş. Bu şehre ve bu şehrin merkezinde olacağı koca bir yurda, tertemiz bir sayfa açmayı ümit ederek tüm imkânsızlıklara katlandım. Oysa savaşım boşuna değil zannediyordum.

Cihangir, sözünü bitirdiğinde evsiz adamın gözlerinin kızardığını ve aynı zamanda göz altı torbalarının şişmesiyle beraber gözlerinin iyice çukura kaçtığını, hayret edici bir şaşkınlıkla ayırt etti. Bu esnada hava iyice kararıyor ve şehrin göz yoran ışıkları Cihangir'in saatler önce şehre ilk düştüğü gibi dikkatini çekmiyordu. Etrafında gördüğü hayret veren yenilikler ve teknikler, onu artık başka bir zaman dilimine; geleceğe yollandığına tam olarak ikna etmişti.

“Fakat bu baştan beri papazın planı mıydı? Hayır. Onda ne böyle bir olaya parmağını sokacak kadar basiret ne de bu devrin tüm çarpıklıklarının bana gösterecek kadar bir keramet var. Tümüyle ondan bağımsız gelişti, başımdan geçen bu karmaşa.” diye düşünürken yaşlı evsiz, kaynağı belirsiz bilgelikle nutkuna devam etti:

— Hiçbir savaş boşuna verilmez. Savaşlar zaferlerle birlikte birçok kayıp getirir beraberinde ama ölen hiçbir asker, hiçbir komutan boşuna ölmemiştir. Eğer ortada bir görev varsa, bu görev emrini alana vereceği bir ders vardır. Mühim olan da bu dersi iyi anlamaktır. Sen ise genç, deliden ziyade yolunu kaybetmiş bir seyyahsın.

— Nasıl bir seyahattir ki bu, ne başı belli ne sonu. Ömrü hayatımda hiç bu kadar uzak ve aynı zamanda bu kadar yakın bir seyahat görmedim.

— Savaşın bu şehri almaya mı genç adam yoksa bizzat bu şehre mi?

— Bilmiyorum.

— Sen kimsin?

— Galiba en çok da onu biliyorum. Ne Akethas'ım ne de Cihangir.

— Savaşın bu şehreyse genç adam, bilmelisin ki tüm dünyayı arkana alsan ve karşında anahtarı eline verilmiş kaleler ve savunmasız ve ordusuz bir İstanbul da olsa kaybedersin. Ya yaşamında ya da ölümünden sonra ama mutlaka... Zafer, bu şehrin göz dolduran güzelliğini seyretmekte, onun jeopolitik ve stratejik gücünden yararlanmakta değil. O yüzden hiçbir hükümdar, bu şehrin asıl sahibi olup onu dizginleyememiştir. Bulutları dahi umutsuz görünebilir sana, bu şehrin ve bu dünyanın perdesiz oyununda. Ama umut daima var olacak.

Ses tonu her sözcükte biraz daha çatallaşıyor, her durak-sadığında bir sonraki cümlesine daha da ağır bir şekilde başlıyordu. Aklaşmış saçları dökülüp tatlı rüzgâra karışıyordu. Cihangir, şu an önünde bir mum gibi yavaş yavaş eriyen yaşlı adamı, o denli büyük umutlarla dinliyordu ki ondaki bu akıl almaz değişikliği bir türlü fark edemiyordu.

— Umud, dünya döndükçe iyi kötü fark ettirmeksizin daima kalplerde olacak.

Bu sözün ardından neredeyse sürüne sürüne ayağa kalktı. Sırtını boğaza döndü ama bu esnada Cihangir, önünde bir deri bir kemik, saçları rüzgâra karşı dökülen bu ihtiyarın yüzünde bir tanıdıklık fark etti. Bu oydu, Cihangir'di! Onunla dakikalardır belki de saatlerdir konuşanın kendisinden başka biri olmadığı gerçeğiyle yüz yüzeydi. İhtiyar gözlerinin ferisi sönmüş bir vaziyette kollarını açtı ve Cihangir'e son kez:

— Bu zamanın nabzını, yalnız umut tutabilir. Çocukların yüreğindeki umut, kalabalıkların arasında bir başına kalmış umut... Bul, o umudu Cihangir. İstikbali, çocukların masum umutları kurtaracak.

Bu sözlerin ardından yaşlı bedenini serin sulara bıraktı. Cihangir peşinden atlamak istese de suda ne bir belirti ne dalgalanma olmuştu. Sanki az önce şahit olduğu bu olay, bir hayal ürünüydü. Elleriyle yüzünü kapatıp bütün bu yaşadıklarının bir rüya olmasını diledi ve ellerini yüzünden çektiğinde şehrin aynı şehir; kalabalıkların yine aynı şekilde sonsuz bir meçhule aktığını gördü.

İhtiyarın intiharından sonra o da kalabalığa karışmak intiharını ağır adımlarla gerçekleştirdi. Bir intiharı ancak o intihardan büyük bir umut sonlandırabilir. Genç adam, vakur adımlarla kalabalığa ağır adımlarla karıştı.

Yazardan

Kendimi bildim bileli edebiyata büyük ilgi duymuşumdur. Çocukluğumda daha okuma yazma bilmezken, yalnızca kitapların resimlerine bakıp kendimce hikâyeler uydururken başlayan bu sevgi, zamanla derinleşti ve şimdi hayatımın önemli bir parçası hâline geldi. Pandemi döneminde kitaplarla ve kalemle geçirebileceğim uzunca bir zamana sahiptim. Tabii düşünmek için de...

Bu yarışmayı gördüğümde, öncelikle konu beni içine sürükledi. Evlerde geçirdiğimiz zamanı ve geleceğimiz olmak üzere daha pek çok konuyu sorguladığımız bu dönemde, benim de bu tema hakkında yazabileceğim, anlatabileceğim şeyler olduğunu düşündüm ve yazmaya başladım. Kötüye giden, robotlaşan ve acımasızlaşan bir dünyada, umudun nasıl yeşerebileceğini kendime hatırlatabileceğim bir yoldu bu hikâyeyi yazmak.

Kısaca söylemek gerekirse bu yarışmaya katılmamın temel nedeni, sahip olabileceğim, sahip olabileceğimiz gelecek için verilmesi gereken mücadeleyi, işler yolunda gitmezken dahi derinlerde parıldamaya devam eden umudu, gün yüzüne çıkartmaktan asla vazgeçmemeyi kendime hatırlatmaktı. Bu şansı bana tanıdığı için de Kapadokya Üniversitesine minnettarım.

Ela KARASOY

Cağaloğlu Anadolu Lisesi, Fatih/İstanbul

Dünyanın Sonuna Doğan Çocuklar

Ela KARASOY

Delfin, dünyanın kendi etrafında dönmediğini öğrendiğinde 16 yaşındaydı.

Alarmlar, ana binanın her yanında gecenin bir vakti yanık bir siren sesiyle bağırıyordu. Daha önce tatbikatlar dışında hiç böyle bir ses duymamıştı. Bu kırmızı alarmın sesiydi. Yanlış giden bir şeyler olduğunu biliyor fakat yatağının sıcaklığından ayrılmak istemiyordu. Hem kime ne faydası olacaktı ki? Daha eğitimini tamamlamamış bir savunma uzmanlığı öğrencisiydi yalnızca.

Babasının içeriden gelen seslerini duydu. Babası İç Toprak'ın korunmasından sorumlu güvenlik şefiydi. Bir insanın yönetim masasında kazanabileceği, en yüksek rütbelerden biri. Bir yandan hazırlanıp bir yandan da telefonla biriyle konuştuğunu duydu. Sesi o kadar telaşlı ve öfkeli geliyordu ki Delfin, elinde olmadan korkmaya başladı. Korku, Delfin'in pek alışık olduğu bir duygu sayılmazdı. Tabii bunun da başlıca nedenleri var.

Öncelikle korkması gereken hiçbir şey yok. Babası Lider'in gözdelerinden ve olabilecek en iyi şartlarda yaşıyorlar. İkinci, kendi yaşantısı dışında yaşamları bilmediğinden, korkulabilecek herhangi bir şey olabileceğinden de habersiz. Bu iki önemli faktör, onu her zaman korkusuz yapmıştı. Şimdi ise bu

yabancı olduğu duyguyu sindirmeye çalışıyordu. Babası uyanık olduğunu öğrenirse onu yanına almayacağını bildiğinden, gizlice kaçarak olup biteni anlamak için babasının çıkmasını beklemeye karar verdi. Ortak Topraklar’ın en gözü pek ve korkulan savaşısını bu kadar telařlandırان şey neydi, gerçekten merak ediyordu.

Delfin’in yaşadığı yere dair bildiği her şey, ona anlatılanlarla sınırlıydı. 2050’deki Büyük Kriz’den sonra dünya yeniden yapılanmaya girmişti. Nüfus yoğunluğundan dolayı gıda ve su kaynakları yetersiz hâle gelmeye başlamış. Onun için kafasında canlandırması zordu ama dünyanın eskiden yüzlerce ülke ve milletten oluştuğu söyleniyordu. Zamanla bu ülkelerdeki topraklar giderek verimsizleşmiş ve hiçbir şey üretilemez hâle gelmiş. Sadece en güçlüler ayakta kalana kadar durum böyle devam etmiş. Çok ayrıntıya girilmiyordu ama Delfin işlerin hiç de kolay yürümediğini tahmin edebiliyordu. Sonunda, cesur ve zeki bir idealist olan Lider devreye girmiş. Kalan toprakları birleştirerek yeni bir yapılanma oluşturmuş: Ortak Topraklar.

Delfin’in şu an bulunduğu yer İ Topraklar yani Ortak Topraklar’ın en verimli ve en güvenli yeri; Lider’in yuvası. Dış Topraklar’a dair çok bilgisi olmasa da orada daha ziyade işi sınıfın bulunduğunu biliyordu. Dürüst olmak gerekirse çok da umurunda sayılmazdı. Tek yapmak istediği, ona öğretilen ilkeler doğrultusunda Ortak Topraklar’ın devamlılığı ve bütünlüğünü sağlamaktı. Bu da çok zor sayılmazdı, ilkeler gayet açık ve basitti:

Her muhafız, Lider’e olan bağlılık yeminine her koşulda sadık kalmalıdır.

Ortak Topraklar’ın bütünlüğü her şeyden önemlidir.

Bütünlük tehlikeye girdiği takdirde, bütünlüğü tehdit eden her unsur derhâl ortadan kaldırılmalıdır.

Muhafızlar, nefes aldıkları süre boyunca İç Topraklar'ın güvenliği başta olmak üzere Ortak Topraklar'ın güvenliğinden sorumludur. Olası bir tehlike hâlinde İç Toprak'ı ve Lider'i korumak başlıca öncelikleridir.

İlkeler, ilk bakışta biraz sert gibi görünebilir ama aslında sadece tedbir amaçlı ve Delfin'in ezberlemesi gereken birkaç cümleden başka bir şey değillerdi. Yani kim Ortak Topraklar'ın bütünlüğünü bozmak ister ki? Hem de bu kadar güzel bir hayatları varken. Bu fikir Delfin'e hep saçma gelmiştir. Evet, Delfin'in korkusuz olmasının üçüncü nedeni de buydu. Herkesin aynı hayatı, onun hayatını yaşadığını düşünmesi.

Kapının kapanma sesini duyunca anında yattığı yerden fırladı. Bir sonraki gün için sandalyesinin üzerine yerleştirdiği antrenman üniformalarını hızlıca üstüne geçirdi ve siyah paltosunu da giyerek kapının önünde babasının biraz daha uzaklaşmasını beklemeye başladı.

Yeterince zaman geçtiğini düşündüğü anda koridora atıldı. Savunma birliklerinin tamamı, tüm lisanslı muhafızlar Ana Depo'ya doğru telaşla ilerliyordu. Delfin, sessizce aralarından süzülerek kalabalığa karıştı. İsteddiği zaman neredeyse görünmez olabiliyordu. Bu da onu, iz sürme derslerinde hep bölük birincisi yapıyordu.

Dikkat çekmeden, hızlı adımlarla yoluna devam etti. Ana Depo'ya ön kapıdan girmesi büyük aptallık olacağından, eski kestirmelerinden birini kullanmak için kalabalıktan ayrıldı. Ne kadar hayalet gibi hareket ederse etsin, babası onun varlığını bin metre öteden bile sezerdi. Bu yüzden istemese de eski

havalandırma borularından gözcü kulesine ulaşması gerekiyordu. Eğer yanlış hatırlamıyorsa kırmızı alarm protokolüne göre tehlike anında gözcüler de dâhil olmak üzere tüm muhafız birlikleri, İç Toprakların Kalbi'ne yani Ana Depo'nun da bulunduğu merkeze giderek acil durum lokasyonlarına yerleşmeliydi. Hem zaten birisi Ana Depo'ya ulaşmayı başardıysa, gözcülerin yapacak pek bir işi kalmamış demektir. Genelde ilk ölenler onlar olurdu ya da derste duyduğu kadarıyla öyleydi.

Cesetlerle dolu bir kule dairesine çıkmak, her ne kadar midisini kaldırıdıysa da nemli havalandırma borularında ilerlemeye devam etti. Olaya istediği kadar yakından dâhil olamayacaktı ama hiç bilmemektense uzaktan da olsa tanıklık etmeyi tercih ediyordu. O zaman farkında değildi ama Delfin'in, babasının ve etrafındaki diğer herkesin onun için ördüğü yalınlar duvarı, güvenli baloncuğu o gece yerle bir olacaktı.

Sonunda gözetleme kulesine vardığında içerisi bomboştu. Anlaşılan, bu gece beklediği gibi bir saldırı gerçekleşmemişti. Belki de gerçekten yapılan sadece bir tatbikatti ve başını boşu boşuna belaya sokma riskini almıştı. Anlaşılan gözcüler, tatbikat alarmını çalıştırır çalıştırmaz diğer birliklerle birleşmek için Ana Depo'nun girişine toplanmıştı. Yine de gözüyle görmek istediğinden kulenin gözleme dairesine çıktı. İşte tam o anda içinde sindirmeye çalıştığı korku, çağlayan gibi gürleyerek bir anda yüzeye çıktı. Onlarca insan, sefil hâlde insan...

Etrafları binlerce muhafız birlikleri tarafından çevrilmişti. Delfin, daha önce hiç böyle insanlar görmemişti, böyle bir sefalet... Ellerinde anladığı kadarıyla depodan aşırılmış oldukları birkaç parça ekmek ve sütle birbirlerine sokulmuş hâlde bekliyorlardı. Bazılarının ellerinde taşlar vardı ve çemberlerinin

en dış halkasını oluşturuyorlardı. Delfin, bırakın bu insanların bir tehdit olmasını depoya bile nasıl ulaşabildiklerini anlayamamıştı. Bir avuç işçi, nasıl olurdu da Ortak Topraklar'ın en güvenli bölgesine girebiliyordu?

Ama Delfin'i asıl korkutan, hayatında ilk defa gördüğü bu acınası hâldeki insanlar değildi. Onu korkutan, bütün hayatı boyunca her gün gördüğü muhafızlardı. Hepsisi o kadar sinirli ve saldırgan görünüyordu ki Delfin, bir an için onların, ellerinde taş topraktan başka silahları olmayan bu insanlara saldıracaklarını düşündü. Ama babası öyle bir adam değildi ve asla buna izin vermezdi. Eğitimi boyunca devamlı Delfin'e hatırlattığı tek bir şey varsa, zamanı geldiğinde onuruyla savaşması gerektiği idi. Bu durum ise hiç onurlu görünmüyordu. Rakibin eşit şartlarda olmadığı sürece ona saldırmak, yalnızca korkaklık olurdu.

Tam da bu düşüncesinden dolayı biraz sonra yaşanacaklar, Delfin'in hayatını kökünden değiştirecekti. Çünkü bu düşünce fırtınasından yaklaşık yalnızca üç saniye sonra, babası saldırı emrini verdi ve Delfin muhafızların, öğrendiğinin aksine yalnızca savunma için savaşmadığını öğrenmiş oldu. Ayrıca öldürmek için de saldırıyorlardı. On saniyeye bile kalmadan "tehdit" ortadan kalkmıştı. Şimdi sadece Ana Depo'nun önünde bir avuç beden yığını vardı ve kan gölünden başka bir şey yoktu. Taşlarını bile atmaya fırsat vermemişlerdi ve Delfin hayatında ilk defa yerin ayaklarının altından kaydığını hissetti.

Şimdi ne olacaktı? Babasıyla konuşmalı mıydı? Belki bunların hepsinin çok mantıklı bir açıklaması vardı. Ama buna cesaret edemedi. Babasının yalnızca gözü pek bir savaşçı değil aynı zamanda gözü kara bir katil de olabileceği gerçeği onu

durdurdu. Ondan önce eve varmalıydı ve buradan derhâl çıkmalıydı. Eğer biri onu görürse, eğer biri onun bildiğini bilirse babası onu da gözünü kırpmadan öldürür müydü? Artık hiçbir şeyden emin değildi. Tekrar güvende hissetmek, bu gördüklerini kafasından silmek istiyordu. O gece yatağından hiç kalkmamış olmayı diledi.

Eve vardığında babası çoktan gelmişti. Kapıda onu bekliyordu. Delfin, o gece üçüncü defa içinde yükselen korkuyu hissetti. Bu tanıdığını sandığı adam kimdi? Ona hâlâ güvenebilir miydi?

— Gördüğünü sandığın şey... Yalnızca protokolü takip ettik.

— Protokol, savunmasız insanları katletmemizi mi söylüyor?

— Onlar Ortak Topraklar’ın düzenini bozmak için gelmişlerdi. İç Toprak’a yapılan her tehdidi ciddiye aldığımızı biliyorsun. Ellerini, kollarını sallayarak çıkmalarına izin vermezdik. Düzeni bozmaya yönelik planlı her saldırı, protokoller gereğince derhâl durdurulmalıdır. Bunu daha iyi anlayacağını düşünmüştüm.

— Nasıl içeri girmişler?

— Bir tünel... Bugüne kadar nasıl fark etmediğimizi anlayamıyorum. Her seferinde yeniden doldurup yeniden kazmışlar. Ta ki bugün Ana Depo’ya ulaşana kadar. Delfin ister inan ister inanma ama o insanlar tehlikeliydi ve ben sadece görevimi yaptım.

— Anlıyorum.

— O zaman bu konudan hiç kimseye bahsedemeyeceğini de biliyorsundur. Bu operasyonun gizli kalması lazım. Herkesin huzurunu korumak için.

- Evet, tabii. Haklısın.
- Haydi, şimdi git ve dinlen. Yarınki antrenmanda dökülmeni istemeyiz değil mi?
- İyi geceler baba.
- İyi geceler.

Babasının bilmediği şeyse yarın bir antrenman olamayacağıydı. Nereye gideceğini bilmiyordu ama o tünel kapanmadan oradan çıkacağı kesindi. Daha önce hiç bunun üzerine düşünmemişti. Şimdi tüm parçalar yerine oturuyordu. İç Topraklar'a bir giriş olmadığını biliyordu ama fark etmediği kısım, bir çıkışın da olmamasıydı. Bütün giriş ve çıkışlar, gıda sevkiyatı için Ana Gümrük'ten veya özel izinler dâhilinde savunma birliğinin merkez binasından yapılırdı ve ikisindeki güvenlik de göz korkutucu derecede fazlaydı. Daha önce onlardan izinsiz girip çıkmayı bırakın deneyen, düşünen bile olmamıştı. O yüzden tek şansı o tüneldi ve kapanmadan oraya ulaşması gerekiyordu.

Babasının uyuduğundan emin olur olmaz, hazırladığı küçük çantasıyla birlikte yavaşça evin kapısından çıktı. Gün doğumuna kadar üç saati vardı ve yeterince uzaklaşmazsa babasının onu bulacağına ve protokolleri izleyerek onu bir hain ilan edeceğine emindi ama bu insanları bulması gerekiyordu. Onlara yardım etmesi gerekiyordu. Nedenini tam bilmemekle beraber onlara ulaşması lazımdı ve ayrıca bu gece olanları unutmaması da mümkün değildi. Bütün ilkeleri, ona öğretilen bütün ahlaki kurallar ve topluluğunun dayanağı olan değerler, gözlerinin önünde yıkılmıştı.

Biz öldürmek için değil, savunmak için savaşıyoruz.

Onurlu bir muhafız olmak için daima düşmanına saygıyla yaklaşmalısın.

Eşit şartlarda olmadığın savaşlara girmemelisin.

Sıkı sıkıya dayandıkları bütün bu kurallar yalansa, başka nelerin yalan olduğunu öğrenmesi lazımdı ve bunu o duvarların içinde başaramayacağı kesindi. Babası bir kere onu yakalamıştı. Eğer kurcalamaya devam ederse, kendi kızına bile ne kadar müsamaha göstereceğinden emin değildi.

En yakın dostu olan havalandırmalardan Ana Depo'ya doğru hareket etti. Ana Depo'nun önü hâlâ muhafız kaynıyordu ama o görünmezdi. Yine yavaşça sıyrılarak bütün o dalgın muhafızların arasından Ana Depo'ya ulaştı. Soruşturma ve çalışmalar hâlâ devam ettiğinden hâlâ kapısı açıktı. Yoksa oraya girebilmesine imkân yoktu.

Her yer temiz görünmesine rağmen etrafta yoğun bir kan kokusu vardı. Midesi kalktı. Ana Depo, şu ana kadar gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu. Milyonlarca farklı bölüm, gıda ve tohum. Hepsisi bir aradaydı. Çalışmaların sürdürülebilmesi için güvenlik duvarı etkisiz hâle getirilmişti ama tünelin başı, hâlâ çok kalabalıktı.

Ekipler derinliği ve kullanacakları malzemeyi hesaplamaya çalışıyordu. Oraya öylece süzulemeyeceğini bildiğinden bir kargaşa yaratmaya karar verdi. Hayaletler kargaşaya bayılırdı. Tünele en uzak olan rafa koştu ve tüm gücüyle devirdi. Şaşkına dönen muhafızlar, hemen silahlarını çıkarıp o tarafa doğru koşarak hareket ettiler ama Delfin daha hızlıydı. Rafların arasından süzülerek geçerek tünelin başına vardı ve bir saniye bile düşünmeden atladı. İçerisi çok karanlık ve havasızdı. Fazla zamanı olmadığını bildiğinden hızla hareket etmeye başladı.

Bugüne kadar aldığı eğitimlerin hepsini aklına getirdi. Nasıl daha hızlı olacağını, nasıl iz süreceğini ve izini nasıl kaybettireceğini biliyordu ve bütün öğrendiklerini aynı anda uygulamaya çalışıyordu. İlerledikçe hızlanıyor; hızlandıkça uçarcasına parmak uçlarında yürüyerek izlerini saklıyordu. Tek bir yanlış adım bile arkasında kocaman bir iz bırakabilirdi ve babasının onu bulması an meselesi olurdu. İz sürücülüğü, doğuştan gelen bir yetenek olabilirdi ama bunun kimden geldiğini de biliyordu.

Delfin'e yıllar gibi gelen bir sürenin ardından soğuk ve temiz havayı tekrar teninde hissetmeye başladı. Birkaç adım sonra tekrar sert toprağa basıyordu. Fakat etrafında gördükleri onu bir kez daha afflattı; binlerce çadır ve uçsuz bucaksız kurak topraklar... İnsanlar, çadırlarının önünde ateş yakmış oturuyorlarken Delfin'i fark ettiler. Delfin'i ve üzerindeki kıyafetleri... Hepsi bir anda yerlerinden fırladı ve üzerine doğru yürüdü. Ne beklediğini bilmiyordu ama beklediği kesinlikle bir saldırı değildi. Giderek yaklaşan kalabalığın içinden genç bir çocuk öne atladı:

— Burada ne işin var? İnsanlarımıza ne oldu?

— Bilmiyorum. Yani neden burada olduğumu... İnsanlarınız... Onlar öldürüldü.

Kalabalıktan sinirli bir uğultu yükseldi. Çember daralmaya başladı. Genç çocuk, onları elinin tek bir hareketiyle durdurdu.

— Sen kimsin?

— Ben İç Topraklar'danım. Bu akşam görmemem gereken şeyler gördüm ve...

Delfin, ne yapacağını ne söyleyeceğini bilmiyordu. Çocuk, bunu anlamış olmalıydı ki herkesi sakinleştirdi ve onu çadı-
rın önüne kurulmuş bir sandalyeye oturttu. Delfin, sakinleş-
tikçe gördüklerini, hayatı boyunca inandığı yalanları ve ne ya-
pacağını bilmeyerek kaçışını anlattı.

Çocuk da ona bilmesi gereken gerçekleri tek tek saydı; Dış
Topraklar’daki insanların yaşadığı hayatı. Çok az verimli top-
rak ve çok fazla insan vardı. Bu topraklarda yetiştirilen sınırlı
ürünün çoğu ise İç Topraklar’a gönderilmek zorunda kalını-
yordu. Bundan dolayı buranın halkı da sefalet içinde yaşı-
yordu. Yeni doğan bebekler ölüyor, anneler güçten düşüyordu.

Yıllar önce Ortak Topraklar ikiye ayırıldığında güçlü ola-
rak bilinen Lider’in gözde aileleri, İç Topraklar denilen özel
bölgeye yerleşmişler. Bu bölgenin verimliliğinin devamı içinse
nüfusun asgari düzeyde tutulması gerektiğine inanmışlar. Bu
yüzden de işçiler olarak adlandırıldıkları sınıfı, bu duvarın
dışında bırakmışlar. Dış Topraklar dedikleri bu bölge, yıllar
boyu süren azimli çalışmalarla yaşanılabilir ve verimli yerlere
dönmeye başladıkça Lider daha fazlasını istemiş. İç Toprak’ın
refahı giderek artarken Dış Toprak’ta sadece yaşamaya yetecek
kadar kaynak bırakılmış. Artık yaşamaya bile dayanılmayacak
hâle geldiklerinde çocuk bir plan hazırlamış: Toprakları tek-
rar verimli, yaşanılabilir kılacak bir gübre formülü. Test ede-
bilmesi için eline biraz tohum geçirdiğinde, herkese fazlasıyla
yetebilecek topraklara sahip olacaklarmış. Fakat bir yeni do-
đanı daha kaybettiklerinde bazıları artık dayanamamış ve tü-
neli planlanandan önce kullanmışlar. Aç, dikkatsiz ve öfkeli-
lermiş. Sonra olanları zaten Delfin de biliyordu.

— Yardım edebilirim. Yeni bir plan yaparız. İç Topraklar'ı avcumun içi gibi biliyorum. Hem beraber büyüdüğüm insanlar, onlar, hâlâ bir yalanın içinde yaşadıklarından habersizler. Bu açgözlülüğe onları da kaybetmeden önce yardımlarını alabiliriz.

— Bunu yapmak istediğine emin misin? Tehlikeli olacak ve işe yarayıp yaramayacağından kesinlikle emin değilim.

— Yüzyıllardır bize örülen duvarların içinde yaşıyoruz ve şimdi bu duvarları yıkma şansım var. Yardım etmek istiyorum.

Çocuk gülümsedi.

— Tamam. Haydi, dünyayı değiştirelim.

Belki yaptıkları delilikti. Ama bütün efsaneler bu şekilde başlamaz mıydı?

O deliliğin adı umuttu.

Yazardan

Düzenlemiş olduğunuz yarışmaya katıldım çünkü kayda değer bir şeyler yapabiliyor muyum merak ettim. Normalde de benim için kâğıt ve kalem alternatifi gören her alanda bir şeyler yazma işini, keyif aldığım, yaparken mutlu olduğum bir alışkanlık edinmiştim. Ama bana bu olanağı sağlayan gerek internet platformları gerekse günlük yaşamda öykülerimi okuyan insanlar, görüşlerini bildirmek yerine sadece okuyup geçiyorlardı. Çoğu kişi, yazdığım öyküleri dikkatle ve tam olarak okuyup değerlendirmeden, iyi ya da kötü bir konumda olduğunu söylemeden, göz atıp geçiyordu. Kimse yazdığım şeyi, olan ya da olmayan yönleriyle ele almıyordu ve benim bunu netliğe kavuşturmak için okurlar tarafından değerlendirilmeye ihtiyacım vardı.

Düzenlediğiniz bu yarışma, sadece öykülerime değil, öykülerimin kâğıda dökülmesinde en önemli unsur olan hayal gücüme bir değerlendirme niteliğindedi. Öyküleri değerlendirdikten sonra iyiden daha iyiye doğru bir sıralama yapacağınızı, yarışma afişinin altındaki bilgilendirme yazısında okuduğumda “Acaba bu sıralamaya ben de girebilir miyim?” diye düşünerek katılmak istedim.

Ceren KAVAKLI

Kaya Beyazıtöğlu Anadolu Lisesi, Yenimahalle/Ankara

Kendini Unutan Şehir

Ceren KAVAKLI

Havanın alacakaranlık ve biraz da serin olduğu bir gündü. Hafif hafif esen rüzgârın sesi, etrafta ne bir ağaç ne de bir ev olmadığı için duyulmak yerine daha çok soğukluğunu hissettiriyordu. Birkaç belirsiz zaman aralığında güneş doğacak, bu renksiz şehirdeki kukla-insanlar işlerine koyulacaktı.

Burası garip bir yerdı. Önceleri tam bu saatlerde kuşların cıvıladığı, denize yakın yaşayan insanların martı seslerine uyanıp her sabah birbirlerine selam verdiği bir şehirdi. Esen her rüzgârda ıhlamur ağaçlarından gelen baygınlık veren ama bir o kadar da güzel koku tüm havayı sarardı. Dışarıdan bu şehre giren birisi, sanki rüyada bir ülkeye ayak bastığını sanır, diğer insanların yüzündeki ve içlerindeki mutlulukları daim bir ceketmiş gibi üstlerine atardı. Ama artık bu yerde, ne o eski güzellikten ne de eski pırıltıdan eser yoktu.

Tüm o güzelliklerin tek bir nefeste yok olup belki de yerin en dibine, bir daha hiç canlanmamak üzere gömüldüğü gün, şehrin meydanındaki büyük saat durmuş, saatin durduğu an şehirde eskiden yaşam vadeden her şeyin mezarları üzerine kocaman çarklar çıkıvermişti. Yer yarılmış, koca toz bulutu tüm insanların zihnine oturmuştu. Sanki bir o büyük saat değil de geçmiş ve gelecek tüm saatler durmuştu bu şehir için. Kötü ve

ruhsuz bir Şehir olmuştu burası o zaman. Havada uÇan o siyah kuşlar bile güzelliğini kaybetmişti.

Yine zamanın tutulmadığı, günlerden hangi gün olduğu bilinmediği bir gündü bugün de. Ta ötedeki ve artık bir  ölü anımsatan dağların ardından beliren gün ışığı, Şehre yaklaşan genç bir adamın gölgesini asfalt zemine düşürüyordu. Genç adamın buraya daha evvel hiç gelmediği, adımlarındaki tutarsızlık ve ürkeklikten bile anlaşılabilir bir barizlikteydi.

Buradaki zamanın ötesinde bir yerden geliyor olmalıydı. Elindeki eski haritadan da anlaşılacağı üzere bir zaman gezginiydi. Daha evvelki gezginler gibi öylesine uğrayıp gidecekti, insanların bilincine artık yer etmeyen, bu durgun zaman içinden.

Genç adam yürümeye devam etti. Yürüdü, yürüdü ve yürüdü. Şehrin demirleri dökülmüş ve yer yer paslanmış giriş kapısından adımını attığında, gün çoktan ağarmış ve bu solgun yeri yine solgun bir ışıkla aydınlatmıştı. Her yeri donatmış çarklar yavaş yavaş dönmeye başlarken kukla-insanlar, ağır ve düzenli seyir gösteren adımlarla kendilerine ait çarkların başına ilerliyorlardı.  arkların dönerken çıkardığı gıcirtı ve adım seslerinden başka bir Şey duyamayan genç adam, Şaşkın ve yorgun gözlerle etrafını uzun uzun süzdü. Baktı, gördü, anlamaya çalıştı. Ama ne baktığını gerçek sandı ne de gördüğünü anlayabildi. Daha evvel haritayı takip ederek uğradığı yerler, hiç böyle değildi çünkü. Kimisi geçmişte kimisi gelecekte bir yol çizen o yerlerde hayat, sahiden yaşıyordu. Evet, burada bir hayat vardı ama yaşadığı da söylenemezdi. Peki, öldüğü söylenebilir miydi?

Sonunda etrafı incelemeyi bitirdiğinde tekrar adımlamaya başladı. Bu defa yürüdüğü yol, dışarıdaki asfaltın aksine dağınık ve taşlı topraktı. Ayağını yere her vurduğunda küçük bir toz bulutu havalanıyordu yüzüne doğru. Buranın toz içinde ve dağınık bırakılmasının sebebi, kukla-insanların birbirlerini net görmelerine engel olmaktı. Birbirlerinin pislikleri içinde göz göze gelmemeleri, büyük çarkın işine geliyordu. Zira eğer olur da içlerinden yalnızca birisi, diğerinin hâline bakıp her şeyi anlayıverirse, hepsinin ipleri eline alması an meselesiydi. Büyük çark, buna ancak böyle engel olabilirdi; yine onları kendi isteğince oynatıp yönlendirerek.

Adam şehrin daha iç tarafına, akrebi ve yelkovanı olmayan büyük saatin olduğu yere yaklaştığında çarkların ve çarklarla doğru orantılı olarak kukla-insanların arttığını gördü. Bu insanlar bir ordu gibiydi. Yüzlerinde aynı ifade, bakışlarında aynı boşluk, aynı kıyafetler, hep aynı adımlar... Onların birbirinden ayırt edilmesini sağlayan tek şey, ifadeleri aynı olmalarına rağmen suratlarıydı. Kadın-erkek hepsi aynı kıyafeti giyiyordu. Siyah ayakkabılar, lacivert, düz bir pantolon ve beyaz gömlek üzerine giyilmiş lacivert bir ceket. Düğmeleri neredeyse boğazlarına kadar iliklenmiş gömleklerin yakalarında armaya benzer bir şey vardı. Aslında armadan çok bir hayvanın tasmasına benziyordu.

Kırmızı bir ışık, yanıp sönüyordu her adım attıklarında. Ceketlerinin göğüs kısmında altın renkli bir broş takılıydı. Broşun üzerinde fötr şapkalı bir adamın silüeti göze çarpıyordu. Bu insanlar elle yapılmış birer makine gibiydi. Tek tip üretilmişlerdi sanki. Genç adam onların dikkatini hiç çekmedi hatta

öyle ki görmemiş olma ihtimalleri bile vardı. Yalnızca tekdüze adımlarıyla yanından geçip çarklarına gittiler.

“Bu ne böyle?” diye mırıldandı genç adam gördükleri karşısında. “Ne olmuş tüm bu insanlara? Sanki hepsi birer ölü gibi.” Bilmiyordu. Onlara ne olduğunu, neden ruhtan bile solgunlaştıklarını o an bir mantığa kavuşturamadı. Sadece garipseyerek bir müddet daha etrafta olup biteni seyretti ve en ilerdeki büyük çarka doğru yürümeye başladı. Yürürken kendi geldiği yeri düşündü. Onun şehrinde insanlar kesinlikle böyle değildi. İnsanlar, bazen samimiyetsiz olsalar bile asla bir robot gibi davranmıyor, yalandan da olsa bir selam vermeden geçip gitmiyordu. En çok da bu yüzden garipsedi burayı.

Büyük çarka gidene değin biraz daha etrafına bakındı. Kimisi paslanmış, kimisiyse yeni olduğu ham maddesindeki demirin parlaklığından anlaşılan bu çarklar, paslanmışlıklarıyla ters orantılı bir hızda dönüyordu. Çark ne kadar paslandıysa o kadar yavaş, eski ve yıpranmış; ne kadar yeni görünüyorsa o kadar hızlı, taze ve atılgandı. Ama çarkların paslanmasının sebebi, hava şartları veya dış etmenler değildi. Çünkü bu şehir, o kadar kuraktı ki gökte tek bir bulut olsa dahi yağmur yağmaz gibiydi.

Genç adam, ilerisindeki büyük çarka ve yanındaki gökdelene baktı. “Bu küçük çarklar, o büyük çarkı çalıştırıyor olmalı.” diye düşündü. Bu garip yerde, her bir çark başına bir kukla-insan düşüyordu. Böylesine kocaman bir çarkı döndüren kişi oldukça büyük, kendinin, yaptıklarının ve de yapacaklarının farkında bir zat olmalıydı. Genç adam, “Kötü!” dedi kendi kendine. “Burası kötü bir şehir. Uçan kuş bile güzelliğini kaybetmiş. Ne kadar da hastalıklı hissettiriyor insanın ruhunu.”

Büyük çark ve gökdelenin olduğu yere varınca kocaman ve yüksek bir demir kapıyla karşılaştı. Kapının üzerinde kukla-insanların boynundaki bağa benzeyen büyük ve kırmızı bir ışık vardı. Düzenli aralıklarla yanıp sönen bu ışık, bir yandan da devasa bir alarmı anımsatıyordu. O kukla-insanlardan herhangi biri adım atmayı kesse bu ışık da yanıp söndüğü periyodu azaltacak, hemen sonrasında kulakları sağır edecek cinsten bir alarmla bu mekanik şehri inim inim inletecekti âdeta. Hoş, bu insanlar o sesi de duymayacak gibiydiler. Her birinin gözleri kör, kulakları sağır ve ağızları dilsiz kalmıştı sanki.

Kapının iki yanında duran kukla-insanlar, bomboş bir ifadeyle karşılarına bakarak açtılar. Genç adam, birbirlerinden pek bir farklı olmayan bu kukla-insanların sol tarafta olanına döndü ve sordu:

— Burası neresi?

Tepkisizce duran kukla-insan, uzaklardaki çorak dağı işaret etti. Dağın üzerinde metal harfler çakılıydı ve büyük harflerle şehrin adı yazıyordu: Kendini Unutan Şehir.

İnsanlar hatta bir insanlar değil bu şehir, üzerine yapışıp kalan mekanikliğiyle çok ama çok ürpertmişti genç adamı. Sanki her şey ölmüş de kendilerini içten destekleyen demir bir sütunla ayakta duruyor gibiydi. Üstelik bu yerin insanlarını, büyük çarkın tanımladığı gibi “kukla” olarak da tanımlayamamıştı genç adam. Kuklalar, cansız oyuncaklardı ve onları konuşuran sahibine teslim edecek bir düşünceleri yoktu. Hareketleri de sahibi tarafından yönlendirilirdi, söyleyecekleri de... Ama bu insanlar hayatlarının iplerini, kendi düşünceleriyle hareket ederek birisine teslim etmiş gibiydiler. Onlar ne bir kuklaydı ne de bir insan.

İçlerinden birisi, yalnızca tek bir tanesi, ipleri eline almayı aklının bir köşesine getirse yani eskisi gibi düşünmeyi düşünerek davranırsa her şey normale dönecekti. En azından bu garip insanların kendilerinden haberi olurdu. Bunu yapan neden yoktu? Bu kadar mı hissetmeyi unutmuşlardı? Doğrusu bir şeyi unutmak için her gün az da olsa minik değişiklikler yaşaması gerekti insanın. Oysa buradakilerin bir önceki günü, bir sonraki günüyle aynıydı. Bu garip şehirde zaman kavramı yoktu. Hayat onlar için dün, bugün ve yarından değil de öylesine batan ve sabah tekrar doğan gündən oluşuyordu sadece. Ne garip, ne mekanik bir yerdi böyle.

Genç adam, düşünceler içerisinde zihnini şöyle bir silkeleyip açık kapıdan içeri girdi. Yürüdüğü yol yine topraktı ve her adım atışında tozutuuyordu. Bu kurak toprakta hiçbir çiçek yetişmez gibiydi. Sanki tonlarca buluttan sayısız yağmur tanesi dökülse yine ıslanmazdı; havanın bunaltıcı olmasının sebeplerinden biri de buydu.

Genç adam, büyük çarkı kimin çevirdiğini öğrenmek için içinde katlanarak büyüyen merakla çarkın yanındaki gökdelene girdi. Gökdelenin otomatik kapısında da yine dış kapıda olduğu gibi o kukla-insanlardan vardı ama bu defa bunu garipsemedi. Gökdelenin içindeki beyazlık, geniş ve ferah olan bu yeri daha da ferahlaştırmıştı.

Yan yana, belli aralıklarla dizilmiş masalardaki kukla-insanlar, karşılardaki ekranı önce birkaç saniye izliyor, sonra önlerindeki daktilo benzeri elektrikli aletlere bir şeyler yazıyorlardı. “İnsan burada delirir be!” diye mırıldandı genç adam aniden gelen bir hiddetle ve kafasını olumsuzca iki yana salladı. Tam çıkmaya yeltenmişti ki arkasını döndüğünde ona

bakan takım elbiseli kukla-insanlardan birini görmek, onu duraksattı ve ürpermesine sebep oldu.

Bu insanlar korkutucuydu. Geçmiş veya gelecek zamandaki bir yerde bu şehri, kendi anılarından oluşan geçmişine baktığı zaman hep bir ürpertiyle anacaktı genç adam. Önündeki kukla-insan, kendini takip etmesi gerektiğini küçük bir hareketle ima edip yürümeye başlarken genç adam, içindeki meraka yenik düştü ve takip etti.

Önündekinin adım sesleri beyaz kapılı bir asansörün önünde durmuştu. Eğer grimsi düğmeye basmasaydı burada bir asansör olduğu da fark edilmeyecek gibiydi. Duvarların renginden dolayı kamufle olmuştu. Asansörün kapısı bir “dong” sesiyle açıldıktan sonra bindiler.

— Nereye gidiyoruz, diye sordu genç adam sabırsızca.

Kukla-insan, ona bakmak yerine belirsiz bir noktaya bakarak yanıtladı:

— Bay Büyük K.’nın yanına.

Kaşları çatılırken karşısındakine bakmaya devam etti.

— Bay Büyük K. kim?

Kukla-insan, genç adamın bu sorusu karşısında susarak yalnızca ceketindeki broşu işaret etti. Bay Büyük K. o broşta silüeti olan adam olmalıydı. Daha fazlasını sormadı çünkü hiç tat vermemişti aldığı cevaplar ona. Hatta içindeki ürperiyi daha da arttırmıştı. Onlar da bilmiyordu değil mi? Bu büyük adamın kim olduğunu, nereden geldiğini, ona nasıl böyle çok inandıklarını kendileri de bilmiyordu.

Akılları havaya bile çıkmadan, kafatasları içinde gitgide küçülmeğe mahkûm bırakılmış biçimde yaşıyorlardı. Bu mahkûmiyetin

sebebi yine kendileriydi. Gözlerinin gördüğünü bir anlama kavuşturan o uçsuz bucaksız zihinlerini onlar mahkûm etmişler, zindanların küçük anahtarlarını da Bay Büyük K.’ya elleriyle teslim etmişlerdi. Oysa tekrar zgr olmaları, çok da zor değildi. Bunu bir gün başaramayacaklarını kim iddia edebilirdi ki? Bay Büyük K. edemezdi.

Asansör durup yine aynı sesle açıldıktan sonra kukla-insanı takip edip beyaz, uzun bir koridorun sonundan sola döndü. Aşağıdaki otomatik kapının aksine ahşap bir kapıyı içeri girmesi için açtı kukla-insan. Genç adam içeri girerken öteki, kapıyı kapayıp geldiği yöne doğru gitmişti buradan. İçerisi yine aşağının aksine salt beyaz dşeli değildi. İ tarafın duvarları açık gri boyalı, dışarı bakan kısmıysa boydan boya camla kaplıydı. Aşağısı tam olarak grnyrd.

şehirdeki tüm çarklar, genç adamın gördüğünden kat be kat fazlaydı. arkların arasındaki tek tük binalar bile bu fazlalıktan dolayı göze değmiyrd. arkların içindeki kukla-insanlara bu kadar tepeden bakan birisi, onlara küçük fareler de diyebilirdi.

Genç adam, önündeki masada ardı ona dönük siyah, deri sandalyede birinin oturduğunu tepesi belli olan fötr şapkadan fark etti. Üst üste yığılmış kâğıt tomarları ve kalem kutusunun düzenli bir şekilde konumlandırıldığı masanın üzerinde, tam ortada bir düzenek vardı. Beyazımsı tüyleri yer yer dökülmüş yaşlı bir fare, çark düzeneğinin içindeydi. Fare arkı döndürüyor, döndürüyor ve bağlı olduğu kırmızı-mavi kablo-ların içerisinden geçen elektrik akımı, diğer uçlarının bağlı olduğu küçük, bir yanıp bir snen kırmızı ışığı aydınlatıyordu.

Fare yakında ölecek gibiydi. O zaman düzenekte dönmesi için yeni bir fare mi bulacaktı bu adam? Peki, ya bir gün farelerin sonu gelirse ne yapacaktı? Farelerin sonu gelir miydi ki? Genç adam, aklına üşüşen bu soruların cevabını bulamadı.

— Siz kimsiniz, diye sordu uzun süreli bir sessizliğin ardından.

Bay Büyük K. genç adamın sesini duyunca şöyle bir omzunun üzerinden baktı ve yavaşça ona döndü. Dirseklerini sandalyenin kenarlarına yaslamış, ellerini çenesinin hafif altında birleştirmişti.

— Ah! Gelmişsiniz, dedi kibar bir sesle genç adama ve hafifçe gülümsedi.

Dışarıdakilerin broşlarında silüeti olan adamdı bu. Onların tek tip kıyafetlerinin aksine üzerinde siyah bir palto, ellerinde kafasındaki şapkaıyla uyumlu beyaz eldivenler vardı ve yine onların aksine bakışlarındaki parlaltı canlıydı. Evet, bu adam kendinin farkında, benliğini kaybetmemiş bir adamdı. Ama yine de kahve gözlerindeki soğukluk, insanın kendini sorgulamasına sebep olacak cinstendi; karşıdakinin kendini bir şekilde suçlu hissetmesine yetiyordu en azından.

Genç adam, böyle hissetse dahi gözlerini kaçırmadı. Oysa içinde bir taraf, gözlerinin içine bakarsa dışarıdakiler gibi olmaktan korkuyordu. O tarafı çabucak bastırabilirdi.

— Siz kimsiniz, diye yineledi sorusunu.

Buna bir “hah” sesiyle güler gibi oldu Bay Büyük K. ve konuştu:

— Bay Büyük K. olduğumu söylemişlerdir.

Karşısındaki genç adamı süzdü ve tekrar konuştu:

— Ve siz de bir zaman gezginisiniz ha?

Genç adamın mavi gözleri, bir şeyleri anlamak ister gibi kısılırken Bay K.’nın bunu nasıl anladığını düşünüyordu. Bay Büyük K. sözü tekrar aldı:

— Bundan bir zaman önce sizin gibi genç iki gezginle daha karşılaşmıştım.

“Aklımı mı okuyor?” diye sordu kendi kendine genç adam. Bunu sorduğu sırada Bay K.’nın düz ve sanki ucuna sim sürülmüş gibi parıldayan burnunun altındaki dudakları hafifçe kıvrıldı.

— Evet, aynen öyle, dedi alay eder bir tonda.

— Zihniniz, apaçık bir harita gibi Sayın Zaman Yolcusu.

“Bu adam sadece kendinin değil karşısındakinin de farkında olan bir zihinbaz.” dedi içinden genç adam. Belki de tüm o insanları böyle böyle hissizleştirdi.

Bay K., masanın önündeki sandalyeleri işaret ederek oturmasını ima etti genç adama. Genç adam otururken aklında hâlâ bir soru cümbüşü vardı.

— Sanıyorum ki sormak istediğiniz birtakım sorular var, dedi dirseklerini masaya yaslayıp.

Genç adam söylediğine kafasıyla onay verdi ve sordu:

— Buradaki insanlar neden böyleler? Sanki her biri kendinden bile habersiz.

Evet, en merak ettiği soru buydu işte! Bay K. sözü tekrar aldı:

— Çünkü bu sistem başka türlü işlemezdi.

Çarklardan bahsettiğini anlamıştı.

— Ne sistemi bu, diye sordu bu defa genç adam.

— Bu sistem hatta bir çark mekanizması. İçerisinde temel şeyler var. Okul, hastane, alışveriş merkezleri... Ama genelde çarklar ön planda.

— Peki, bu sistem nasıl çalışıyor? Sadece büyük çarkı döndürmek için mi?

Bay K. elini önemsizce iki yana salladı.

— Hayır. Elbette sadece büyük çark dönsün diye değil. Çarkların dönmesi için minik insanlarım var. Bir sürüler, hepsi her yerde. Her birine ait küçük çarklar var. Onlar da bu çarkları kendi önemsiz sistemlerine göre çeviriyorlar. İşe gidiyorlar, okula, sinemaya... Ancak bunları yapmaları için büyük çarkın, yani benim bir şeyler vadetmem gerek. Ben onlara para, ev, iş, iyi bir okul ve en önemlisi iyi bir gelecek vadederim, onlar da buna inanıp yapılması gerekeni yaparlar. Ama ben vaatlerimi gerçekleştirir miyim, orası muamma.

— Ne yani, dedi genç adam dehşetle.

— Buna itiraz eden kimse yok mu?

Bay K. tekrar gülümsedi ve konuştu:

— Arada birkaç tane çıkıyor ama söylemeyi unuttum. Burada itiraz etmek yasak. İtiraz edersen kendine kurduğun, sana önemli gelip bana gelmeyen küçük sistemini elinden alıveririm. Çünkü bir yasak çiğnedin, “Ne nedir?”, “Bu neden böyle?” diye sormaya başladın. İşte o zaman küçük, saydam sistemin bozuldu işte. Ne olmuş bir çark durduysa? Yerine yenisi çabucak gelir.

Genç adam, bu sistemde bir çark durursa kalan hepsinin de duracağını düşünüyordu hâlâ. Çünkü onların iplerini ellerine alması için tek umut yolu, yalnızca birisinin bile olsa

durup düşünmesi ve diğerlerini uyandırmasıydı. Bu elbette mümkündü.

— Bu çok saçma, diye itiraz etti genç adam yerinden fırlayıp. Bay Büyük K. ifadesizce onu seyretti.

— İnsan neden böyle bir sistemi işletir ki? Sıkılır bir defa. Çevresinde kimse yok. Sadece bu kuklalaşmış insanları izlemek kime ne katar?

Adam, ellerini yine önünde birleştirdi ve konuştu:

— Bir başkasına ne katacağı umurumda değil ama bana güç kattığı kesin, Sayın Zaman Yolcusu.

Genç adam olumsuzca kafasını salladı ve kapıya doğru adımladı.

— Bu insanlara her şeyi anlatacağım. Her şeyi unutmuşlar. Kendilerini bile!

Çıkmadan evvel küçümser bir tavırla Bay K.'ya baktı:

— Güle güle, Bay Büyük K.

Genç adam bunları söylerken Bay K. sadece izliyordu.

— Maalesef sevgili Zaman Yolcusu, dedi biraz sonra.

— Benim zamanımı kırıp her şeyin akışını bozmanıza izin veremem. Bırakın, buradakiler kendileri düşünsün tüm bunları.

Bu defa Bay K.'nın sesindeki soğukluk, rüzgâr olup genç adamın bilincine oturdu ve Bay K. elini yalnızca bir kez şaklatıp belirsiz bir zamanda süregelen bu anı, genç adamın zihnindeki belirgin ve bilinçli zamana karıştırdı.

Her şey, bir karanlığa doğru evrilirken umudun toz zerrelere rüzgâr olup kukla-insanların üzerine esti. Bu olurken kimi hafifçe ürperdi kimiye gözlerini başka yöne çevirmeyi bir şekilde başarabildi. Kalanının ne yaptığını ise Bay Büyük K.'dan başka kimse görmedi.

Yazardan

Öykü yarışmasına katılmak istedim çünkü bir şeyler kaleme alırken kendimi dış dünyadan soyutlanıyormuşum gibi hissediyorum. O an, sadece karakterlerim ve ben varız. Diğer her şey hatta insanlar bile kaybolur.

Bu dünyaya geldiğimizde kendi seçimlerimizle belirlediğimiz veya belirleyemediğimiz sadece bir hikâyemiz var ama bir yazar için bu durum farklı. Her bir karakterimle başka bir hikâyeye, başka bir yolculuğa adım atıyorum. Bu his, karakterlerim ve benim aramda olan bu bağ, paha biçilemez bir his. Yarışmaya katılma nedenim de tam da bu yüzden. Kendimden bir parçanın da içinde bulunduğu o sayfaların daha çok insana hitap etmesi ve gelecek yeni nesillere kendimle ilgili bir şeyler bırakmak, onlara bir şeyler katabilecek olmak. Bu duygularım ve düşüncelerim içimde olduğu sürece bazı şeyleri kaleme almak, bana hep sevinç ve huzur verecek.

Muhammed Fatih KUTAY

Erzurum Anadolu Lisesi, Yakutiye/Erzurum

Sular ekildiğinde

Muhammed Fatih KUTAY

Uzay için yapılan çalışmaların nedenini bilirsiniz. Dünya'dan kaçış planıdır aslında. İnsan ırkının sonunu getirdiği Dünya'da bu ırk, ayrıca insanlığın sonunun gelmesinden korkmaz mı bir de! İşte korkulan başa gelmek üzereydi. İnsanlar, sonlarını uzaylılar getirecek zannediyorlardı. Çok yanılıyorlardı. Son birkaç yılda filtresiz üretim yapan fabrikalar çoğalmıştı. Hem hava hem kara hem su kirliydi. Bilirsiniz, dünyanın yüzde 70'i suyla kaplıdır. Bu suyun yüzde 97'si tuzlu sudur; insanların tüketmesi zararlıdır.

İşte bu tuzlu su, o kadar çok kirlendi ki, yüzde 97'nin tamamını öyle hızlı harcadı ki sonunda ne oldu biliyor musunuz? Tuzlu suya yayılan atıklar suda yaşayan canlıların zehirlenmesine, ölmesine yol açtı. Çoğu canlının nesli tükenmişti bile! Bu canlılar, karaya çıkmaya başlayınca insanların daha önce hiç keşfetmediği canlılar keşfedildi. Fakat bu, hiç de iyi bir haber değildi. İnsanlardan korkan su hayvanları savunmaya geçmişti. Burası artık onların dünyasıydı. İnsanlar, onlardan aldıklarını onlara geri vermişlerdi.

Dünya insanlar için vahşi bir yer olmuştu. Etçil su canlıları, tatlı sulara ilerlemeye başlamıştı. İnsanlar uzay çalışmalarını hızlandırdılar ve gittiler. Nereye mi? İnsanlığın ikinci yuvası olan Mars'a tabii ki. "İnsanların tamamı gitti." desek

yalan olur. Kendini diğer insanlardan üstün sanan o ırkçı kesim, Mars'ta güneşlenirken itilip kakılan ve Dünya'da kalan kesim, yaşam savaşı veriyordu. Deniz de onlardan biriydi.

Alacakaranlıkta esen rüzgâr, Deniz'i daha da titretmişti. Sindiği duvarın kenarından tüm yaşadıklarına lanet ediyordu. En son ne zaman ılık bir duş aldığını bile hatırlamıyordu. Dünya, çok geçmeden büyük bir morga dönüştü. Hayvanların kemirdiği cesetler gün geçtikçe pis kokusunu etrafa yayıyor, Dünya'yı daha da çekilmez yapıyordu. Kalan insanlar yaşamak için birbirlerini öldürüyorlardı. Su kaynakları, her geçen gün iki kat daha azalıyordu. Büyük bir fil, hortumuyla tüm suyu içine çekiyor gibiydi. Deniz, odanın köşesinde sessizce bütün bu yaşadıklarını düşünürken bağırtıların duyulmasıyla irkildi. Odanın girişindeki çantasını alarak üst kata koştu. Cama yaklaştı ve evin kapısından içeri giren çeteyi dinledi.

— Kızın burada olduğundan emin miyiz?

Deniz, adamın sesinin kesilmesinin ardından cam kenarına doğru sessize ilerledi. Bastığı çürümüş parkelerin kırılmasıyla göçen zemine ayağı girmişti. Deniz'i duymuşlardı. Ona doğru ilerliyorlardı. Hemen ayağını oradan çekti. Ayakkabısı çukurda kalmıştı ama onu alacak zaman yoktu. Camdan atladı. Topallayarak diğer evin çitlerinden atladı. Olabildiğince hızlı koşmaya devam etti. Sonunda rutubetten çökmek üzere olan, boyasının rengi atmış bir okul gördü. Koşar adımlarla içeriye girdi ve bir üst kata çıktı. Bacağından şırıl şırıl akan kan, okulun boya eksikliğini kapatıyordu.

Zorlana zorlana ayağını ardından sürükleyerek bir kolon ve yıkılmış bir duvarın arasındaki boşluğa girdi. Yıkılan duvarların arasından süzülen rüzgâr vücudunu titretmişti. Rüzgâr

ayağına isabet ettikçe daha çok canı yanıyordu. Elini, bileğine bastırdı. Arkasından gelen bir çift kol, ansızın kızın belini ve ağzını sardı. Çılgılık atıp çırpınmaya başladı. Çırpınırken belindeki soğuk demiri hissetti. Kafasını eğdi ve geriye çevirdi. Gövdesine doğrultulmuş namlunun ucunu gördü. Kalp atışları hızlandı. Terlemeye başladı. İki kat korkuyordu. Ölmek istemiyordu. Birinin onu kurtarmasını umdu. Gözlerini sıkıca yumdu. Arkasındaki kişinin kulağına fısıldamasıyla kanlanmış gözlerini, göz kapaklarını titrete titrete açtı.

— Sakın! Saçma bir hareket yapayım deme!

Tehdit edercesine silahı kızın vücuduna daha da bastırdı. Deniz umudunu kesmek üzereydi. Öleceğini hissediyordu. Kıpırdamayı kesti.

— Şimdi senin ağzını açacağım ve sakın bağırayım deme yoksa...

Namluyu kızın vücuduna iyice bastırdı. Namlunun ucu canını yakıyordu. Yanlışlıkla ateş almasından korktu. Deniz, o an kafasını onaylar şekilde salladı.

— Kimsin? Ne arıyorsun burada, diye sordu.

Deniz'in korku ve adrenalinden yüzünden akan boncuk boncuk terlere baktı. Kızın gözleri, adamın elinden başlayarak tüm vücudunu taradı. Nasıl kaçabileceğini düşündü Deniz. Daha sonra genç adamın arkasındaki odayı gördü. Eğer yeterince hızlı olursa kurtulabilirdi. Ama bina çok eskiydi. Duvarlarından kurşun geçebilir miydi düşüncelerinden bağırtıyla sıyrıldı.

— Burada!

Deniz, hızla kafasını sesin geldiği yöne çevirdi. Onu takip eden grubu görünce telaşla ayağa kalkmaya çalıştı. Ayağa kalktı ve hızla koşmaya başladı. Arkasından bir silah sesinin patlamasıyla korkuyla, sıkıca gözlerini kapattı ve yerinde birkaç saniye bekledi. Bir adet kol, onu kendi tarafına çekince afalladı ve yere düştü. Hızla doğruldu. Az önce ona namluyu doğrultan kişiyi görünce korkuyla geri çekildi. Bu sefer genç adam, onu tüm vücuduyla sarmıştı. Silahlar peşi sıra patlıyordu. Bu kolondan çıkışlarının olmadığını düşünüyordu. Genç adam, kollarını sardığı yaralı kıza baktı. Daha tanışalı on beş dakika bile olmamıştı belki. Neden koruyordu onu? Belki de onu, takip eden bu çetenin önüne atıp kaçmalıydı. Bu sayede hayatta kalır ve kurtulurdu. Sesler gittikçe yaklaşıyordu. Artık kıızı onlara verme şıkkı, söz konusu bile değildi. Kız ona zaman kazandırırđı ama kaçmasına yeterli değildi. Kıza doğru eğildi. Titriyordu resmen.

— Bana bak. Kim bunlar, diye seslendi.

Silah seslerinin arasında genç kız korkuyla kapadığı gözlerini zar zor açtı.

— Tanımıyorum. Peşimdeler, diyebildi.

Genç adam sinirle kıza baktı. Onun yanına gelmeseydi şu an huzur içinde olabilirdi. Huzurun anlamı, ona göre ne kadar da değişmişti üç ayda. Artık huzurlu olmak, hayatta olmak demektir.

— Ne istiyorlar biliyor musun?

Genç kız, olumsuz anlamda başını salladı.

— Belki de seni onlara vermeliyim. Bu sayede kurtulurum.

Genç adamın dudaklarından dökülen kelimelerle ortam sessizleşti. Deniz artık öleceğinden emindi. Gözlerinden ufak bir yaş yanaklarına aktı. Şakaklarına ağrılar giriyor, kusacak gibi oluyordu. Hayatını düşünüyordu; ölen ve onu terk eden sevdiklerini... Gözlerinden akan yaşlar, her düşüncede daha da artıyordu. Gözyaşlarını hıçkırıklar takip etti. Resmen ölecekti. Bu dünyada ne kadar ölüm görse ve son üç ayda ölüm ve ölümlerle ne kadar iç içe olsa da kendisinin öleceği düşüncesi, onu çok korkutuyordu.

Genç adam, kızın ağladığını görünce içinden kendine küfürler etti. Ne zaman böyle biri olmuştu? Ne zamandır insanları kendi uğruna ölüme terk eden bir yaratık olmuştu? Bu sorular kafasında dönerken genç kıza doğru bağırdı:

— Tamam, korkma. Seni yalnız bırakmayacağım. Ama sadece bir şansımız var. Unutma, eğer batırırsan ikimiz de ölüyoruz. Anladın mı?

Kız, duyduklarıyla hızla kafasını sallamaya başladı. Yaşamak için ne gerekirse yapmaya hazırdı. Genç adam, dudaklarını araladı ve az önce ağlarken şimdi korkuyla vereceği komutu dinleyen bu kıza baktı.

— Elimde sadece bir tane molotofkokteyli var. Eğer şanslı olursak bu onları yavaşlatır. Diğer koridora geçene kadar biz de camdan atlayarak kaçırız.

Kız, adamın sözleriyle odayı ilk defa taramayı akıl etmişti. Etrafa hızlı bir şekilde göz gezdirdi. Zifirî karanlıkta çoğu şeyi seçemiyordu ama seçtiği kadarıyla karşılarında üç çıkış vardı. Birinin kapısı yoktu. Diğerinin de başka bir odaya çıkışı yoktu. Gidecekleri oda tam karşılarında; diğer iki odanın

ortasındaydı. Karşıdaki başka bir binanın çatısına bakıyordu. Oraya atlayıp kurtulabilirdiler.

Deniz, adama doğru döndü. Adam konuşmaya başlamıştı tekrar. Deniz, bu yabancıya karşı minnetle dolmuştu. Keskin yüz hatları ve yüzündeki yaraları dikkatlice inceledi. O olmasaydı veya onu terk etseydi şu an ne hâlde olacağını düşündü. Genç adam, ona doğru düşünceli bir şekilde bakan kızı dürttü. Kız irkilerek adamı dinlemeye devam etti:

— Üç, dediğimde tüm gücünle karşıdaki çatıya koş ve atla. Tek çıkış yolumuz orası. Unutma!

Karşmayı göstererek hatırlattı.

Genç kız, sıkıca çantasının kolunu kavradı ve adamın komutunu beklemeye başladı. Genç adam, çapraz bir şekilde taktığı torbadan şişeyi çıkardı. Cebinden çıkardığı kibrit tanesinin ucundan dışarı doğru çıkan küçük kıvılcımla, siyah bez parçasını aleve verdi. Siyah bez parçası ve ateş, âdeta iki sevgili gibi dans ediyordu. Alevler bez parçasını yutuyordu tıpkı tutkunun iki sevgiliyi yutması gibi.

Genç adam tüm gücüyle kolunu savurdu ve şişe havada daireler çizerek grubun önüne düştü. Camların parçalanma sesiyle beklediği komut geldi. Tüm gücüyle koşuyordu. Bileğindeki yaranın ağrısını görmezden gelmeye çalışarak ilerledi. Çatıyı artık daha net görüyordu. Artık atlayabilirdi. Tam o anda ayağının bir şeye takılmasıyla yeri boyladı. Az önce menteşeler tarafından parçalanan bileğinin üzerine düştü. Ayağı kalkmaya çalıştı ama bileğindeki acı her denemede onu yere tekrar düşürüyordu. Bileğindeki kan daha hızlı akmaya başlamıştı.

Sürünmeyi denedi; belki duvardan yardım alır, ayağı kalkar diye ama başarılı olamadı. Tam vazgeçmişken bir el, kolundan

tutarak onu ayağa kaldırdı ve elinden tuttu. Bu, az önce onu kurtaran adamdı. Onu bırakmamıştı.

Adam, tekrar birkaç adım geri çekildi. Deniz onun hareketlerine uyum gösteriyordu. Deniz tek ayağını bükmüştü. Genç adam, onun sağ tarafına geçerek dengesini sağlamasına yardımcı oldu ve tüm hızıyla atağa geçti. Deniz de sol ayağıyla koşmaya başladı ve ayakları yerden kesildi üç saniyeliliğine. Vücudunun sert zemini bulmasıyla acısı katlandı ama acısını düşünmüyordu. İçinde kurtulmanın, hayatta kalmanın mutluluğu vardı.

Adamın yardımıyla tekrar ayağa kalktı ve binaya girdiler. Adam hızla yürüyor, Deniz de âdeta onun peşinden sürükleniyordu. Sonunda, yaklaşık yirmi dakikalık bir yürüyüşün ardından güvende oldukları bir kulübede durdular. Adam kıza baktı, ne yapacağını düşündü. Yanına mı almalıydı? Ayak bağı olurdu ona. Hem de yaralıydı. Kim tanımadığı bir insanla hem de böyle bir dünyada ilgilenmek isterdi ki? Sonunda konuşmaya başladı:

— Gidecek güvenli bir yerin ve suyun var mı?

Deniz, duyduğu soru karşısında kafasını sadece olumsuz anlamda salladı. Genç adamın bakışlarındaki kararsızlık artmıştı. Mantıklı olanı seçmeyi ve bu hiçbir şeyi olmayan yaralı kıızı burada bırakmayı düşündü ama her şey tabii ki bu kadar kolay değildi. Vicdanı sızlıyordu. İçinde kalan son insanlık kırıntıları, bu yaralı, genç kadını burada bırakmasını, daha doğrusu ölüme terk edilmesini ve başına gelecekleri resmen bağırıyordu. En sonunda karar verdi ve kıza dönerek:

— Erzakın ve eşyaların bu çantada mı, dedi siyah, kenarları soyulmuş ve yırtılmış çantayı göstererek.

Kız, çantaya daha da sıkı sarıldı. Heyecan ve korkuyla:

— Erzakım yok. İçinde sadece iki parça kıyafet, ailemden kalan bir resim ve...

Çantasının bozuk fermuarını zorlayarak kabını açtı ve bir bıçak çıkardı. Son bilenmesinin üzerinden oldukça zaman geçmiş, kabzası renk değiştirmişti. Kabzasında ve demirinde kan lekeleri vardı.

Genç adam öfkeyle:

— Nasıl hayatta kalmayı planlıyorsun bu körpe bıçak ve hiç olmayan erzakınla?

Kız, adamın onu bırakmasını veya yaralı olmasını umursamadan:

— Kolay mı olduğunu sanıyorsun benim için bu durumun? Erzakım ve suyum yok. Çünkü bulamıyorum. En son iki gün önce çamurlu, birkaç yudum su bulabildim. Hayatta nasıl mı kalmayı planlıyorum? Herhangi bir plan yapmıyorum. Çünkü artık daha fazla bu durumu kaldırabileceğimi veya hayatta kalabileceğimi düşünmüyorum.

Kız, derin bir nefes aldı ve titreyen sesini bastırmaya çalıştı. Genç adam, içinde oldukları durumu ve söylediği şeyleri düşündü; haklıydı. Kıza döndü ve elini uzattı. Deniz, yerdeki eski ve kırılmış parkelerden kafasını kaldırdı ve karşısındaki ele baktı:

— Seni bu şekilde ekipmansız ve yaralı bırakamam. Hem artık daha fazla kişi gruplaşıyor, daha fazla çete kuruluyor. Buraya yakın, kaldığım, kendime ait güvenli bir yerim var. Benimle gelmek ister misin?

Deniz duydukları karşısında şok olmuştu. Mutlulukla ve heyecanla, olumlu anlamda kafasını salladı. Oğlan, bundan memnun olduğunu belli eder şekilde gülümsedi. Kızın narin elini tuttu ve ayağa kalkmasına yardım etti.

Yarım saat geçmişti. Oğlan, bir kez bile durmamış ve bir saniyelğine de olsa Deniz'in kolunu bırakmamıştı. Yola çıktıklarından beri ikisi de konuşmamıştı. Deniz bu sessizliği bozmak için kuruyan dudaklarını araladı:

— Tek misin? Ailen nerede?

Oğlan, Deniz'e döndü. Sorusuyla afallamıştı sanki. Ağzını açmadı. Yavaşça, hüznü dolu bakışlarla kafasını karşıya çevirdi, uzaklara daldı. Acaba ailesini mi kaybetmişti? Başka bir açıklaması olmazdı. Kendine çok kızdı düşüncesizlik edip çocuğun yarasını deştığı için.

— Özür dilerim. Amacım, seni üzmemek veya karanlık denizlerin altında duran kâbuslarını gün yüzüne çıkarmak değildi. Adın neydi bu arada? Resmî olarak tanışamadık. Ben Deniz.

Oğlan, kıza “Sorun yok.” dercesine baktı ve kafasını karanlık, sisli, çamurlu yola çevirerek:

— Can. Adım Can ve sorun yok.

“Demek adı Can.” diye düşündü Deniz. Kıvrıkcık, kahverengi saçları, kumral teni ve koyu kahverengi gözleri vardı. Yüzü ve vücudunda sayısız kesik; üzerinde vücudunu belli eden eski, çoğu yeri yırtılmış bir ceket vardı. Altında çamur ve kan lekeleri olan yeşil bir pantolon vardı. Lekeler ile koyulaşan kımsımlar, kamuflaj desenini andırıyor ama üzerindeki kanlar zıt bir görüntü oluştuyordu. Vücudu ne çok çelimsiz ne de çok yapılıydı. Boyu çok uzundu. Deniz omuzlarına geliyor ve

her ona doğru döndüğünde koyu kahverengi sakalları ve çırık-kık Âdem elmasını görüyordu. Can, Deniz’in onu izlediğini fark etmiş olacak ki “Bir sorun mu var?” dercesine ona baktı. Deniz parmağının ucuyla vücudunu gösterdi:

— Neden bu kadar yaran var?

Kız bakışlarını ve işaret parmağını aşağı çevirdi; pantolonunu işaret etti:

— Çok derin bir yara almış olmalısın. Diz kapağının altından hangi hayvan saldırdı? Su mu almaya çalışıyordun?

Can, oldukça şaşırılmış ve etkilenmiş bir ifadeyle Deniz’i süzdü:

— Samur, yemek arıyordum ve evet, sağ dizimin altı... Ama o kadar derin değildi.

Deniz kendinden emin bir şekilde konuşmaya devam etti:

— Yaran bu kadar kanadıysa eminim, derindir. Nasıl durdurdun? Dikiş atmayı biliyor musun? Pansuman yapabildin mi? Mikrop kap...

Deniz’in konuşması arkadan gelen sesle bölündü. Can hızla Deniz’i kucakladı ve çalıkların arasına girdi. İkisi de sessizce nefeslerini tutmuş bekliyordu ve acı bir çığlık yankılandı ormanda. Deniz, korkuyla Can’a döndü. “Ne yapacağız?” der gibiydi. Can, ona dönen korku dolu gözlerle ne yapmaları gerektiğini düşündü.

“İmdat!” diye yükselen çığlığı duymasıyla Can, hızla kızı kucakladı ve geriye doğru koşmaya başladı. Çalıkların, çamurun ve sonsuz, karanlık sisin arasında koşuyordu ama kucağındaki vücut yüzünden yeterince hızlı değildi. Sonunda ayağının altındaki çamurlu yol yerini, kuru otlara bırakmıştı. Can

yorulmuştu. Fakat yaşamak için koşması gerekiyordu. Tam hız ilerlerken ayağının sert bir cisme çarpmasıyla yere doğru yuvarlandı. Deniz de üzerine düşmüştü.

Can, Deniz'i kenara doğru ittirdi ve hızla belindeki silahı çıkardı. Takıldığı şeyin bir hayvan olma korkusuyla yanıp tutuşuyordu. Vücudundaki adrenalin ve heyecandan ötürü kalp atışını parmaklarının ucunda hissetti. Karşısındaki çalılıktan bir hışırtı gelince çalılığa doğru iki el ateş etti. Acı dolu bir hayvan inlemesi duydu; can veriyor gibiydi. Silahın kabzasını daha da fazla kavrayarak çalılığa ilerledi. Yere doğru eğildi ve eline aldığı ince dalla çalılığı kenara doğru ittirdi. Karşısında beyaz tüyleri, az önce ateş ettiği için akan kandan kırmızıya boyanmış, ölü tavşan bedenini görünce afalladı. Onları düşürecek kadar sert olan şey, bir tavşan mıydı? Deniz arkadan yaşıca topallayarak, ayağını çalılıklara sürterek hışırtılı seslerle yanına geldi. Yağız, kafasını olumsuz anlamda sallar gibi bir ifadeyle Denize döndü:

— Çarptığımız şey daha sertti. Bir tavşandan daha sert bir şey.

Yağız, elini sırtındaki torbaya daldırdı ve bir fener çıkardı. Işığı açtı ve geldikleri yöne doğru çevirdi. Oraya doğru yürümeye başladı. Deniz de Can'ı takip ediyordu ama onun hızına yetişemediği söylenemezdi. Can, bir anda durdu ve yere eğildi. Eliyle yerdeki ot, çalı ve kurumuş dalları kenara itti ve donmuş bir şekilde, hiç hareket etmeden kaldı. Deniz, yanına vardığında gördüğü manzarayla şok olmuştu. Yerdeki yuvarlak, demir kapıya baktı. Bir tünele açılıyor gibiydi. Yağız, eliyle kapının girişindeki yuvarlak parçayı zorluyordu fakat uzun zamandır açılmamış olması yüzünden yerine saplanmış gibiydi.

Deniz de hemen yere eğildi ve yuvarlak parçanın diğer tarafından tuttu. Yaklaşık bir dakikalık uğraşın ardından açmayı başarmışlardı. Can, Deniz’e girmesi için bir el hareketi yaptı. Deniz, aşağıya doğru giden merdivene tutundu ve inmeye başladı. Can da hemen peşinden geldi ve kapıyı kapadı.

Deniz, merdivenlerden inerken:

— Neden buraya geldik? Kötü bir şeylerle karşılaşsak, hayvan veya grup varsa ne yapacağız?

Can, adımlarına dikkat ederken Deniz’in sorusunu cevapladı:

— Az önce iki farklı çığlık duyduk. Dışarıda şu an daha tehlikeli şeyler var. Tek çaremiz bu. Burada çok kalmayız. Yarın sabaha kadar bekler, tehlike geçince benim sığınağıma gideriz.

Deniz verilen cevaba tatmin olmuştu. Merdivenlerden indi ve önüne çıkan demirden, gri duvarlı koridorda ilerlemeye başladı.

Can, Deniz’in attığı çığlıkla, kalan birkaç merdivenden hızla aşağı atladı ve hızla koridorda koşmaya başladı. Işığın yandığı ve Deniz’in gölgesinin vurduğu odaya vardığında, gördüğü manzara karşısında resmen akli hayali durmuştu. Karşılarında yapımı tamamlanmış bir uzay mekiği vardı. Deniz’e dönüp:

— Sanırım, yakında buradan kurtulabileceğiz, dedi.

Mutluluk içinde, gülen bir yüzle Deniz’e sarıldı. Deniz de:

— Evet, sonunda, diyebildi.

Ama Deniz’in gülümsemesi bir anda soldu. Can’dan uzaklaşarak:

— Eğer çalışıyorsa neden kullanmadılar veya biz nasıl kullanacağız?

Can, Deniz’in cümleleriyle aklına gelen gerçekle düşüncelere büründü. Sahiden kim bırakmıştı bunu buraya ve nasıl

kullanacaklardı? Acaba yakıtı mı yoktu? Yoksa daha yapımı mı bitmemişti? Can, bunları düşünürken Deniz'in sesiyle kendine geldi.

— Can, hemen gel yanıma.

Can, hızla sesin geldiği tarafa yürüdü. Sağ tarafa döndü ve içinde dosya ve bilgisayarlar olan bir odayla karşılaştı. Deniz, dosyayı gösterdi üzerinde bir not vardı:

Bunu okuyan kişi ve kişiler,

Geminin her şeyi tam. Sadece sisteminin başlatılması gerekiyor. Onu da kâğıttaki talimatları takip ederek yapabilirsiniz. Başlatma uzun sürdüğü için gemiyi burada bırakmak zorunda kaldık.

Okudukları notla ikisi de birbirine baktılar ve hemen işe koyuldular. Önlerindeki yirmi gün böyle geçmişti. Başlatma yirmi bir gün sürüyordu. İlk gün sabah, Can'ın sığınağına gittiler. Oradaki yiyecek ve suyun ikisine ne kadar yeteceğini hesapladılar. Tam on gün yetecek yemek; beş gün yetecek kadar da suları vardı. Yemek ve sularını sığınağa taşıdılar ve onları daha fazla idare edecek gıda ve su arayışına girdiler. Aslında gemide su ve yiyecek fazlasıyla vardı ama onu, eğer Mars'a gidebilirlerse yolda kullanmak için saklıyorlardı. Her şey çok iyi gidiyordu. İkisi de çok mutluydu. Yiyecek ihtiyaçlarını avlanarak karşılıyorlardı. Su ihtiyaçlarını da sularının bitmesinin üç, mekiğin sistemin başlatılmasının sekizinci gününde, yaklaşık iki aylık aradan sonra ilk defa yağan yağmurla karşılamışlardı. O kadar uzun zamandır yağmur yağmıyordu ki Deniz, yağın yağmur çok uzun ve şiddetli olmasa da çok heyecanlanmıştı.

Can ile bu süre içinde iyice kaynaşmışlardı. Birbirlerinin çoğu şeyini biliyorlardı artık. Can'ın ailesinin öldüğünü, sadece

kız kardeşinin yaşadığını... Onu da aile mirasının hepsini vererek Mars’a göndermişti. Kendisi burada kalmıştı ama onun için mutluymdu. Tek endişesi, onun orada başının çaresine bakamamış olmasaydı. Ama artık öyle bir endişesi kalmamış, endişesi yerini heyecana bırakmıştı. Bu cehennemden kurtulma ve kardeşine kavuşma heyecanına...

Her şey çok güzel ilerliyordu. Ta ki yirmi birinci güne kadar. Yirmi bir gün boyunca süren başlatma tamamlanmış ve mekik hazır bir hâle gelmişti. Deniz ve Can, yirmi bir günlük süre zarfında tüm dosyaları okumuş ve tüm bilgisayarları incelemişlerdi. Burada daha önceden bulunan insanlar, buraya birinin geleceği umuduyla her şeyi çok açık yazmışlar, gemiyi kullanacaklara öğretmek için videolar çekmişlerdi. Uzayda nasıl hayatta kalacaklarını, astronot kıyafetinin nasıl giyileceğini, Mars’a incekleri zaman ne yapmaları gerektiğini... Her şeyi öğrenmişlerdi ve artık yolculuğa hazırlardı. Yirmi birinci günün sabahı yolculuk için hazırlardı. Deniz ve Can birbirlerine sırttan suratlarıyla bakıyor, ne kadar heyecanlı olduklarından bahsediyorlardı.

Can, sularının bittiğini görünce su aramak için dışarı çıkmıştı. Birkaç şişe su bulup gelecekti ama gelen bir kap sudan daha fazlasıydı. Can’ı bir çete görmüştü ve peşine takılmışlardı. Can, tüm gücüyle içeri koştu. Hemen hazırlanmaya başladılar; ama daha astronot kıyafetlerini giyerlerken sesler gelmeye başladı. Biraz daha fazla zamana ihtiyaçları olduğunu düşündü. Deniz, korku ve adrenalinin etkisiyle terliyordu. Giydiği kıyafetle mekiğe bindi. Can da peşinden tam binerken bir el, geriden Can’ın kaskını kavradı ve onu geri çekti.

Can aldığı darbeyeyle yere düştü. Hemen toparladı. Karşısındaki beş kişilik grupta kavga edemeyeceğini düşündü. Eğer

mekiğe ulaşırsa kapıları kilitlerdi ve uçuşu başlatırlardı. Ama karşısındaki adamı atlatması lazımdı sadece. Daha sonra kalabalık artmaya başladı. Beş kişilik kalabalık gittikçe artıyordu. Can, “Bir şey yapmalıyım.” diye düşündü. Zamana ihtiyacı vardı.

Adamın pis sırtıtışının ardından hızla bilgisayara koştu. Adam silahını kavradı ve tek el ateş sesi duyuldu. Can, sırtından aldığı darbeyle bir saniye duraksadı ve yoluna devam etti. Deniz, Can’ın vurulmasıyla attığı çığlıkla tüm dikkati kendi üzerine çekmişti. Can, bu fırsatı değerlendirdi ve bilgisayarın yanına koştu. Her şeyi hazır olan ve atlamaya hazır mekiğin geri sayımını başlattı. Kapı, Deniz’in üzerine kapanmaya başladı. Az önce Can’a ateş eden adam ne olduğunu anlamış olacak ki gemiye doğru bir hareket yaptı. Can, adamın önüne atladı. Art arda beş el ateş etti adam. Can, bedenine saplanan kurşunlarla dizlerinin üstüne yığıldı. Deniz, üzerine kapanan kapının kapanışını durduramıyor, kapıya vuruyor ve ağlıyordu. Can, Deniz’e dönüp:

— Kardeşime iyi bak. Elveda, dedi ve yere yığıldı.

Kapı üzerine kapanmıştı. Deniz, kapı kapanmadan önce Can’ın söylediği sözlerle daha da fazla ağlamaya başladı. Kıyafetinin içine akıyordu gözyaşları. Feryadını, geri sayımı yapan robotik ses bastırıyordu. “Son üç, iki, bir...” dedi robotik ses ve geminin üstündeki toprak açıldı. Deniz, ağlaya ağlaya kaptan koltuğuna oturdu ve geminin roketleri ateşlendi çıkırıkları ve feryatları arasında.

— Söz, diyebildi Deniz.

— Kardeşine iyi bakacağım, söz.

Yazardan

Aslında birçok alanda yarışmaya katıldım. Bazılarında dereceye girdim, bazılarında yaklaştım bile. Ama yine de pes etmek istemedim. Sonra anladım; umursadığım dereceye girmek ya da girmemek değil sadece bir şeyler yapmak, kendimi hatırlatacak bir şeyler.

Bu yarışmayı da Instagram'da tesadüfen gördüm. Yarışmanın bitmesine üç gün kalmıştı gördüğümde. Boş verdim. O gece, "Neden bunu yapmaya cesaret etmiyorum ki?" dedim. Son üç günde yazdığım bu yazı, bana beni hatırlatan bir eylem, yaşadığımı hatırlatan. Başarı da yaşadığımın bir kanıtı.

Bana verilenleri görmek istiyorum. Hissetmek, duymak...
Aslında sadece bu kadar.

Ve belki de portakalları sevdiğimi, cüretkâr bir biçimde söylemek istiyorum.

Elif Hatice SARPDAĞ
*Mürşide Ermumcu Mesleki ve
Teknik Anadolu Lisesi, Isparta*

İnsanın Ötesine Bir Uyanış Yolculuğu

Elif Hatice SARPDAĞ

Baş Zega, bana insanların olduğu dünyaya gitme şansı verdiğinde şaşırmıştım. “Neden ben?” diye aylarca düşünmüştüm. Sonra “İnsanların yanına gitmek beni insanlaştırır mı?” diye Baş Zega’ya sorduğumda bana:

— Bir Zega, asla insan olacak kadar düşemez, dedi.

Bu soruyu sormak beni çok utandırmıştı. Önümdeki sonsuz bilgelik yolunu görebiliyordum. Bazen sonsuzluğu görmek ya da düşünmek, umudunuzu kaybetmenize sebep olabilir. Ama hayır, bu yoldayım, bu yolda olmayı tercih ettim. Yüreğimle, ruhumla bu yolda yürüyeceğim. Sonu olmasa bile, son nefesimi versem bile.

***

Özellikle önemli olan şey, dünyalar arasındaki çatlağa ulaşmak ve diğer dünyaya girebilmektir. İki dünya arasında bir çatlak vardır: Zegalar’ın dünyası ve insanların dünyası. Bu iki dünyanın çakıştığı bir yer var ve işte çatlak oradadır. Rüzgâra maruz kalan kapı gibi açılır, kapanır. Bir Zega, oraya ulaşabilmek için ruhunun gücünü kullanmalıdır. Buna yönelik güçlü bir isteği olmalı, zihninde başka bir şey olmamalıdır. Zega, vücudu bu yolculuğa katlanmaya hazır olana kadar kendi başına tefekküre dalmalı ve arzu etmelidir. Çatlak açıldığında

arasından kayıp içeri girmelidir. İsteğinin gücüne bağlı olarak yolculuk, kısa veya uzun olabilir.

Güçlü isteği olan Zega'nın yolculuğu daha kısa, kararsız; zayıf Zega'nın yolculuğu ise uzun ve risklidir. Diğer dünyaya giriş, portakal bahçelerinin üstündedir ve orada iki dünyayı birbirinden ayıran bir kabuk bulunur. Ölümler sessizce geçerler içinden ama bir Zega'nın geçebilmesi için kırılmaz bir irade gerekir. Her gidişte daha uzaklarda gezinme şartı vardır ve nihayet bir gün geri dönemeyecek kadar uzaklara gitmiş olur. Bu durumlarda Zega, mücadele etmek zorundadır. Öyle bir mücadeledir ki bu, Zega ya her şeyi kazanır ya da her şeyi kaybeder.

***

Dünyaya gelme amacımı bulmalıyım. Baş Zega'nın neden beni dünyaya göndermek için seçtiğini ve benden ne istediğini bulmalıyım. Zegalar'ı bir araya getiren şey huzurdur, mutluluk değil. Mutluluk akla ve ruha boyun eğmez, zorlandığında da nefrete dönüşür. Bizi biz yapan bağ, seçilebilir bir şey değildir. Ruhun acı çekerek bulması gerekir. Hepimizin tek başına çekmek zorunda olduğu acıda, açlıkta, yoksullukta ve umutta biliyoruz ruhumuzun özgürlüğünü. Biliyoruz çünkü onu öğrenmek zorunda kaldık. Bize ruhumuzdan başka kimsenin yardım etmeyeceğini ve eğer tutunmazsak hiçbir dalın bizi kurtarmayacağını biliyoruz.

Tutunduğumuz dal da bir hiç tıpkı bizim gibi. Aslında kurtuluşumuz, zaruri bir yanılısamadan ibaret. “Bizi korkutan ölüm değil, bizi korkutan yapabileceğimizin en iyisini yapmadan yaşamak.” Hiçbir şeyimiz yok. Hiçbir şeye sahip değiliz. Hiçbir şey bizim malımız değil. Sahip olduğumuz tek şey, hangi yolda olduğumuz ve ne için mücadele verdiğimizdir.

***

İnsanların dünyasını gördüm, duydum ve hissettim. Onların kendi dünyaları için yapmadıklarını... Dünyadaki ikinci yılım, dünyanın batı tarafını gezdim. Kentler çok büyük ve aydınlıktı. Burada her şey yeterince var.

Yeterince hava, yeterince yağmur, yeterince güneş, okyanuslar, yiyecek, müzik, yapılar, fabrikalar, makineler, giysiler ve bir türlü yanında taşımaktan vazgeçemedikleri -kurtulamadıkları- geçmiş. Buradaki insanlar zengin ve her şeye sahip. Ben yoksulum. Onlarda var, bende yok. Burada her şey çok güzel. Güzel olmayan yalnızca ruhlar.

Benim geldiğim yerde hiçlik ve her şeyle anlatılamayan ruhlar güzeldir. Bizim ruhumuzdan başka hiçbir şeyimiz yok. Burada altınları görebilirsiniz, geldiğim yerdeyse gözleri... Gözlerde de görkemi; ruhun görkemini görürsünüz. İnsanların gözlerinde ise gördüğüm, sadece odağı olmayan gözler, kocaman bir boşluk!

Dünyayı gezdim, bitirdim ama bulduğum şey sadece insan. Suçlu insanlar, iyi insanlar, zengin insanlar ve daha birçok her şeyi insan kavramıyla açıklayan insanlar, her şeyi insan gözüyle ve kendi türlerinden ibaret görmeye çalışan insanlar... İnsanların dünyasında yanlış yapma kavramı var. Bu, bana çok garip geldi. Zaten onları insan yapan şey, yanlışlıklarını değil mi?

İnsanlar insanlara baktıkça asla evrimleşemezler, yeniden doğamazlar. Eğer iyi bir kalbe sahip olmak istiyorlarsa hayvanlara bakmalılar -tabii hepsini yemezlerse- belki o zaman gerçek bir şey öğrenirler: Koşulsuzluk.

Bence insanlar hayvanlara özenmeli, onları kıskanmalı. Çünkü düşünemeyen varlıklar bile bu kadar saygılı ve sevgi doluyken insan, sadece sonu olmayan siyah bir boşluk her nefes alışta daha da büyüyen. Bu insanlar, insanlıktan ve diğer insanlardan kurtulup bir Zega olmalılar bizim gibi. Ruhunun gücünü hissedip bir Zega gibi göklere yükselmeli ve sonsuza kadar orada kalmalı.

***

Dünyadaki amacımı bulamadım ve artık gitmek istiyorum. Bu başarısızlık beni ruhumdan uzaklaştırdı. Oruç tuttuğum bir gün, dışarıda gezinmeye çıktım. O esnada gökyüzüne bakmadığımı hatırladım ve kafamı sanki özgürlüğü arayan bir kuş gibi gökyüzüne kaldırdım ve gördüğüm şey, yüreğime öyle büyük bir huzur, öyle büyük bir umut verdi ki... Kargalar hem de beş tane karga, hem de insanların dünyasında.

Kargalar beni Çin’e, Tibet’e götürdü. Orada bir manastırın çatısına kondular. İçeri girdiğimde meditasyon yapan, konuşmayan insanlar vardı. Karanlık ve sessiz ortam, o kadar huzur vericiydi ki... Hemen yanlarına oturdum ve meditasyon yapmaya başladım. İki ay geçti. Günde dört saat uyuyorduk. On dört saat meditasyon yapıyorduk ve sadece pirinç yiyorduk. Kuşlar neden beni buraya getirmişti? Bunu bulmaya çalışıyordum. Ama insanların dünyasında böyle bir yerin olması gerçekten çok düşündürüyordu beni.

Bir gece herkes uyurken kötü bir kâbus gördüm ve uyan-dım. Pencereden bir ses geldi ve tülü kaldırdım. Bir karga vardı. Karganın gözlerinde bir ruh gördüm. Tam dışarıya yanına gidecektim ki uçup gitti. Ertesi sabah bir insan geldi manastıra. Son derece yaşlı gözüküyordu ve zar zor yürüyordu.

Gözlerine baktığımda bu ruhun, dün kargada gördüğüm ruh olduğunu anladım. Yanına gidip konuşmak istedim ama yapamadım. İki hafta sonra onu yalnız bir şekilde bahçede otururken gördüm. Yanına oturdum ve bir süre ikimiz de konuşmadık. Sonra ben dayanamayıp konuşmaya başladım:

— Siz bir Zega mısınız?

Sorumu duymamış gibi davrandı ve bir süre yine sessizlik sürdü. Gözleriyle gözlerime bakarak:

— Sen ne kadar bir Zega isen ben de o kadar bir Zega'yım, dedi.

Bu cevap bana yeterli gelmedi ve:

— Bir Zega'ysan neden buradasın, diye sordum.

— Seninle aynı nedenden.

— Ama ben neden buradayım, bunu bilmiyorum.

— Ben de...

Kafam çok karışmıştı. Sonra meditasyona başladı ve ben de manastıra geri döndüm. Anlamamıştım. Bana hiç yardımcı olmadı. Umudumu kaybetmeye başlamıştım.

Gece uykudan uyandığımda yatağımın başında Yaşlı Zega'yı gördüm. Bana dönüp konuşmaya başladı:

— Bugün ben ne bir insanım ne de bir Zega. Benim için geçerli olan tek şey, yürek taşıyan bir yolda yolculuk yapmak. Kalbi olan, herhangi bir yol olabilir bu. Oradaki yolculuğum sırasında mücadeleye değer tek sorun, bu yolu sonuna kadar tamamlamaktır ve bu yolculuk boyunca, nefes almadan bakmak ve yine bakmaya cesaret etmektir.

Ve devam etti:

— Nerede olduğunun ya da ne olduğunun, bir önemi yoktur. Önemli olan ne yaptığındır. Hangi yolda olduğundur.

Bu sözleri duyunca hayal kırıklığına uğramıştım.

— Ne yani bir Zega olmak istemiyor musun? Bu insanların yanında yaşamanın seni etkilemediğini mi düşünüyorsun? Ya bu insanlar düşüncelerini değiştirirse?

Bana bakarak güldü ve şunları söyledi:

— Düşünceler baskı altına alarak yok edilemez. Onlar dik-kate alınmayarak, düşünmeyi reddederek yok edilebilir. Eğer kim olduğunu bulursan asla kendin olamazsın, değişemezsin, edindiğin kalıpta sonsuza dek kalırsın.

Bu sözler, beni büyük ve sonu gelmeyen bir kararsızlığa sürüklüyordu.

— Peki, Zegalar’ın dünyası, gerçeklik, ya şu an? Lütfen benimle onların dünyasına gelin. İnsanların dünyasının geleceği yok.

Bu soru karşısından doğrudu ve kendinden emin bir şekilde:

— Her şey değişiyor, değişiyor. Gerçekliğe sahip olamazsın. Hele şu ana hiç sahip olamazsın eğer onunla birlikte geçmiş ve geleceği kabul etmezsen. Çünkü gerçek onlar. Şu anı gerçek kılan, yalnızca onların gerçekliği. İnsanların dünyasının gerçekliğini, kalıcı gerçekliğini kabul etmeden Zegalar’ın dünyasını elde edemezsin. Hatta anlayamazsın bile. Ama insanların dünyasına inanmıyorsun. Bana inanmıyorsun. Seninle birlikte şu an odanın içinde olduğum hâlde. Bana seninle gelmem için teklifte bulunuyorsun ama Zegalar insanları kabul etmez. Biz de sizi kabul edemeyiz. Yalnızca sizin kabul etmenizi bekleyebiliriz. Çünkü değişime inanmıyorsunuz.

Bulduğunuzu sanıyorsunuz gerçekleri, geleceği bildiğinizi söylüyorsunuz. Lakin ben sözden daha fazlasına inanıyorum. Ben değişime inanıyorum.

— Sizi yargılamıyorum. Yalnızca yardımınızı istiyorum. Karşılığında da verecek hiçbir şeyim yok.

— Hiçlikle ruhun özgürlüğünü aynı kefeye koyun, dedi bana dönerek.

— Hangisi daha ağır basar? Biliyor musunuz? Ben bilmiyorum.

Artık düşünemiyordum, kaybolmuştum. Ağlayan sesimle:

— O zaman ben kimim? Neyi hak ediyorum?

— Her birimiz, her şeyi ama aynı zamanda hiçbir şeyi hak etmiyoruz. Hiç kimse cezayı kazanmaz, ödülü de... Aklını hak etmek, kazanmak gibi fikirlerden arındır. Ancak o zaman değişimi görebileceksin.

Öğrendiklerimi yitirmemek için sorgulamak istemiyordum. Sonsuz bilgiyi bulmuştum. Ben, benliğimi bulmuştum. Ama beynim beni dinlemiyordu. Beni karanlığa itiyordu.

— Burada neden kalıyorsun peki, diye sordum.

Uyuyanlara baktı. Karanlık odanın içinde gözlerini gezdirdi. Sonra bana dönerek:

— İnsanları ruhlarına ulaştırmak istiyorum. Dışarıda bırakmak istemiyorum, içeriye almak istiyorum.

— Hiç kimse için hiçbir şey yapamayacağımızı anlıyor musunuz? Birbirimizi kurtaramayız. Kendimizi de...

— Sonucunu önemsemiyorum. Kurtarırım ya da kurtarmam. Ama ben bunu yapmak istiyorum. Benim önemsedğim şey sadece bunu yapmak.

Bu sözlere daha fazla katlanamayacaktım. Ama kalkıp gitmeme ruhum izin vermiyordu, dinlemek istiyordu.

— Belki Baş Zega, beni buraya sizi geri götürmem için göndermiştir. Belki de gerçek yolculuğunuz geri dönüştür.

Ayağa kalkmaya çalıştı ama başaramadı. Güneş doğmaya başlamıştı. Çok fazla yaşlı olduğunu şimdi görebiliyordum. Ona:

— Dördüncü düşmana; yaşlılığa yenilmişsiniz dedim.

Suratını eğdi.

— Sen de üçüncü düşmana; güce yenilmişsin. Gücün seni üstün yaptığını düşünüp güce köle olmuşsun.

Bu sözler beni üzmüştü. Artık sonsuz boşluğa kayıp gidiyordum. Sözlere devam etti:

— Değişim ya bireyin ruhundadır ya da hiçbir yerde değildir. Ya herkes için ya da hiçbir şey içindir. Eğer herhangi bir şekilde sonu var gibi görünüyorsa gerçek anlamda hiç başlamayacaktır. Burada duramayız. Devam etmeliyiz. Tehlikelere katlanmalıyız.

Benim gözlerime baktı ve benden bir cevap bekledi. Ama ben ona istediği cevabı vermedim. Ayağa tekrardan kalkmaya çalıştı. Bu sefer başardı. Yavaş yavaş yürümeye başladı. Kapının oraya geldiğinde, son kez arkasını dönüp şunu söyledi:

— Benim kadar ileri gitmek istemeyen hiç kimsenin, beni gitmekten alıkoymaya hakkı yoktur. Bir Zega'nın bile...

Başını öne eğdi ve kapıdan dışarı çıktı. Bense içerideydim ve gülüyordum. Baş Zega'nın neden beni buraya gönderdiğini anlamıştım.

Gelecek, kaygı ve umut insansı yanılgılar sadece. İnsan ne geleceği mahvedebilir ne de kurtarabilir. Umut ve kaygı ise sadece vicdanı rahatlatmak için uydurulmuş birkaç anlamsız sözcük. Gelecek yalnızca gerçekleşmesi gerektiği gibi gerçekleşir. İnsansa duygularıyla övünür. Peki, gelecek kaygının mı yoksa umudun mu gerçekleşeceği yer? Asıl sorunun bu olduğunu düşünmüyorum. Çünkü gelecek, kaygı ve umudun senteziyle oluşur. Komik olan şey ise bunları düşünürken beni Zega yapan portakal bahçesinden elimde bir portakalla geçiyorum. Bu sefer biraz daha fazla gülüyorum.

Evet, her şey değişiyor. Lakin benim portakallar hakkındaki hissim, değişmeyen tek şey olacak sanırım.

Yazardan

Ben Asya Gül SAVAŞ. 11. sınıf sayısal öğrencisiyim. Genelde sayısalcıların edebiyat alanında çok başarılı olamadıklarını, daha çok mantıklarıyla düşünüp duygusal yanlarını bastırdıklarını söylerler. Ben de genelleme yapmayı sevmediğim için, kendi içimde bu düşünceyi yıkıp edebiyat alanında da bir başarıya sahip olmak istediğim için bu yarışmaya katıldım.

Yarışma ilanı, sosyal medyada gezerken tesadüfen karşıma çıktı. Yarışmanın konusu, güncel olduğu için ilgimi çekti ve hoşuma gitti. Öykümü yazmaya başlamadan önce biraz güncel sorunların detaylarını araştırdım. Daha sonra “Öykümü nasıl daha özgün, sıra dışı yapabilirim?” diye düşündüm ve aslında günümüzden çok da farkı olmayan distopik bir dünya hayal ettim ve kendi distopyamı kurdum. Öykümün karakterlerini de belirledikten sonra yazımı yazmaya başladım ve olayları hayal gücümle işleyerek yazıya döktüm. Yazımı gönderdim ve derecelerin açıklanacağı günü sabırsızlıkla bekledim.

10. olduğumu öğrenince çok mutlu oldum ve kendimi bu alanda çok başarılı hissettim. Değerli jüri üyelerinin yazımı okuması beni çok sevindirdi. Ailemin, öğretmenlerimin ve arkadaşlarımla yanımda durup beni desteklemesi ve benimle gurur duymaları bana çok güzel duygular yaşattı. İleride hatırlayabileceğim bir anı yaratabildiğim ve öykümün kitap hâline geleceği için kendimi çok şanslı hissediyorum.

Edebiyat yarışmalarını yakından takip ediyor ve yarışmalara katılıyorum. İlçemde düzenlenen mektup yarışmalarına da katılıp birincilik ve üçüncülük dereceleri almıştım. Kalemimin gücüne güveniyorum ve bu tür yarışmalarda yer almaktan zevk duyuyorum.

Asya Gül SAVAŞ

Çatalca Çevre Bilim Koleji, Çatalca/İstanbul

Biz Gören Körler Geleceği Görürse

Asya Gül SAVAŞ

Aniden gürleyen gökyüzünün sesi saniyeler içinde yerini art arda çakan şimşeğe bıraktığında, odamın açık olan camını kapatmak için üst kata koştum. Dışarıda çıkan fırtına, camımdaki perdeyi ben yaklaştıkça üstüme savuruyordu. Yüzüme vuran perdeyle birlikte gelen yağmur damlalarıyla gözlerimi kırıştırdım. Camı kapattığım an, aşağıdan kopan çığlık sesleriyle yerimden sıçradım. Seslerin kime ait olduğunu idrak etmem zor olmadı. Çünkü evde benden ve iki erkek kardeşim Emre ile Kerem'den başka kimse yoktu. Var gücümle aşağıya inmek için arkamı döndüğümde irice bir gölge kollarıyla bedenimi kavradı. Çırpındım. Çığlık atmaya başladığım an, burnuma dolan eter kokusuyla yere yığıldım.

Yattığım zeminin üzerinde parmak uçlarımı hareket ettirdiğimde uyandığımı anladım. Ne zamandan beri buradaydım, hiçbir fikrim yoktu. Gözlerimi açmıştım ama sanki kapalıymış gibi karanlıktı etraf. İki elimi zorla zeminden kaldırdım ve gözlerimi ovuşturmaya başladım. Hiçbir şey görmüyordum. Kırptım gözlerimi defalarca. Sanki hâlâ uyuyor gibiydim. Belki de burası zifiri karanlık bir yerdi, belki de bu yüzden göremiyordum. Yattığım yerden doğrulmaya çalıştım ama sırtımda oluşan ağrı, beni tekrar olduğum yere saptı. Tekrar dene-dim, tekrar, tekrar, tekrar...

Yerimden kalkamıyordum. Sırtımda var olan ağrı yüzünden bacaklarımı hissetmiyor, kıpırdayamıyordum. Avazım çıktığı kadar çığlık çığlığa bağırarak istedim. Uyandığımdan beri etrafımı göremediğimden durumlarını merak ettiğim Kerem'e ve Emre'ye seslenmek için ağzımı açtığımda konuşmadım. Dilim... Dilim yoktu. Elimi hızlıca ağzıma götürüp dilimi yokladım; yoktu. Elime gelen kan pıhtısı ve yara dokusuyla beraber duyduğum kan kokusu sayesinde dilimin kesildiğini anladım. Bütün bunlar ne zaman yapılmıştı bana? Ben bu hâldeysem Kerem ve Emre ne hâldeydi?

Boğazımın yettiğince haykırdığım çığlıklarım, kardeşlerime ulaşmama yeterli olmamıştı. Oturduğum zeminde çırpındım. Ellerimle yere vurdum. Yoktu. Hiçbir ses, hiçbir işaret yoktu beni kardeşlerime götüren. Aniden omuzlarıma binen yorgunluğumun görünmez ağırlığı yüzünden ağlamaya başladım. Gözlerimden yüzüme süzölen her bir damla yaş, yanaklarımda kocaman çukurlar açarcasına canımı yakıyordu. Bu şekilde kaç saat geçti bilmiyordum. Artık sesimi duyurabilme umudumu kaybetmişim. Ta ki kapının açılma sesini duyana kadar.

İçeriye yaklaşan adım seslerine karşı bir şeyler söylemeye çalıştım ama konuşamıyordum. Gözlerim açık olmasına rağmen hâlâ göremiyor, etrafımdaki insanları seçemiyordum. Adım seslerine bir çift adım daha katıldı. Bu kez topuklu ayakkabıların sesi yankılandı kulaklarımda. Tahminimce bir kadın ve bir erkek olmalıydılar. Birinin parmaklarını şaklatmasıyla yanan meşalenin sesini duydum. Yüzüme vuran ateşin de yardımıyla burasının artık karanlık olmadığını anladım. Ben, dilimi kaybettiğim gibi gözlerimi de kaybetmişim. Bunların

başıma nasıl geldiğini düşündüren kaygı, tüm benliğimi ele geçirmişti resmen. Artık hiçbir şey düşünemiyordum. San-yeler boyu oluşan sessizliğin ardından duyulan keman sesi, tüylerimin diken diken olmasına neden oldu.

Kemanın tellerinden çıkan notalar, kulaklarıma ulaştıktan sonra aniden, büyüğü bir şekilde boynumdan kollarıma aktı ve daha sonra tüm bedenimde dolaştı. “Kaybolan Yıllar”ın melo-dileriydi bunlar. Nota sesleri, kadının topuklu ayakkabılarının sesleriyle karışarak yanıma doğru yaklaşırken olduğum yerde ellerimle dizlerimi kendime çekerek küçüldüm. Hâlâ hiçbir şey görmüyor oluşum, beni oldukça ürkütüyordu.

Kadının topuklularının sesi kemandaki ritme uyarak me-lodiye eşlik ediyor, çok yakınımnda durduğu için savrulan etek-lerinin yüzüme vuran rüzgârı tenimi okşuyordu. Kadın, muh-temelen dans ediyordu. Melodiler sustu, kadın dans etmeyi bıraktı. Odaya kısa süreliğine bir sessizlik çöktü. Birden el-lerimi tutan narin eller sayesinde önüme çöken birinin oldu-ğunu hissettim. Yüzüme vuran nefesinin tazeliğiyle ince, genç bir ses konuşmaya başladı:

— Şimdi sana kaybolan yıllarını verseler koşmak istemez misin kırlarda, diye sordu sakince.

Dilim olmadığı için konuşamadım. Heyecanla kafamı onaylarcasına sallamakla yetindim. Narin ellerinde saklanan gücüyle ellerimi öfkeyle sıkarak:

— Son zamanlarda artan hortumların, yangınların, sel fe-laketlerinin, yaşanan depremlerin... Hırsızlık vakalarının, te-cavüzlerin, yalan söyleyip gönül kıranların arttığı gezegeni-mizi bu hâle getirdiğinin farkında mısın insanoğlu, diye sordu.

— Farkında mısınız, 1 yıldır evden çıkmadığının? Okula, spora, tatile, arkadaşlarının doğum gününe... Hatta istediğin saatte evinin yanındaki markete gidemediğinin, farkında mısınız insanoğlu? Farkında mısınız, kendi kendini eve hapsetmek zorunda kaldığının, diye sertçe bağırarak ekledi.

Ellerimi bırakıp, ayağa kalkarak devam etti cümlelerine:

— Ben rüzgârın kızıyım. Dans ederim. Hava sıcak olduğunda serinletir, soğuk olduğunda tatlı tatlı eserek ruhunuzu okşarım. Ama siz gezegeenimizin dengesini bozduğunuzdan beri istemeden hortum oluyor, felaketler yağıdırıyorum üzerinize.

Biraz duraksayıp tekrar başladı sözlerine:

— Yanımdaki de ateşin oğlu. Bir sahilde, ateşin başında eşlik eder çalınan müziklere. Bir yemeğin pişmesine yardım eder, hiçbir insan aç kalmasın diye. Ama siz ne yaptınız? Gezegeenimizin dengesini bozarak onun yangınlar çıkarmasına sebep olduk.

Benden uzaklaşan birkaç adım sesinden sonra tekrar konuşmaya başladı:

— Ah! Siz nankör insanoğlu. Kardeşlerinden haber alamadın diye ödün kopuyor değil mi? Burada yalnızca birkaç saat dilsiz, görmeden, hareketsiz bir şekilde kaldın. Ödün kopuyor değil mi eski hâline dönemeyeceksin diye? Ya biz, senin evin olan koskoca gezegeenin dengeleri... Her gün bir köpeğin ayaklarını kesip çöpe attığınızda, her gün milyonlarca ağacı keserek yerine betonlar diktığınızde, her gün petrol tankerlerinizi denizlerimize boşalttığınızda, her gün sırf güzel koktuğunuzu sanmak için sığıttığınız kimyasalların atmosferi delip geçmesine neden olduğunuzda neler hissediyoruz sanıyorsunuz? Siz, böyle yaparak sadece bizim sonumuzu değil kendi

sonunuzu da getiriyorsunuz. Bütün bu olanların farkındasınız ama harekete geçmek için hiçbir şey yapmıyor, yaklaşmakta olan kıyamet gününü bekliyorsunuz!

Konuşan ses sustuğunda, kollarımdan tutarak havaya kaldıran bir çift el, beni tekerlekli sandalyeye oturttu ve tekrar konuşmaya devam etti:

— Şimdi seni, o hiç düşünmeden çöplerini attığın, yerlere tükürdüğün sahile götüreceğim, dedi ve üzerinde bulunduğum tekerlekli sandalyeyi hareket ettirmeye başladı.

Hiçbir şey görmediğim için tam olarak nerede olduğum hakkında bir fikrim yoktu. Muhtemelen merdivenlere gelmiştik. Beni tekerlekli sandalye ile beraber kucaklarına alarak indirmeye devam ettiler. Dış kapının açılma sesiyle beraber, dışarıda olan fırtına ve egzoz kokuları ciğerlerime doldu. Normal koşullarda sıcak olan yaz mevsiminde bile hortumlar doluydu dışarıda; yer yer kasırgalar çıkıyordu.

Rüzgârın kızı ve ateşin oğlu etrafımıza kalkan yaparak, bizi dışarıdaki felaketlere karşı koruyarak sahile doğru ulaştırdı. İşte doğa, ne kadar nankör davransak da yapıyordu yardımını. Sahile geldiğimizi, dalgaların kıyıları çarpan sesinden anladım. Artık kumların üzerinde durduğumuzda aynı ses konuşmaya başladı:

— Ne hissediyordun? Mahvettiğin gezegenimizde rahatça nefes alamadığını hissediyor musun? Hissediyor musun, denizin dibinde olmamıza rağmen ciğerlerini dolduran egzoz kokusunu? Duy! Duy! Bak, sanki mahvolmamış gibi daha da mahvetmek için yeryüzüne atılan bombaların sesi yüzünden artık işitemiyorsun uçuşan martıların sesini! Çünkü yoklar. Hiçbir canlıya yer bırakmadınız. Sadece size aitmiş gibi kullandınız

gezegeni! İşte şimdi kendi kendinizi, kendiniz yok ediyorsunuz. Gözlerin görmemesine rağmen, dilin olmadığı için konuşamamana rağmen, kalkıp da “Neler oluyor!” diyememene rağmen, sadece duyduğun şeylerle bile bembeyaz kesildi suratın. Ama sen insanoğlu, bütün bu olanları görüyor olmana rağmen neden dur demedin gezegenimize yaptığın zulmüne? Sonun geldi. Şimdi denizin dalgalarından aldıkların yanına kâr kalmayacak, geri alacak senden hepsini.

Ses susmuştu. Geleceğe dair umudum yok olmuş, bitmişti. En güzel duygulardan biri olan umudu, kendi ellerimizle kaygıya çevirdiğimizin farkına varmıştım. Ses cümlelerine devam etti:

— Tutunmamız gereken umutlar varken kaygılarımızı çoğaltan bizler değil miyiz? Aslında gezegenimiz de insanoğlu gibi. Onu anlamasını bilen mutlu yaşar ancak. Güneş de her sabah gökyüzüne tutunmak için umut ederken, Ay gökyüzünden ayrılacak olmanın kaygısını yaşıyor mesela. Ama hiçbir zaman bozmuyorlar dengelerini. Güneş kendini bağlasa Ay’a, olur muydun mutlu insanoğlu? Bak, bozdu işte dengesini. Bir ürperdin değil mi düşününce? Sadece çevremizi değil içimizdeki sevgiyi de alıp götürdü insanoğlu. “Seni seviyorum.” yerini “Senden nefret ediyorum” cümlesine bırakıyor her seferinde. Farkında mısın bunların?

Cümlesini bitirdiğinde birkaç adım geriye çıktığını hissettim. Tekrar yanıma yaklaşarak:

— Şimdi deniz senden öcünü alacak. Hoşça kal, dedi ve ses benden uzaklaştı.

Ellerimi zemine doğru bastırđımda avuçlarımın içini yakan kumlar, cam taneleri gibi ellerimi deldi geçti. Ayaklarıma

vuran sert dalgalar, benden öğreniyormuşçasına beni dövdü. Dalgalar şiddetlendi ve ağızımdan içeri girerek ciğerlerime doldu. Boğuluyordum. Boğazımı sımsıkı sıktı denizin kolları. Bütün bunlar olurken umudumu kaybettiğim, kaygılarımın ele geçirdiği aklımda içimi ısıtmasını umduğum, şu düşünceler belirdi:

“Bazen bir sahilin en kuytu köşesinde oturup günlerce orada kalmak istiyorum. Güneş batsın, ay çıksın; ay batsın, güneş çıksın. Bu döngü milyonlarca kez devam etsin. Ben, yine sahildeki kuytu köşemde tek başıma kalayım. Güneş kurumuş tenimi kavurduğunda yerimden kalkıp denizin serin sularına doğru koşayım. Sonra tekrar kuytu köşeme geçip tuzlu tenimi güneşin ışınlarına teslim edeyim. Hafif bir rüzgâr kollarıyla bedenimi sararken denizin bana söylediği şarkıya eşlik edeyim. Ayağa kalkayım ve parmaklarımın uçlarında salınarak dans etmeye başlayayım. Tam o sırada, denizin kenarında ayaklarıyla suyun masum tuzlarını ezerek yanıma yaklaşan bir çift bana eşlik etsin. Eşlik etsin ki sevginin ne olduğunu hatırlayayım. Bu sevgisiz bedenimi saran bir tutam sevgiyle, birkaç gün daha yaşayayım. Bu birkaç günün sonunda uzun, derin bir uykuya dalayım.”

İçimde bitmek bilmeyen, geçmiş günlerin özlemi vardı. Bu özlem çoğaldı ve ben, bu yük altında ezildim, kaldım. Aklımda beliren düşüncelerin de dediği gibi “Denizin beni sımsıkı sardığı kolları derinliklerine hapsederken uzun, derin bir uykuya daldım.”

Geleceğimizin geleceği hâli gösteren bu distopik simülâtörden dışarı çıktıktan sonra etrafıma baktım. O girdiğim aracın içinde bana izlettirilen bu senaryo beni mest etmişti.

İzlediğim bu distopik dünya sayesinde içinde bulunduğumuz distopyanın farkına vardım. Geleceğe dair umutlarımın gitkiçe tükendiğini ve kaygılarımın arttığını ne yazık ki bu simülatörden sonra anladım. Her uzvuma sahipken bir anda gözlerimin olmaması, konuşamamam, yerimden kıpırdayamamam beni çok korkutmuştu. Hâlbuki rüzgârın kızının da dediği gibi “Her gün bir canlının hayatını, bu şekilde ellerinden almıyor muyduk zaten?”

Gelecek, geleceğimiz yoktu. İleride bir gelecek yoktu bize ait olan. Biz hayatımızı hunharca yaşamaya devam edersek olmayacaktı geleceğimiz. Asıl gören körler bizlerdik. Konuşabilen dilsizler, hareket edebilen uzuvsuzlar bizlerdik. Bizlerden başkası değildi geleceği bu hâle getiren.

Derin bir nefes aldım. Şimdi daha anlamlı geliyordu kuşların sesi. Zaten öyle değil midir? Değerini yitirince anlarınız varlıkların mucizelerini. Bugünden sonra söz verdim kendime. Geleceğe dair olan umutlarımın kaygıya dönüşmesine izin vermeyecek, attığım her adımda gezegeenimizi düşünecek ve düşündürecektim.

Gelecek bizlere aittir. Geleceğimizin zeminlerini ancak günümüzün güzelliği oluşturabilir.

Yazardan

Yazmaya olan ilgimin çok küçük yaşlarda başlamış olmasına rağmen daha öncesinde hiç yarışma deneyimim olmamıştı. Yazmayı, zihnimdeki hikâyeleri insanlarla paylaşmayı hep çok sevdim. Ama yakın çevremdeki insanlar dışında pek çok kişi ile paylaşmazdım. Çevremden aldığım yorumlar genellikle beni çok sevindirirdi ve “Beni tanımayan, belki de hiç görmemiş insanlar da aynıısını düşünür müydü?” diye kendime sordum. Yazılarıma çok güvenirdim ama ne kadar farklı ve fazla insan onlar hakkında yorum yapsa, o kadar mutlu olurum.

Kapadokya Üniversitesinin öykü yarışmasını gördüğüm anda, yarışmanın teması çok ilgimi çekti. Geleceği, aklımıza gelebilecek onlarca senaryonun içinden birini seçerek yazmak, anlatmak beni heyecanlandırdı. Türkiye'nin dört bir yanındaki yüzlerce gence verilen bu güzel şans değerlendirilmeli ve aklıma gelen gelecek kurgumu yazmak, bu kurguyu da hayatımda ilk defa tanımadığım insanlarla paylaşmak istedim.

Yarışmanın beni en çok sevindiren yanlarından biri, ilk 20 hikâyenin kitaplaştırılacak ve bu katılımcılar adına fidan dikilecek olmasıydı. Bir hikâyeyi yazmak bile büyük bir keyif iken aynı şekilde hikâyelerini yazmış insanlarla bu güzel hatırayı ömür boyu saklayabilmek, çok büyük bir heyecandı benim için. Aynı şekilde doğaya bir fidan dikilmesine sebep olmak, bunu da yazdığım hikâye ile gerçekleştirebilme şansına sahip olmak, sevincimi ve yarışmaya katılma arzumu arttırdı. Kapadokya Üniversitesine böyle güzel bir deneyim yaşamamı sağladığı için teşekkür ediyor, geleceğin sağlıklı, umut dolu ve rengârenk olmasını diliyorum.

Sevde Berre TAŞKINOĞLU

Özel Tuzla Açık Anadolu Lisesi, Tuzla/İstanbul

Geleceği Umut Gee

Sevde Berre TAŞKINOĞLU

Bundan sadece 10 yıl, sadece 10 yıl önceyi görebilseydim o zaman da hayatlarının normal olduğunu düşünöen insanları uyarırdım. Hâlâ öyle sanıyorlar geri. Her şey normal mi gerçekten? Yoksa biz öyle olduğuna inanmaya çalışırken bazı değerlerimizi mi yitiriyoruz? Sevgiyi mesela, değer vermeyi... En önemlileri bunlar değil mi zaten? Bunlar olmazsa ne yaparız, dünyanın hâli ne olur? Bu soruya cevap verebiliyor olmanın yarattığı rahatsızlık hissi ile konuşuyorum. İşte dünyanın hâli, tam şu anki hâli gibi olur.

Yıl 2072. İnsanlar ve bilim insanlarının farkında olmadığı ama benim farkında olduğum bir şey bu. Ben kimim peki? Ben o bilim insanlarının yarattığı robotum. Belki de ondan bu kadar emin konuşuyorum. Onları, yaptıklarını ve hayata karşı doyumsuzluklarını gördüğüm için.

Dünyaya sunulmama yalnızca birkaç gün kaldı. Tıpkı benim gibi olan, yaklaşık 1000 ayrı robot daha benim ardından sunulacak. Etraftaki herkesin heyecanını görmek beni rahatsız ediyor. Eninde sonunda bir robot olduğumun farkındayım çünkü. Ama onlar değil galiba.

Ben bir proje robotuyum. Beni yaratan adamların söylediğine göre üzerimde çok uzun süre çalışılmış. Beni gerçekten istedikleri gibi yaptıklarını, her şeyi düşünüp hesaba

kattıklarını ve bu durumdan çok mutlu olduklarını söylüyorlar. Benim için durum nötrdü, ta ki yeni model televizyonlarda dünyanın yeni hâlini görene dek. Gördüklerim gerçek değil gibi geliyor ve o an bu adamların “Her şeyi hesaba kattık.” dediklerinde, aslında bir şeyi unuttuklarını ve bunu fark etmediklerini görüyorum. Ben, bundan 100 yıl ve daha da öncesini bilerek yaratılan bir robotum ve bir robot dünyayı bu hâle getirenlere kayıtsız kalmaz. Çünkü zekidir ve onların göremediklerini onlara gösterir. Sonucu ne olursa olsun. Bu adamlar ise bunun farkında değil işte! Çünkü dünyayı daha iyi bir hâle getirdiklerini sanıyorlar. Ne acı! Beni yaratmaları dünya için güzel bir şans olsa gerek.

Her sabah yanıma gelip kontrollerimi yapan kadın, tekrar elindeki belgeler ile geliyor:

— Günaydın ST4. Bugün nasılsın?

Evet, adım bu. ST4. Üzerine pek düşünülmemiş gibi duruyor.

— Günaydın. Gayet iyiyim, sen nasılsın?

Kadın gülümsüyor:

— Seni dünyaya sunacak olmanın verdiği yorgunluk ne kadar izin verirse, o kadar iyiyim işte.

Cevabına karşılık kafamı sallıyorum ve içten içe sormak istediğim ama kendime sakladığım sorulardan birini soruyorum:

— Dün haberlerde, yakın gelecekte su kıtlığı olabileceği ile ilgili bir şey gördüm. Su kıtlığının çok ciddi olduğunu farkındasınızdır umarım. Bunun üstünden nasıl geleceksiniz?

Kadın belgeyi doldurup, bağlandığım kabloları çıkarırken:

— Öyle bir şey olursa öncelikle senden yararlanırsız diye düşünüyorum, diyor.

— Çünkü oldukça zeki bir robotsun. Eminim, aklında bir şeyler vardır.

Emin ol, aklımda çok güzel şeyler var.

— Ama açıkçası, bir şekilde su ihtiyacı karşılanırsa bundan sadece üst tabakanın yararlanabileceğini düşünüyorum. Yani bizim için korkulacak bir durum yok.

Pürüzsüz cildimin üstünde duran kaşlarım çatılıyor. Kadının gözlerinin içine bakarken:

— Alt tabaka ne olacak peki, diye soruyorum.

Kadın eğildiği bilgisayarın dokunmatik tuşlarına parmağı ile dokunurken konuşuyor:

— Alt tabaka bizi ilgilendirmiyor ST4.

İşte bu, en rahatsız olduğum şeylerden biri. Dünya, büyük bir gruplaşmanın çatısı altına kurulu son yıllarda. Alt tabaka denilen insanlar açlıktan, susuzluktan ve yüksek yaşam şartlarının oluşturduğu sorunlardan dolayı hayatlarını bir sokak köşesinde kaybediyorlar. Bu dünyada zaman geçirdikçe beni yaratan insanlara olan öfkemin arttığını söylemem gerek.

Kadın odadan çıkmadan önce başka bir kadın daha giriyor. Birbirlerine yaptıkları iğneden bahsediyorlar. Kısa saçlı kadın cildine dokunurken:

— 5 yıl gençleştirici olanı daha yeni oldum. Sanki hemen eski hâline dönmüş gibi baksana, diyor.

Bakışları bana kaydığında her bir zerresi üzerine düşünülmüş cildime bakıyor:

— Keşke senin gibi olsak ST4.

Onun benimkinden çok da farkı olmayan cildine bakarken:

— Bence gayet güzelsiniz. Bunlara ihtiyacınız yok, diyorum.

Kadın bana gülüyor.

— Yeterince güzel değilim. Daha güzel olmalıyım!

Söyledikleriyle bir kez daha onları pençeleri arasına almış doyumsuzluk ile karşı karşıya geliyorum. İçimden, kendi kendime, “Bunu düzeltmeliyim.” diyorum. “Bunun için, umudum var çünkü.”

Aynadan pürüzsüz cildime, üzerine düşünülmüş olduğu belli olan ellerime, çok uzun olmayan ama kısa da denilemeyecek açık renk saçlarıma ve bir okyanus rengindeki gözlerime bakarken içeriye biri giriyor. Bu adam, beni oluşturma aşamasında en çok uğraşan, gecesini gündüzüne katan adam söylendiği kadarıyla. Beni her gördüğünde, yüzünde oluşan gurur ifadesini görüyorum.

— Yarın büyük gün, diyor.

— Nasıl hissediyorsun?

İçimdeki hissizlik ile konuştum:

— Bir şey hissedebilecek şekilde yaratılmadım. Ama öyle olsaydı da heyecanlanacağımı sanmıyorum.

Adam, sorusunun saçmalığını yeni fark etmiş gibi kendi kendine gülüyor:

— Kusura bakma. Yorgunluktan ne dediğimi bilmiyorum. Her şeyin iyi olmasını istiyorum ST4. Çok çabaladım, çabaladık.

Neden bahsettiğini tam olarak anlamasam da:

— Biliyorum, diyorum.

Adam, yüzündeki garip ifade ile odadan çıktığında odanın hemen köşesinde duran bilgisayara doğru ilerliyorum.

Ellerimi kullanma gereği bile duymadan bilgisayara erişiyorum ve içindeki bazı belgeleri incelemeye başlıyorum. Bakışlarımın ekranda sabit durduğu ama aklımdan onlarca kelimenin hızla geçtiği esnada “AŞI” yazan belgeyi görüyorum. Belgenin içine erişmem yalnızca birkaç saniyemi alıyor ve içeriğini incelerken şöyle bir yazı görüyorum:

ST4 dünyaya sunulduktan birkaç gün sonra, dünyayı bu yıl etkisi altına alacak 4. Virüs için çalışmalar devam edecek. Tüm ekibin titizlikle işini yapmasını, ST4 sürecince gösterdiğimiz yoğun program dolayısıyla birkaç gün dinlenmenizi istiyoruz. Bu 4. Virüs ile dünya üzerinde alt tabakadan hiçbir insanın hayatta olmayacağını amaçlamak ilk görevimizdir. Hemen ardından çıkarılacak aşı üzerinde çalışmalar devam ediyor. Bu süreç boyunca lütfen anlaşmalara, ekibe ve projelere sadık kalalım. Daha güzel günlere...

Son satırları okumam ile odanın kapısı aniden açılıyor. Üzerindeki önlüğü ile bana bakan kadınla göz göze geliyorum. Bilgisayardan birkaç adım uzaklaşırken onun kaşları çatılıyor:

— ST4, sen kablolarla bağlı olmalıydın! Neden ayaktasın?

Onun yüzüne ciddi bir şekilde bakarken:

— Henüz çıkarttılar, diyorum.

Kadın, üzerindeki gerginlikle bilgisayara doğru yürürken:

— Bu odaya sadece belli sistemleri kontrol etmek için getiriliyorsun. Burada vakit geçiremezsin, diyor ve bilgisayara bakarken, eliyle birkaç tuşa basarak odadan götürüyor.

Onun peşinden ben de çıkarken, bu koca binanın içinde daha neler saklandığını bilmeden yürümeye devam ediyorum.

Saatler hızla geçiyor. Zaman, sıktığım elimin parmak aralarından dökülen kum taneleri gibi sonsuzlukla buluşuyor. Son birkaç dakikam var dünyaya sunulmaya. Birkaç dakika sonra her şey değişecek gibi hissediyor bu insanlar. Ama bir şey değişecek gibi gelmiyor bana. Ne değişebilir ki! Bir robotum sadece. Belki de ben yanlışım, bilmiyorum. Bunu, sanırım, bize zaman gösterecek. Yanıma yaklaşan uzun saçlı kadın:

— Haydi, bu taraftan yürüyebilirsin, dediğimde beraber yürümeye başlıyoruz.

Onlardan dış görünüş olarak bir farkım yok ama onlar gibi değilim. Bunu biliyorum işte.

Arkamda benimle yürüyen kalabalık ekibe göz gezdirip önünde medya ekibinin olduğu sahneye doğru yürüyorum. Açık havaya kurulan bir sahne bu. Medyanın hemen arkasında şehrili insanlar var. Sahneye adım attığım an alkış seslerini, adımlı söyleyen sesleri ve kameralardan yükselen flaş seslerini duyuyorum. Üzerimdeki siyah, bedenime yapışan midi boy elbiseyi hafifçe düzelterek sandalyeye oturuyorum. Hemen yanımda üç farklı bilim insanı var. İçlerinden sadece bir tanesi kadın. Alkış sesleri yavaşça durulduğunda, sağımda duran adam mikrofona eğiliyor:

— Sonunda beklediğimiz an geldi. Bayanlar ve baylar, işte karşınızda ST4!

Alkışların tekrar yükselip durulduğu vakte kadar bakışlarım, medyanın arkasında duran insanlarda geziniyor. Bunu söylemek üzücü ama büyük bir çoğunluk üst tabaka dedikleri insanlar. Alt tabaka denilenler en arkada. Bazıları ise oturdukları sokak taşlarının üzerinden yüzlerindeki umutsuz ifade ile

bana bakıyor ve o an, çevreyi ve insanları incelediğim an, bir şey fark ediyorum: Çevrede ne hayvan ne de ağaç var.

— ST4'ün yapım süreci çok zorluydu, diyor diğer yanımda duran adam.

— Bir robotu, her şeyi düşünerek tamamlamak en zoruydu. Ama şu an karşılaştığımız tablodan çok memnunuz. Biz, size ST4 ile ilgili her şeyi bundan aylar önce anlattık zaten. Şimdi asıl istediğimiz, sizlerin sorularını sorması.

Kalabalıktan, bir medya ekibi çalışanı el kaldırıyor:

— ST4, şu an tüm dünyanın gözdesisin. Nasıl hissettiriyor?

Adama doğru bakıyorum:

— Gözde olmamın nedenini hâlâ anlamış değilim.

Yanımda duran bilim insanlarının bana döndüğünü hissediyorum ama onlara bakmıyorum.

Bir başkası konuşmaya başlıyor:

— Sen, üzerine çok uğraşılmış bir robotsun. Peki, sen gelecekte faydalı olmak için ne yapmayı düşünüyorsun?

Birkaç flaş sesi daha geliyor kulağıma.

— Faydalı olmayı, nasıl algıladığınız ile ilgili bu. Büyük ihtimalle yapacağım ilk şey, insanlara eşit saygıyı göstermek olur. Şu an bu yapılıyor gibi durmuyor; diğer insanlar neden arkadalar?

Kalabalıktan fısıltılar yükseliyor, duyuyorum bunu:

— Lütfen siz de öne gelin.

Önde duran insanların huzursuz yüz ifadeleri suratlarına asılırken bilim adamları, bana kaşları çatık bir şekilde bakmaya başlıyor. Kalabalıktan bir ses duyuluyor:

— ST4, dünyanın düzeni bu. Bunu değiştiremezsin!

Hızla o tarafa dönüyorum:

— Yanlış olan, düzen zaten. Benim için fayda algısı bu. Geçmişi değiştirmeye çalışıyorsunuz.

Sağımda oturan adam, beni uyarır şekilde:

— Neden bahsediyorsun sen, dediğinde onu duymamış gibi yapıyorum:

— Siz, dünyanın şu anki hâlinin iyi olduğunu mu düşünüyörsünüz? Dünya, artık bir dünya gibi bile değil. Evet, ben bundan 100 yıl öncesini bilerek yaratıldım; o yüzden söylüyörum zaten bunu. Ben fayda için yaratıldım. Dünyanın şu an ki hâlinin faydalı olduğunu mu sanıyorsunuz? Dünyayı kendi kendinize değiştirmeye çalışıyorsunuz!

Kalabalıktan yükselen fisiltılar artıyor. Bana hakaret edenleri duyuyorum. Elimle çevreyi göstererek:

— Ağaçlar nerede? Peki, ya hayvanlar? Ne yaptınız siz onlara? Para ve doyumsuzluk sizi pençesi altına almış, dediğimde yanımdaki adam sesini yükseltiyor:

— Sus artık!

Ona bakmıyorum bile. Mikrofona daha fazla eğilip:

— Haberlerde her gün gördüğüm şeyler acınası. İnsanları hareketsizliğe o kadar yönlendirmişsiniz ki obeziteden hayatını kaybedenler, parası daha az olduğu için sokak köşesinde hayatını kaybedenler, eğitim alamayan çocuklar... Hepsi bir eksik ama farkında bile değilsiniz. Çünkü doyumsuzluk gözünü boyamış. Kendi kendinize bir gruplaşma yaratmışınız koca dünyada.

Sokak taşlarında oturan insanların umutla bana baktığını ve alkışladığını görüyorum. Onların umudunu görmek, diğerlerinin öfkesini bir kenara ittirmemi sağlıyor. Üzerindeki yırtık kıyafeti ile bağırان çocuk:

— İşte, sonunda fark etti biri bunu! ST4, bu insanlar yalnızca kendilerini düşünerek yaşıyor. Büyükbabam bize yardım etmeyen bu insanlar yüzünden hastalandı, dediğinde kalabalığın birbiri üstüne çıkarak bağırıştığını duymaya başlıyorum.

İnsanlar birbirlerini itmeye, hakaret etmeye başlıyorlar. Tekrar konuşmak istediğim esnada biri beni kolumdan yakalıyor ve çekiştirmeye başlıyor.

Bilim insanların bana bağırıldığını görüyorum ama sanki her şey bulanık bir görüntü gibi. Daha öncesinde bana nasıl değer verildiyse gerçekleri söylediğim zaman o kadar değersiz oluyorum. Son nefesim ile konuşmuşçasına bağırıyorum:

— Aranızda iyi niyetli insanlar olduğunu biliyorum. Dünyayı değiştirebilirsiniz. Bu adamlar, hiçbirinizi düşünmüyor.

Adam, beni daha güçlü bir şekilde çekiştirerek bir odanın kapısını aralıyor ve içeriye savuruyor. Dengemi kaybederek bacaklarımın üstüne düştüğümde bana bağırان bilim insanları, odaya girerek bu sefer yüzüme doğru bağırımaya başlıyorlar:

— Sen ne yaptığını sanıyorsun! Sen bunun için yaratılmadın. Sen...

Ona dönüyorum. Hepsinin yüzündeki öfkeyi ve hayal kırıklığını görmek, onların üzdüğü insanları düşündüğümde iyi hissettiriyor.

— Hayır, ben bunun için yaratıldım. Her şeyi hesapladığınızı söylüyorsunuz ama bir şeyi hesaplamadınız.

Adam nefes nefese bana bakıyor.

— Dünyayı nasıl bir hâle getirdiğinizin farkında değilsiniz. Benim, dünyanın bu hâlini iyi olarak göreceğimi sandınız. Ama dünya, bundan sadece 10 yıl önce bile çok daha güzeldi. Bunu unuttunuz. Ama o kadar çok şey istiyorsunuz ki ne unuttuğunuzu bile bilmiyorsunuz.

Adam üstüme doğru yürüyor. Önündeki koltuğu öfkeyle ittirerek:

— Sus! Sen bizim başarımızı kıskandın, diyor.

Ona bakarken kaşlarım çatılıyor:

— Neden bahsediyorsun? Ben bir robotum.

Adam tekmesini kapıya geçirip, bana bakmadan öfkeyle odadan çıkıp gittiğinde diğerleri bana bakıyor:

— Bu yaptığının sonuçları ağır olacak.

Hepsi odadan çıktığındaysa kendi kendime odada yalnız kalıyorum. Dizlerimi kendime çekerken dışarıdan yükselen uğultuları duymak, bir süre kendimi dinlememi sağlıyor. Bu yaptığımın tek amacının, dünyadaki son umut kırıntılarını insanlar ile paylaşmak olduğunu anlamalarını istiyorum. Umudun küçük bir kelimedenden, küçük bir gülümsemeden bile doğabileceğini ve evreni değiştirebileceğini bilerek yaratıldım çünkü. Fark etmelerini istiyorum. Dünyayı eskisi gibi rengârenk, mutlu bir yer yapmalarını istiyorum sadece. Çünkü şu an bazı insanların mutlu; bazılarının ise mutsuz olduğunu biliyorum. Herkesin mutlu olmasını istiyorum ama sahip olduklarıyla. Fazlasıyla değil...

Bütün bir geceyi o odada geçirerek âdeta dünyadan soyutlandığımda, sabah ışıklarının doğduğunu bildiğim esnada bir

adam içeri giriyor. Bana peşinden yürümemi söylüyor ve odadan çıkıyoruz. Eteğinin bir yanı yırtılmış elbisemi tutarken yanından geçtiğimiz odaların birinde açık bir televizyon görüyorum. Arkasından yürüdüğüm adama kısa bir bakış atıp, onun görmeyeceğinden emin olduğum esnada o odaya sessizce girerek televizyondaki görüntüme bakıyorum. O gün görmediğim ama kalabalığın arkasında duran çocukların, ailelerin mutluluğunu görmemle ekrana bakarken gülümsemeye başlıyorum. Bir çocuk, ona mikrofon uzatan muhabire heyecanla konuşmaya başlıyor:

— ST4 bize umut verdi. O olmasaydı bunları kimsenin söyleyeceğini sanmıyorum. Dünyanın eskisi gibi olmasını istiyoruz. Tüm bilim adamlarına söylüyorum bunu!

Yapay yüzümdeki gülümseme daha fazla büyüdüğünde, odaya az önce arkasından yürüdüğüm adam giriyor.

— Sen ne yaptığını sanıyorsun? İzinsiz hiçbir şey yapamazsın. Önümden yürü.

Onun dediklerini umursamadan yürürken amaçladığım şeyi bir nebze de olsa başarmış olmak, dünyanın daha iyi olacağını hissettiriyor. Adamın beni getirdiği odada o günkü bilim adamlarının, göğüslerinde birleştirdiği kollarıyla bana baktıklarını görüyorum. Onlara öylece bakarken içlerinden bir tanesi, genzini temizliyor:

— Dün yaptığın şeyin, ağır sonuçları olacağını söylemiştik. Seni, dünya için faydalı olmanı isteyerek yaratırken aslında, içten içe bizim için yararlı olmanı istediğimizi fark ettik. Ama bize faydalı olarak yaratılmadığın için artık bir önemin kalmadı ST4.

Yapmayı amaçladıkları şeyi anlıyorum. Onlara bakarken gülerek:

— O zaman kendiniz için başka bir robot daha yapmalısınız, diyorum.

Adam, kafasını sallıyor ve derin bir nefes alarak:

— Seni devre dışı bırakacağız, diyor.

Ona sadece kafa sallıyorum. Ama o an, bundan birkaç gün önce bilgisayarda gördüğüm “AŞI” başlıklı kendi veri tabanıma aktardığım yazıyı tekrar gözlerimin önüne getiriyorum. Satırları tekrar tekrar okurken, yazıyı ellerimi bile kullanmadan masanın üzerindeki bilgisayara tekrar aktarıp, hemen ardından istediğim anda tüm dünyanın LED reklam panolarında yayımlanacak şekilde kurulum yapıyorum. Beni bu kadar zeki ve teknolojik açıdan özgür yaratan bu adamların, ne yaptığımdan haberi bile olmuyor.

Beni, dünyaya gözlerimi ilk açtığım yere oturtuyor. Benim bağlı olduğum bilgisayara ilerleyip, birkaç tuşa dokunmatik bir şekilde basıp bana dönüyor:

— Kim bilir, belki yıllar sonra sana tekrar ihtiyacımız olur. Dünyayı değiştirmeye şimdiden başladın çünkü.

Gömleğinin kollarını düzeltiyor.

— Olur da sana ihtiyacımız olursa, belki yıllar belki de günler sonra tekrar görüşürüz ST4.

Söylediklerine gülüyorum.

— Umarım, ihtiyacınız olduğunda dünya, daha da kötü bir hâl almış olmaz.

Cümlemi bitirmemle sistemimden yazıyı, tüm dünyanın reklam panolarında yayımlanacak şekilde paylaşıyorum. Birkaç

saniye içinde yazı, farklı markaların reklamlarının döndüğü ekranlarda dönmeye başlıyor. Adam bunun farkında bile değilken:

— Umarım ST4. Gelecekte görüşürüz, diyor ve o tuşa basıyor.

Anında göz kapaklarımın kapandığını ve yaşamamı sağlayan elektriğin vücudumdan alındığını hissediyorum. O an, içimden geçen tek şey olarak bir daha gözlerimi açacağımdan emin olduğum bu dünyanın daha mutlu, sağlıklı, umut dolu, adaletli ve renkli olmasını diliyorum. Çünkü geleceğin buna ihtiyacı olduğunu biliyor ve her geçen gün bir sürü şeyin değiştiği bu dünyada, tekrar bir şeyleri değiştirmek için sabırsızlanıyorum.

Yazardan

Yarışmaya katılma sebeplerimde öncelik, kendimi geliştirmek. Bence yazmak, hitabetten konuşmaya, konuşmaktan dinlemeye, dinlemekten anlamaya her şeyi etkiliyor ve bu ileride, mesleklerimizde gerekli olacak bir unsur. “Kitleleri peşinden sürükleyen” insanlara dönüp baktığımızda birçoğunun etkili konuştuğunu, aynı zamanda iyi dinleyici olduğunu görüyoruz. İşte, ben de bu yüzden yazmak ve okumakla ilgili olan yarışmaları takip ediyorum.

Bence elde ettiğimiz sonuç hiç önemli değil. Önemli olan bir şeyler ortaya koyabilmektir. En azından denemektir. Gön-derdiğim yazıyı eleştirenleri keşke dinleyebilseydim. Böylece eksiklerimi görür, ona göre ilerlerdim.

Diğer bir sebep ise daha kişisel. Ortaokulda pek dışa dönük değildim. Ama lisede böyle olmak istemiyorum ve özellikle kendime güvendiğim alanlar olan “yazmak ve okumak” alanlarında bir şeyler ortaya koymak, bu alanlarda emek vermek istiyorum.

Tuğba TEZCAN

Çanakkale Fen Lisesi, Çan/Çanakkale

Hissizleşen Dünya'da İnsan Olmak

Tuğba TEZCAN

Profesör

Yaşlı adam, ana binadan çıkıp arabasına yöneldi. Geldiğini çoktan algılamış olan sensörlerle kapılar açılmış, sürüşe hazırlanmıştı. Profesör'ün tek yaptığı, arkasına dayanıp kemerini takmak oldu. Günü çok yoğun geçmişti. Tek tek öğrencilerini düşündü; aklına önce Can geldi. Tertemiz bir zihne sahipti genç adam. Olanları sorguluyor, soru soruyor ve en önemlisi merak ediyordu. Bu durum, yaşlı adamın daha çok hoşuna gidiyordu.

Kendini bildi bileli okullardaydı Profesör. Hep gençlerle birlikte vakit geçirmiş, bazen onlara bir şeyler katmış bazen de onlardan çok şey öğrenmişti. Ama son beş nesil, bu dünyanın ahını çekiyordu. Gençcik bedenler, taptaze zihinler nasıl da kirleniyor, yok olup gidiyordu! Kendi gençliği böyle miydi? Arkadaşlarla gidilen kafeler, paylaşılan kitaplar, saatlerce bitmek bilmeyen tartışmalar, fikrini savunanlar, tezleri çürütenler... Bu sohbetten sonra vedalaşıp eve gidildiğinde, seni karşılayan mis gibi yemek kokusu...

Böyleydi işte Profesör'ün gençliği. Gözleri doldu. Bir de şimdiki zamanı düşündü. Hastaneler geldi gözünün önüne. Her yerde alarmlar, kablolar, sensörler ve histen yoksun robotlar...

Doktorla hastalar birbirlerini görmezdi. Doktorların binası ayırıldı. Oradan talimatları giriyorlar, geri kalan işleri otomatik sistemler hallediyordu.

Tekrar geçmişe daldı yaşlı adam. Rahmetli babası da doktordu. Kaç kez şahit olmuştu ölen hastası için ağladığına, kaç çocuğun masrafını üstlenmişti maddi durumu yetmeyen aileleri gördükçe. Yeri gelmiş hastalarıyla sevinmiş, yeri gelmiş onlarla birlikte üzölmüştü. “Şimdi hastaneleri görüyorsa kemikleri sızlıyordur.” diye düşündü.

Sonra öğrencilik yılları aklına geldi. Okulun ilk günü sevinci, tanışma heyecanı, birlikte yenilen öğlen yemekleri... Herkes birbiriyle kardeşmişçesine konuşurdu. Öğretmenler Gününde bütün sınıf sürpriz yapmışlardı. Ne çok duyulanmıştı öğretmeni. Zaten hep öyleydi ki o. Bir öğrencisinin üzöldüğünü görsün hemen gözleri dolar, ne yapar eder nede-nini öğrenirdi. Öğretmenleriyle birlikte bahçede oyunlar oynarlar, yiyeceklerini paylaşırlardı. “Acaba onun da kemikleri sızlıyor mudur şimdiki öğretmenleri görünce?” diye düşündü.

Artık okullarda öğretmen öğrenci ilişkisi kalmamıştı. Aslında ilk zamanlarda durum, bu kadar vahim değildi. Sonrasında devletin de teşvikiyle simölasyonlar yaygınlaştı, öğretmenler derse girmeyip videolar gönderir oldu. Birçoğu öğrencilerini görmemişti bile. Doktorlar gibi onların da binası öğrencilerden farklıydı. Bir kere daha perde girmişti insanların arasına. Gittikçe artan salgın hastalıklar da bu durumun tuzu biberi olmuştu. Son on yılda dört büyük salgın atlatmıştı insanlık. Bundan olsa gerek toplu alanlarda sürekli maske zorunlu-luğu vardı, her akıllı evin girişinde dezenfekte sistemi uygulanıyordu. İşte bu artan hastalıklar insan ilişkilerini daha da

bitirmiş, kimse birbirine sıkıca sarılamaz, omzunda ağlayamaz hâle gelmişti. Tüm bu olanlardan sonra gördüklerini ve yaptıklarını sorgulamayan, yalnız, mutsuz nesiller yetişiyordu işte.

Eve geldiğini, konuşan mekanik sestem anladı Profesör. Kapı otomatik açıldı. Kendini dışarı attı hemen. Mis gibi bahar kokuyordu hava. “Allah’tan sokakta yapay oksijene geçilmedi.” diye düşündü. Polenlerden hastalık bulaşıyor ve çevre kirliliğine sebep oluyor diye tüm bitkileri katletmişlerdi. Gerçi çiçekleri kesmeseler de fidan dikecek yer bırakmamışlardı ki. Her yerde kocaman binalar, arabalar ve de çevreyi temizleyen, aynı zamanda da güya güvenliği sağlayan robotlar vardı. Bir tanesi yol kenarında durmuş mekanik, soğuk bir sesle:

— İyi günler Profesör, dedi.

Cevap bile vermedi yaşlı adam. Komiktir ki cevap bekleyen de olmamıştı. Sonra kendi kendine güldü. İnsan değildi ki o; sadece bir makineydi. Yıllar önce komşuları, selam verir, hâl hatır sorarlardı. Artık komşuları kim bilmiyor, üstüne üstlük makinelerle selamlaşıyorlardı. “Ne kadar acı!” diye düşündü bir kez daha ve kapıya yaklaştı.

Her gün eve geliş saatini bilen ve ona göre evi ısıtıp havalandıran sistem, yine görevdeydi anlaşılan. Profesör’ün geldiğini beş kilometre uzaktan anlayabilirdi. Hemen kapı açıldı ve girişte üstü dezenfekte edildi. Sonra konuşmaya başladı o soğuk ve robotik ses:

— Hoş geldiniz Profesör. On dakika önceden eviniz ısıtıldı ve havalandırıldı. Televizyon ve bilgisayarınız uykuda bekliyor. İsterseniz öncesinde haplarınızı alabilirsiniz. İyi günler.

Dediklerini takmadı bile yaşlı adam. Odasına geçti ve evde biri varmışçasına kapısını kapattı. Her gün yaptığı gibi koltuğuna uzandı ve derin düşüncelere daldı.

Eskiden eve girdiğinde eği karşılardı onu. Ruhsuzlaşan bu dünyaya rağmen onlar sıcacık kalabilmişlerdi. Birlikte sohbet ederler, gün içinde yaptıklarından bahsederlerdi. Hatta ilk evlendikleri zamanlarda yemek bile pişerdi evlerinde. Tabii sonraları bu yemekler, kapsüllere bıraktı yerini. Devlet adamları da yemek haplarını kullanmaları için ellerinden geleni yapmıştı. Önce sebze ve meyve fiyatlarını arttırdılar, sonra çiftçilik mesleğini bitirdiler ve bir bakmışlardı ellerinde küçük, şeker gibi haplarla kalıvermişlerdi.

Annesi geldi aklına. Bu günleri görse yüreği dayanabilir miydi acaba? Çok hamarat bir kadındı; ekmeğini, yoğurdunu kendisi yapar, hiçbir şeyi kolay kolay hazır almazdı. Annesi vefat ettikten sonra karısı, onun her şeyi olmuştu. Gel zaman git zaman o da göçtü bu dünyadan. Öğrencilerinden başka kimse kalmamıştı işte. O da kalan ömrünü öğrencilerine adamıştı. En azından bir nesli kurtarmak istiyordu. Hissetmeyi, sevmeyi, üzölmeyi öğretmek istiyordu onlara.

Son günlerde, sürekli bir şeyler yapması gerektiğini düşünüyordu. Ne kadar gençliğinden ve o zamanın havasından bahsetse de yaşamadan bilemezlerdi ki. Bu anlattıkları masal gibi geliyordu hepsine. “Ne yapsam? Ne yapsam?” diye düşündü.

Yavaş yavaş uykusu geliyordu. Bunu algılayan sistem hemen ışıkları kısıtı, ortama sıcaklık verdi. Koltuk da yatak pozisyonuna getirilince tamamdı işte. “Güzeli bir nesildik biz.” diye sayıklayarak uykuya daldı yaşlı adam.

Can

Binadan hızlıca çıktı. Bir de çıkarken robotlardan birine çarptı. Makine hissetmemişti bile. Oysa Can, boş bulunup “Pardon” bile demişti. Sonra kendi hâline güldü. O, sadece bir makineydi. Aceleyle yürümeye devam etti. Evine giden yolda, öğleden son dersi düşündü. Dersine kendisi girip, video göndermeyen tek hocalarıydı Profesör.

Can, yaşlı adamı çok seviyordu. Sevdiği gibi inanamıyordu da. Neler anlatıyordu böyle! Hiç et yememişti daha önce. Aromasını her gün alıyordu ama çiğnemek nedir bilmezdi ki. Onlara öğretilen “Bir yudum suyla ve çiğnemedenden yut.” olmuştu.

En çok da hayvanlarla yaşamalarına şaşırılmıştı. Çünkü Can doğmadan çok önce yok edilmişti sokak hayvanları. “Ortalığı kirletiyor, virüs bulaştırıyor.” diye öldürmüşlerdi birçoğunu. Cins olanlarını ise dondurup sanal müzelerde ziyarete açmışlardı. Daha önce hiç canlı hayvan görmemişti Can. Zaten bir hayvanı olsa da neyle besleyecekti onu? “Hayvan ne anlar hap-tan, kapsülden!” dedi. Yine bir gülme geldi.

Bugün üstünde bir mutluluk vardı. Ah! Sebebini şimdi hatırlıyordu ya! Dün gece yeni oyun indirmişti ama açmaya fırsat bulamamıştı daha. Aslında uzun zamandır bu oyuna başlamak istiyordu ama derslerden pek fırsatı olmamıştı. “Ne de zor bu sene konular.” diye düşündü. Yine aklına Profesör geldi. Sınavda hayallerini anlatmalarını istemişti yaşlı adam. Ertesi gün de sonuçlarda bir değerlendirme yapmıştı. Koca sınıfta herkesin hayali aynıydı: Oyun dünyasında başarılı olmak.

Can kendini düşündü. “Bilgisayarsız, oyunsuz yapamam.” dedi. Kaç yaşına gelmişti, hâlâ çocuk gibi seviniyordu yeni oyuna başlayınca. Aslında oradaki dünyayı gerçeğinden daha

çok seviyordu. Yüz yüze birbirleriyle konuşmalar da tüm arkadaşlarıyla internetten yazışıyorlardı. Oyunda hepsinin kimlikleri de gizliydi. Gözlükleri takınca dalıyorlardı o dünyaya. “Orada macera var,” diye düşündü. “Hedeflerimiz var, konuşacak konularımız var.” Gözlükleri çıkartınca bozuluyordu işte büyü. Bazen Can, ciddi ciddi düşünüyordu bunları ama arkadaşları bu durumun pek farkında değil gibiydi.

Böyle düşünme düşünme eve yaklaşmıştı. Sokağı döndü. Ne çok trafik vardı bugün de. Sallana sallana karşıdan karşıya geçti. Nasıl olsa ezilme tehlikesi yoktu. Onu algılayan araçların hepsi birer birer duruyordu. Eve çok yaklaşmıştı artık. Tam kaldırırma çıkacaktı ki ileride bir karaltı gördü. Meraklıca oraya doğru yürüdü. “O da ne! Neydi adı?” diye düşündü. “Evet, bir köpek! Ne işi vardı onun orada?”

Can, merakla ve korkuyla yaklaştı. Simsiyah, küçücük, yavru bir köpekti bu. Tüyleri ıslanmış, ürkek gözlerle Can’a bakıyordu. Can, ne yapacağını şaşırılmıştı. Köpeği orada bırakmak içine sinmedi. Aslında yapması gereken, hiç dokunmadan en yakın görevli robota durumu bildirmektir. “Ama yakalarlarsa onu da öldürürler.” diye düşündü. Kucağına aldığı gibi eve doğru yürüdü.

Taramadan geçip dezenfekte olduktan sonra hızlıca odasına girdi. Köpeği, odada bulunduğu kutulardan birine koydu. İşte sipariş ettiği gözlüğü ve kumandalar gelmiş, onu bekliyorlardı. Ama Can’ın akli fikri köpekteydi. Ne yapabiliirdi ki onunla? Profesör’ün anlattıkları aklına geldi. “Yarın okula götürsem, arkadaşlarıma ve Profesör’e göstersem ne güzel olur!” diye düşündü. Ardından çekmecelerde bir top buldu; birlikte

oynamaya başladılar. Köpekle o kadar çok eğleniyordu ki annesinin odaya girdiğini bile duymadı. Ta ki bir çığlık duyana kadar.

Annesi odaya gelmiş, şaşkınlıkla bir Can'a, bir köpeğe bakıyordu. Gözleri dalıp geçmişe gitmişti. Kendisi, küçükken hayvanları ne çok severdi. Bahçelerinde köpeği, kedisi vardı. Onlarla birlikte büyümüştü. Tabii sonra şartlar değişti. Bazen düşünüyordu da değişen neydi sahiden? İnsanlar mı dünya mı? Aslında bunun cevabını biliyordu. İnsanlar değişmiş, ardından da dünyayı değiştirmişti. Can gibi sonradan yeşerecek olan nesiller ise yok oluyordu, bu benzi soluk dünyada. Olan, çocuklarına olmuştu aslında. Ailecek yemek yenilen günleri, bayramları, bir arada bulunmanın verdiği o hazzı, hiçbir zaman bilemeyeceklerdi.

Bu köpeğin gözlerinde geçmişe dalmıştı. Sonra bir anda silkelendi:

— Can, evladım. Ne işi var bu hayvanın burada? Ya virüs taşıyorsa!

Doğru ya! Bu Can'ın aklına hiç gelmemişti. Olan olmuştu zaten.

— Anne, dedi.

— Anne, lütfen yarın okula götüreyim. Hayatımda ilk defa canlı bir hayvan gördüm. Arkadaşlarım da görsün. Hem Profesör de çok memnun kalır, dedi.

— Binadan içeriye nasıl sokacaksın? Onca denetlenmeden geçiyorsunuz, diye sordu annesi.

— Sabahki ders, Profesör'ün dersi. Bahçede işliyoruz anne. Halledebilirim, lütfen, diye bir kere daha yalvardı Can.

Annesi nasıl kırsındı oğlunu? Çocuğun gözlerinin içi bile şefkatle bakıyordu.

O akşam, hapları alıp karınları doyduktan sonra güzelce temizlediler köpekçığı. Tüyleri pırıl pırıl olmuştu. Hatta annesi kilerde konserve bezelye bile bulmuştu.

— Tarihi yeni geçmiş ama onu idare eder, dedi.

Yavru köpek bezelyeyi iştahla yedi. Annesiyle uzun aradan sonra ilk defa sohbet etmişti Can. Hatta oyununa başlamayı bile unutmuştu. Tabii o köpek ile ilgilenirken sanal dünyasına onlarca bildirim ve mesaj gelmişti. Ama Can'ın gözü, onları bile görmüyordu. Günler sonra huzurla uyudu o gece.

“Günaydın Can. Artık kalkma vakti. Sabah oldu. Günaydın Can. Artık kalkma vakti...” sesleriyle güne başladı Can. Kalktı. Yapay pencereden dışarıya baktı. Çimenler, çiçekler görüyordu. Güldü kendi kendine. “Gri, ruhsuz binaları göstermiyorlar tabii. Bunlarla kandırıyorlar bizi.” diye düşündü. Annesi çoktan çıkmıştı. Aklına hemen köpeği geldi. Hayvan masum masum uyuyordu. Nefes alışverişlerini izledi.

Can'ın çok fazla oyuncağı olmuştu. Ama bunlar, onunla konuşan robotlar, akıllı oyuncaklardı hep. Bu köpek, onun için çok ayrı değere sahipti. Bugün, sınıfa onu tanıttıktan sonra her şeyin biteceğini biliyordu. Çünkü görevlilere haber vermeleri gerekiyordu. Oflayarak üstünü giymeye başladı Can. Zaten ne giyeceği, hangi tabletleri yanına alacağı hepsi belliydi. Sonra mutfağa yöneldi. Vitamin, mineral dolu kapsüllerden bir tane yuttu ve köpeği, yeni bir kutuya yerleştirip evden çıktı. Yolda yürürken içi içine sığmıyordu. Yürüdü, yürüdü...

Nihayet ana binaya gelmişti. Bahçede birkaç arkadaşını gördü ama yanlarına gitmedi. Herkes gelince tanıtacaktı yeni

dostunu. Aradan yarım saat geçti. Nihayet Profesör gelmiş, ders başlamıştı. Can, hemen söz aldı ve arkasındaki kutuyu çıkardı. Herkes kocaman açılmış gözlerle köpekçiğe bakıyordu. Ama en çok şaşırın, Profesör'dü herhâlde.

Çok uzun yıllar sonra ilk defa canlı bir hayvan görmüştü. Oysa çocukluğu hayvanlarla geçmişti yaşlı adamın. Çocuklar çok sevinmişlerdi, tek tek köpeği kucaklarına alıp okşuyorlardı. Uzun zamandır hasret olduğu bir şeyi gördü yaşlı adam: Çocukların tebessümünü. İlk defa şahit olmuştu, bu neslin gerçek mutluluğuna. Bu hayvan çıkıp gelmeden önce gri duvarların arasına sokulmuş, korkarak yaşıyorlardı bu çocuklar. “Artık hayata tutundurabilirim onları. Belki ben onları kurtarırım; onlar kendi çocuklarını... Böylece dünya kurtulur bir gün.” diye düşündü Profesör. “Köpeği, ne o makine parçaları elimden alabilir ne de yöneticiler.” dedi. “Ben, bu çocuklara sevmeyi öğreteceğim. İnsan olmayı, vicdanın sızlamasının ne demek olduğunu... Hep birlikte gülüp yine birlikte ağlamayı... Ben, onlara insanların robotlaştırıldığı, robotların insanlaştırıldığı bu dünyada yaşamayı öğreteceğim.” dedi. Gözleri doldu, bu sefer mutluluk gözyaşlarıydı bu akanlar. Tekrar sayıkladı:

“Biz, güzel bir nesildik. Şimdi sıra sizde...”

Yazardan

Öykü yarışmasına katılmamın sebebi, gelecekte yazar olmak istemem. Şimdiden ufak adımlar atmak istedim.

Mustafa YILDIZ

Ağrı Dağı Anadolu Lisesi, Ağrı

İkinci Bir Umut

Mustafa YILDIZ

— Dünya, biz daha doğmadan önce yemyeşilmiş. Kocaman denizleri varmış. Gökyüzü mavi renkmış, bulutlar bembeyazmış. Yağmur, yağınca kimseye zarar vermezmiş hatta toprağa can verirmiş.

Arkadaşlarımın yanıdayken annemin bana anlattığı her şeyi, ben de onlara anlatıyorum. Ama genelde pek ciddiye alınmam. Bunları uydurduğumu söylerler. Ne garip? Oysa anlattığım her şey, bir zamanlar gerçektir.

— Haydi oradan Umut! Yağmur, iki dakika yağsa yakmadığı yer kalmaz. Bir de toprağa can mı verecek? Dalga geçme bizimle, dedi Ali elini savuşturarak.

Dünyanın eskiden nasıl bir yer olduğunu anlattığımda herkesten daha hevesli bir şekilde dinler Ali. Ama anlattıklarımı babasına söyleyince hep terslenir. Babası ona hiçbirinin gerçek olmadığını söyler. Dünyanın şimdi nasılsa, önceden de aynı olduğunu anlatır. Hatta bu konu hakkında konuşulmasını bile istemez.

— Ali doğru söylüyor. Sen, bize bu koca çukurun eskiden su dolu olduğunu söylüyorsun. Kime sorsak bize kızıyorlar, öyle bir şey olmadığını söylüyorlar, dedi Rüzgâr.

— Madem doğru söylemiyorum, o zaman bu gemiler nasıl hareket ediyor, dedim karaya oturmuş gemileri göstererek.

— Bunlar hareket etmez Umut. Sadece demirden yapılmış evler, dedi Rüzgâr.

İnanmak istemese de dünyaya baktığında başka bir seçenek olmadığı anlıyor.

— Ev mi? Böyle ev mi olur ya! Baksana çoğu yıkılmış, dedim çileden çıkmış bir şekilde.

— Ne yani? Ayakta kalmış ev mi var, dedi Ali.

— Of ya! Siz de hiçbir şeye inanmıyorsunuz. Sanki size yalan söylüyorum, dedim ayağa kalkarak.

— Sahiden, Umut bu şeyleri nereden çıkartıyorsun, dedi Ali.

— Annem ve babam anlatıyor, dedim.

— Bırakın çocuklar bunu ya! Gelin, bu evlere girelim, dedi Rüzgâr gemilere doğru ilerleyerek.

Arkasından Ali de gitti. Sadece ben ve yedi yaşındaki Efe kaldık.

— Ben, sana inanıyorum Umut ağabey, dedi Efe.

— Ama aklıma bir şey takıldı.

— Neymiş o aklına takılan şey?

— Eskiden buralar neden su şişesiyle doluymuş, dedi şaşkın bakışlarla.

Ona bakarak güldüm, kafasını okşadım.

— Seni çok seviyorum Efe. Hep böyle küçük kal, dedim.

Efe'nin yüzündeki o tebessümü görmek, dünyalara bedeldi ama hâlâ kafası karışıktı.

— Bir ara yere su dökmüştün hatırlıyor musun, diye sordum.

— Evet, ağabeyim çok kızmıştı ve bana başka su verdiler, dedi üzülerek.

— Ama sen bana kendi suyundan verdin, dedi yüzüme bakarak.

— Evet, dedim gülerek.

— İşte, yere ondan daha fazla su dökülürse deniz olur.

— Ama kirlenmez mi, dedi kafası daha çok karışarak.

— Umarım, bir gün deniz görürsün. O zaman tüm soruların yanıtını bulur, dedim.

— Haydi, acele et. Ali ile Rüzgâr'a yetişelim.

***

Efe'nin anne ve babası öldüğü için bakımsız büyümüş. Şimdi ona ağabeyi bakıyor. Ağabeyi, sabah erken kalkıp akşam geç saatlere kadar avcılık yapıyor, kampa gelene kadar Efe bizde kalıyor. Kampta hiç kimse Efe'yi yanına almaz, sadece biz alırız. O da sadece bizim yanımıza gelir. Hatta her sabah, daha ben uyanmadan çadırın önüne gelir, beni bekler. Kampta en küçüğümüz Efe. Geriye kalan herkes, ondan yaşça büyük. Bu yüzden oynayacak hiç arkadaşı yok.

Ali ile Rüzgâr'a yetiştiğimizde nefes nefese kalmıştık. Biraz soluklanmamız için durdular.

— Bu evlerin hepsi yıkılmış. İçine girmek, bayağı tehlikeli, dedi Ali.

— Biz de büyüklere girmeyelim. Küçüklere girelim, dedi Furkan.

O sırada Efe uzaktaki bir tekneyi işaret etti:

— Bakın oraya. O lemi yıkılmamış.

— Onun ismi lemi değil. Gemi, dedim gülümseyerek.

— Hâlâ daha gemi diyor ya, dedi Rüzgâr bunalmış bir şekilde.

Bu sefer konuşmadım; çünkü onlar haklı. Doğduklarından beri düzgün bir hayat yaşayamadılar. Dünyaya baktıklarında çöl ve enkaz dışında hiçbir şey görmemeleri ne bir denize ne de bir gemiye inanmamalarının en büyük nedeni.

Hep birlikte Efe'nin gösterdiği tekneye gittik. Teknenin yarısı kuma gömülmüştü ve diğerlerine kıyasla hiç zarar görmemişti. Önce Ali ve Rüzgâr tekneye bindi. Sonra Efe'yi tekneye bindirdik. En son ben bindim.

— Kapı kilitli. Ne yapacağız, dedi Rüzgâr.

Hepimiz sırayla kapıyı açmayı denedik. Kimse açamayınca Ali, tek bir tekmeyle kapıyı açtı. Teknenin içi biraz tozluysa ama. Biz girene kadar yıllardır kimsenin girmediği belliydi. Her yeri dolaştıktan sonra Rüzgâr, etrafı tozla kaplanmış dolabı açtı. Açmasıyla dördümüz, olduğumuz yerde dona kaldık. Dolabın içinde su ve birçok çeşit konserve vardı.

— Ben gidip kampa haber vereceğim, dedim.

Tam arkamı döndüğüm an, Ali sırtımdan tutup beni çekti. Başını iki yana salladı:

— Onlara söylersek hepsini kendileri alır. Bize çok az bir şey verirler.

— Burayı kimseye söylemeyelim Umut. Zaten bu kadarı tüm kampa iki gün gitmez, dedi Rüzgâr.

Burada bulduğumuz yiyeceklerden, kampın haberi olsun istemiyorlar aslında. Ben de bunu istiyorum. Çünkü bu yiyecekleri kampa götürürsek önce büyükler karnını doyurur,

arta kalanları da çocuklara verirler. Çocuklar kimsenin umurunda bile değil!

— Yakın zamanda kamp taşınacak. O zaman ne yapacağız, diye sordum.

— Size söylemem gereken bir şey var çocuklar, dedi Ali.

— Ne söyleyeceksin, dedim Ali'nin solmuş yüzüne bakarak.

— Bizi burada bırakacaklar. Tüm çocukları...Sadece büyükler gidecek, dedi Ali başını önüne eğerek.

— Çocukları almadan mı gidecekler, dedim afallamış bir şekilde.

— Ali açlık başına vurmuş. Ne dediğini bilmiyorsun, dedi Rüzgâr.

— Hayır, ben eminim, dedi Ali.

— Dün akşam, annemle babamın birbirleriyle konuştuklarını duydum. Bizim artık fazlalık olduğumuzu söylediler. Artık doyuramayacaklarını söylediler. Çocuklar sırtımızdaki yükten başka bir şey değil, dediler.

Bu duyduklarımdan sonra yere yıkıldım. Bizi artık yanlarında istemiyorlar. Biz onlar için fazlalıkmışız. Bizi yanlarında götürmeyecekler.

— Annem ve babam beni asla bırakmaz. Gidip babanla konuşacağım. Ona...

— Ne diyeceksin! Bizi bırakamazsın mı! İtiraz mı edeceksin yoksa onu tehdit mi edeceksin, diye bağırdı bana Ali.

— Evet, gerekirse yapacağım, dedim ağlayarak.

Rüzgâr, olduğu yerde donakalmıştı.

— Yapacağımız hiçbir Şey, fikirlerini deđiŐtirmeyecek. Onlar hiçbir zaman çocukları dinlemez. Onlar için önemli olan tek Şey, hayatta kalmak ve hayatta kalmak için her Şeyi yapacaklar, dedi Ali.

— Şimdi bizim yapmamız gereken oturup ağlamak değil, bundan sonra ne yapacağımız. Haydi, gelin. Aylardır boğazımızdan düzgün bir lokma geçmedi.

GzyaŐlarımızı silip ayağa kalktık. Herkes su ve konserve alıp köşeye geçti ama sanki bir Şey eksikti: Efe yoktu.

— Efe yok çocuklar, dedim hızla dışarı koşarak.

Dışarı çıktığımda bir oh çektim. Efe, teknenin bir köşesine geçmiş, biz farkında olmadan bir su ve konserve almış iştahla yiyor.

— Bizim konuŐtuklarımızı duydun mu Efe, dedim yanına oturarak.

— Hayır, bir Şey duymadım, dedi Efe ağzı tıka basa dolu bir hâlde.

Duymadığı iyi oldu onun için. Kolay olmaz ağabeyinin gitmesi onun için. Çok zor olacaktır.

— Peki, diğer çocuklara ne olacak, diye sordum Ali’ye dönerek.

— Bilmiyorum ama onlar için elimizden bir Şey gelmez, dedi Ali yanımıza oturup.

— Ben yiyecekleri getiririm, dedi Rüzgâr içeri giderek.

Rüzgâr, yiyecekleri getirdikten sonra hepimiz kendi payımıza düşeni yedik. Sonra teknenin kırık kapısını kapatıp kampın yolunu tuttuk. Kampa yakınladığımızda Ali, bir anda bizi durdurdu:

— Çocuklar! İleriye bakın.

Kafamı kaldırıp Ali'nin gösterdiği tarafa baktım. Bu, hayatta kalmayı başarmış bir geyikti ve pek dost canlısı olduğu söylenemezdi.

— Onu kampa doğru kovalarsak bizimkiler yakalayabilir, dedi Rüzgâr yerdeki taşa eğilerek.

— Yapma Rüzgâr. Bize saldıracak, dedim.

Ama Rüzgâr beni dinlemedi. Taşı geyiğe fırlattı. Geyiğin korkup kaçacağını zannetti fakat geyik üstümüze doğru koşmaya başladı.

— Kaçın, diye bağırdım hep birlikte kaçmaya başlayarak.

— Şuradaki kayalığa doğru koşun, dedi Ali kayalığı göstererek.

Hep beraber kayalığa yöneldik. Fakat bir süre sonra Efe dayanamayıp yere düştü. Geriye dönüp onu kucağıma aldım. Sonra tek hatırladığım, birkaç metre havaya fırladığım ve yere kapaklandığımdı.

Uyandığımda yalnız başıma çadırdıydım. Her tarafım ağrıyordu. Ayağa kalkacak hâlîm yoktu. Dışarıdan tartışma sesleri geliyordu; babamın sesini duydum.

— Ne demek çocukları burada bırakacağız İhsan! Çocuklar bir başlarına ne yaparlar burada? Ben böyle bir şeye izin veremem, dedi babam.

— Ahmet, artık ne biz ne de çocuklar doğru düzgün bir şey yiyemiyoruz. Gözümüzün önünde açlıktan ölmelerini mi istiyorsun? Ben, bunu görürsem kaldıramam. Kimse kaldırmaz, dedi Ali'nin babası.

— Biz buradan gidip ne yapacağız, dedi babam.

— Dört bir tarafa dağılacamız. Yaşanılacak bir yer araya-
cağız. Eğer bulursak geri dönüp çocukları da alacağız. Ama
şimdi çocukları yanımızda götürürsek yolda çabuk yorulur-
lar. Onlar bizim kadar dayanıklı değiller, dedi Ali'nin babası.

Tüm herkes “Haklı.” diye mırıldanmaya başladı.

Bu sefer, söze Efe'nin ağabeyi girdi. O da böyle bir şeyi ka-
bul etmeyecektir. O Efe'yi çok sever.

— Bütün gün avlanmak için dolaşıyoruz. Lakin artık avla-
nacak hayvan kalmadı bu bölgede. Bence İhsan ağabey haklı.
Çocuklar bizi yavaşlatır. Hem biz hem onlar için en iyisi, bu-
rada kalmak.

Sözünü bitirmesiyle yıkıldım. Onun hakkında yanılıyor-
muşum! O da diğerleri gibiymiş! Ağabeyi bile kardeşini bı-
rakmaya razı! Yazıklar olsun!

— Artık itiraz istemiyorum. Sabah herkes, çocukları uyan-
dırmadan kalksın. Yola koyulacağız, dedi Ali'nin babası.

Sonra herkes dağıldı. Biraz sonra annem çadıra girdi. Uya-
nık olduğumu görünce yanıma oturdu:

— Nasılsın oğlum? Daha iyi misin? Ağrıların var mı, diye
sordu sırtımı açıp bakarak.

— Anne geri dönüp bizi alacaksın değil mi, diye sordum
annemin gözlerine bakarak.

— Demek konuşulanları duydun. Oğlum, sana söz veriyo-
rum bir yer bulacağız. Sonra gelip sizi alacağız. Yine birlikte
yaşayacağız, dedi annem gözyaşlarını tutamayarak.

— Anne, sana bir şey söyleyeceğim. Çok sevineceksin, de-
dim annemin gözyaşlarını silerek.

— Bugün bir tekne bulduk. İçinde bolca konserve ve su vardı. Ali ve Rüzgâr “Kimseye söylemeyelim.” dediler. Ben de bir şey söylemedim kimseye, dedim.

— Çok şükür! Allah’ıma çok şükür, dedi annem bana sarılarak.

— Ali ve Rüzgâr haklı. Kimseye söylemeyin. Tamam mı oğlum?

— Tamam anne. Bir şey daha sorabilir miyim?

— Sor oğlum, sor.

— Dünya eskiden çok güzelmış. Peki, niçin bu kadar kötü bir yer olmuş?

— Eskiden, bizi güneşin kötü ışıklarından koruyan bir kalkanımız vardı. Ta ki iş adamları durmadan fabrika açana kadar. Açtıkları fabrikalar, o kadar kara, o kadar kirli duman çıkarıyordu ki bizi koruyan kalkanımız dayanamadı, kırıldı. Sonra güneş dünyayı yakmaya başladı. Her taraf cehennem gibi yandı; milyarlarca insan yanarak öldü. Geriye kalanların çoğu da şehirlerini su bastığı için öldü.

— Anne... Peki, bunca su nasıl yok oldu?

— Güneş durmadan dünyayı ısıttı. Geride tek bir damla su kalmayana kadar ısıttı. Sonra tüm su gökyüzüne çekilince bizi koruyan kalkan kendini tamir etti ve bunca olanlara rağmen sağ kalan insanlar sığındıkları yerlerden çıktılar ve dünya şimdiki hâlini aldı.

— Anne, giden su bir daha yeryüzüne dönmeyecek mi?

— İnsanlara verilen bu ceza, bir gün bitecek. Yeniden yağmur yağacak. Denizler yeniden dolacak. Ağaçlar çiçek açacak.

Dünya insanlara yeniden bir şans verecek. Ama ne zaman, onu bilmiyorum, dedi annem.

Sonra uykuya daldım.

Kalktığımda annem ve babam gitmişlerdi. Bana bir kaptay bırakmışlardı. Herhâlde bu, beni yaralayan geyikti; yakalayıp kesmişler. Çadırdan çıkıp Efe'nin çadırına gittim. Ama bu gördüklerimden sonra içim yandı. Ağabeyi Efe'nin üstüne hiçbir şey bırakmamış, sadece altındaki örtüyü bırakmış. Ağabeyinden nefret ediyorum! Biz onu iyi biri biliyorduk. Meğer o, hepsinden alçakmış!

— Günaydın Efe, dedim hafiften dürterek.

— Günaydın, Umut ağabey, dedi etrafa göz gezdirerek.

— Ağabeyin erkenden çıktı yine. Haydi, gel. Ali ile Rüzgâr'ı uyandıralım.

Birlikte çadırdan çıktık. Önce Rüzgâr; sonra Ali'yi uyandırdık. Kampta geriye kalan birkaç eşyamızı da alıp teknemize gittik.

Yaklaşık iki haftadır teknede kalıyoruz. Kamptaki tüm çocuklar, ayak izlerini takip ederek gittiler. Kamp şimdi bomboş. Geriye sadece birkaç çadır parçası kaldı. Tüm bu süre boyunca biz de teknemizi temizliyorduk. Ara sıra kampa uğruyorduk, belki geri dönmüşlerdir diye. Ama dönmediler. Hiçbir zaman da dönmeyecekler. Dünya artık yaşanılacak bir yer değil.

Bu sabah kalktığımızda gökyüzü aydınlık değildi. Aksine kapkaranlıktı. Dışarısı sıcak değildi, buz gibiydi ve rüzgâr esiyordu. Sonra bir anda yağmur yağmaya başladı. Ali:

— Kısa sürer, dedi.

Lakin kısa sürmedi. Durmadan yağdı; dört gün boyunca durmadan yağdı. O kadar yağdı ki teknemiz artık yüzüyordu.

- Haklıymışsın, dedi Ali.
- Buralar gerçekten su ile doluymuş. Lemi su üstünde hareket ediyormuş.
- Lemi değil gemi, dedi Efe gülerek.
- Gemi, diye tekrarladı Rüzgâr, gittikçe yükselen korkutucu denize bakarak.
- İçeri girelim çocuklar. Sırılsıklam olduk, dedim kapıyı açarak.

Ardından herkes içeri girdi ve kapıyı kapattım. Sonra bir köşeye geçip uykuya daldım.

Uyandığında dikdörtgen şekilli bir masada yaklaşık on kişi, şaşkın bir şekilde bana bakıyordu. Sanırım yeni uykudan uyandım.

- Neden bana bakıyorsunuz, diye sordum.
- Efendim imza atmanızı bekliyorlar, dedi yanımdaki sekreter.

- Ne imzası?
- Biraz önce anlaştığımız fabrikaların yapımı için efendim.

Önce sandalyemi geri ittim. Ardından ayağa kalktım. Herkese tek tek baktıktan sonra konuşmaya başladım.

- Ben nefes aldığım sürece bu fabrikaların tek bir tanesi bile yapılmayacak, dedim ve toplantı salonundan ayrıldım.

Hiç kimse, toplantıda gördüğüm beş dakikalık rüyamda ne olduğunu bilmeyecek. Ama dünyanın o hâlini kim görürse görsün, bu gezegenin geleceği için elinden gelen her şeyi yapacaktır. Gerek fabrika kapatacak gerek bir çöpü yerden alıp çöp kutusuna atacak.

“Gezegeenin Geleceği: Kaygılar ve Umutlar” Seçme Öyküler

Editörler

Yusuf Gökkan

Duygu Oylubaş Katfar

“En temel kanunuydu bu doğanın, insan insana bir şeyler söylemeliydi,” diyor bir genç yazarımız. Kapadokya Üniversitesi Beşerî Bilimler Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü’nün 2021 yılında ikincisini düzenlediği Geleneksel Liseliler Öykü Yarışması’nda dereceye giren eserlerden oluşan bu kitaptaki toplam 22 öyküde Türkiye’nin gençleri de, gezegeenin geleceğine dair okurlara bir şeyler söylüyor. Eşyaların konuştuğu nesne anlatılarından iklim-kurgu türü ve kıyamet kurgularına uzanan çeşitli türdeki eserlerle, 1453 yılından 3200 yılının Aralık ayına kadar uzanan bir zaman yelpazesinde, aslında geçmiş, şimdiki ve gelecek zamanların nasıl birbirinden ayrılamayacağını anlatıyor, bize sorumluluklarımızı hatırlatıyor bu öyküler. Genç kalemler tarafından büyük bir olgunluk içerisinde bir yandan teknolojinin, kültürün ve insan toplumuna ait türlü sistemlerin eleştirisi sunulurken diğer yandan da bütün bu sistemlerin yok edilmesi gibi siğ bir talep değil, akılcı ve etik çerçevelerde yeniden şekillenmesi çağırısı iletiliyor. Kaygılanmak için çok fazla sebebin olduğu bugünün dünyasından yarına bir umut penceresi açılıyor bu kitapta: “Umut varsa hayat var. Umut varsa gelecek var. Umut varsa biz varız.”

Kapadokya Üniversitesi Yayınları Çevreci Beşerî Bilimler Serisi’nin üçüncü yayını olan bu eser kendini, aslında yine en iyi kendisi anlatmakta. Zira bu sayfalarda okuyanın bulacağı, “toprak, bir filiz ve bir kitap” olacak.

Sinan Akıllı

Nevşehir Yerleşkeleri:
Mustafapaşa - Uçhisar - Ürgüp
Tel: 0384 353 5009 [pbx] Faks: 0384 353 5125
İstanbul Yerleşkesi:
Sabiha Gökçen Uluslararası Havalimanı
Tel: 0216 588 0010 [pbx] Faks: 0216 588 0012
info@kapadokya.edu.tr

